XXIII. évfolyam 13. szám

Ára: 1 forint

1967. március 30

Ludas Matyi

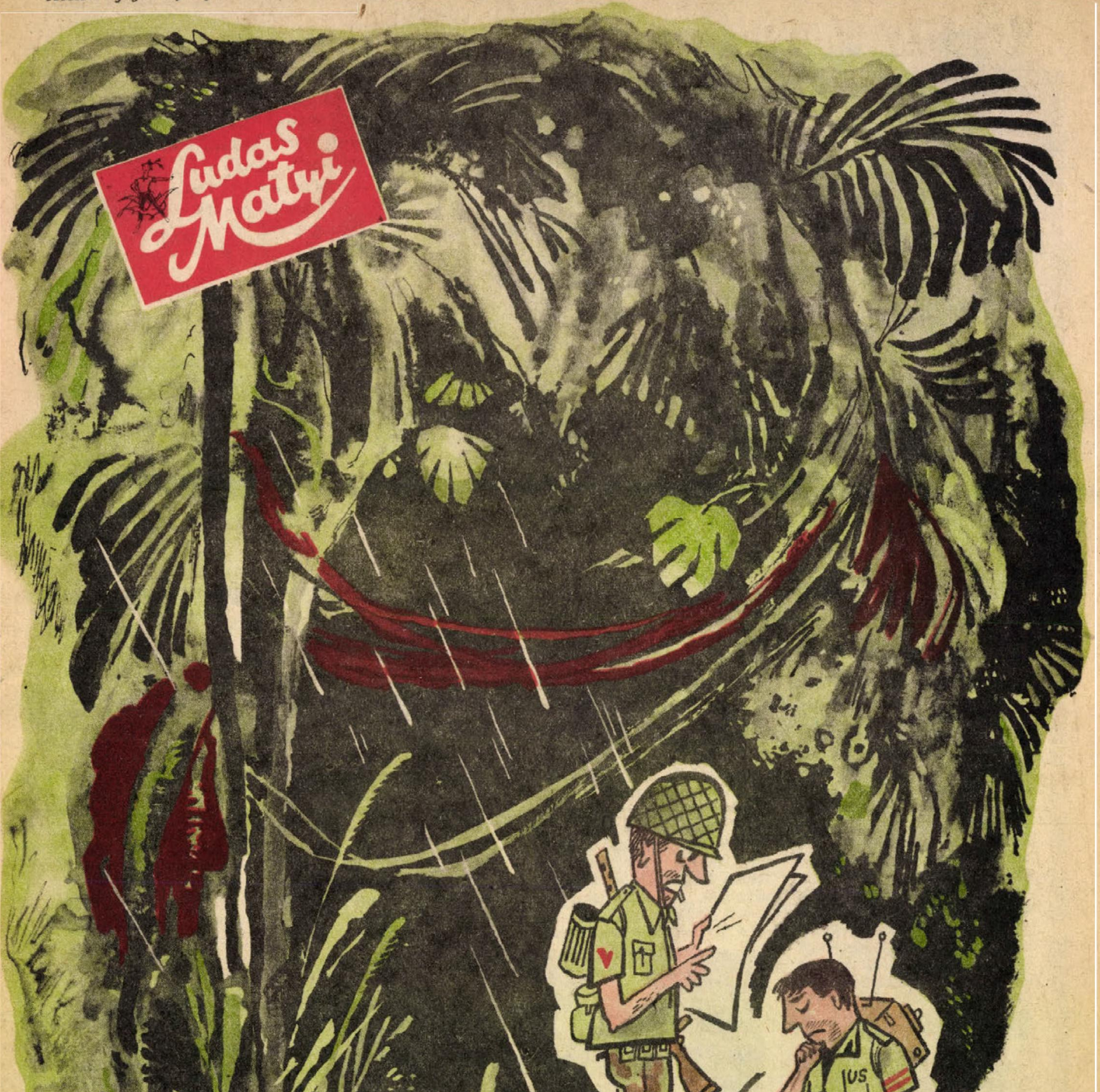

Toncz Tibor rajza

– Átkozott balszerencse! Nem engem hívtak haza Vietnamból, hanem a nagykövetünket . . .

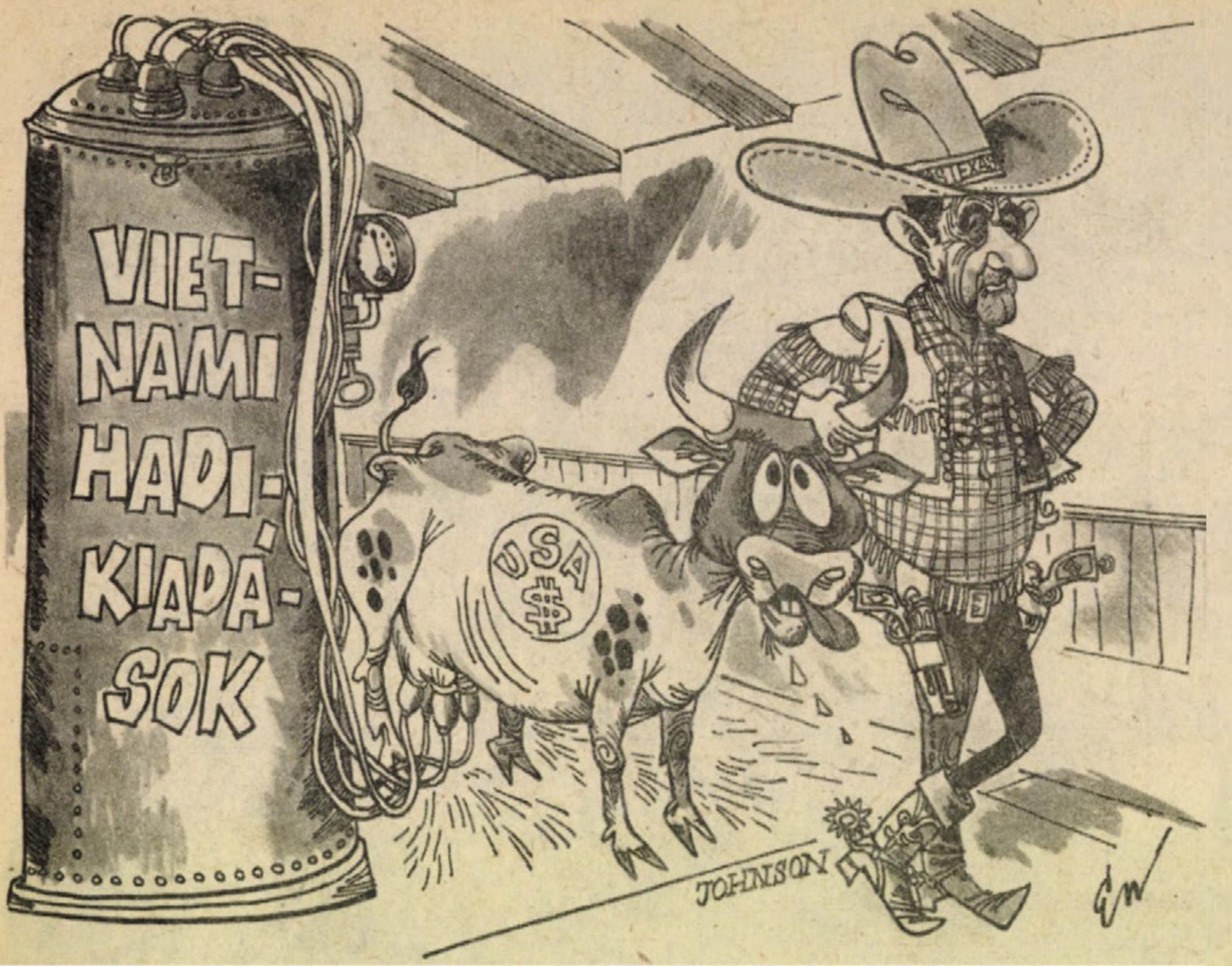

A fejőgép

Endrődi István rajza

A RUHAKÍMÉLŐ AUTÓTOLVAJ

Monsieur Jean Claude Poirot egy divatos bűncselekmény vádjával állt a párizsi bíróság előtt: gépkocsit lopott. A védekezése rendkívül eredeti volt:

— Váratlanul eleredt az eső, rajtam pedig új ruha volt. Azért loptam el a kocsit, hogy ne ázzam meg!

A bíró finom mosollyal közölte a vádlottal, hogy hat hónapig nem kell félnie az esőtől, s mivel az államtól kap csíkos ruhát, alkalma lesz kímélni a saját ruhatárát.

A. KRIVICKI:

REGÉNYES

Történetem hőse Iván Agibalov őrnagy, ez a jóképű, vidám kedvű, bátor ember, frontújságunk állandó tudósítója és Gaál Franciska titkos imádója.

Emlékeznek még Gaál Francira? A háború előtt Moszkvában is nagy sikerrel játszották filmjeit, a Kismamát, a Pétert, és a közönség megszerette a csinos, temperamentumos színésznőt, aki remekül táncolt és énekelt. A filmek meséjére már nem nagyon emlékszem, de mindegyikben szerepelt egy szegény, de tisztességes leányka, és egy gazdag, de tisztességes fiatalember, aki a film végén szívét és vagyonát az imádott leány lábai elé rakta.

Agibalov őrnagy nagyon készülődött Pestre. A front még távol volt a fővárostól, de Iván már gyakran mondogatta nekünk:

— Ha egy kis szerencsém lesz, talán még Gaál Franciskával is megismerkedhetem.

— Majd éppen rád fog várni — nevettünk rajta. — Lehet, hogy nincs is Pesten... Valakitől azt hallottam, hogy Bécsben lakik...

— Sebaj, gyerekek. Ha kell, oda is utána megyek — felelte vidáman az őrnagy. — Mi az nekem?

Nem sokkal Budapest felszabadítása után Agibalov őrnagy visszajött Moszkvába, és felkeresett a szerkesztőségben. Nagyon megörültünk egymásnak, és aznap együtt ebédeltünk egy csendes kis étteremben. Volt miről beszélgetni: háborúról, barátokról, szerkesztőségi munkáról. Repült az idő, és végül az őrnagy figyelmeztetett, hogy vissza kell mennem a szerkesztőségbe. Fizettem, és éppen fel akartunk állni az asztaltól, amikor eszembe jutott valami:

— Te Iván — kérdeztem a barátomtól —, aztán találkoztál-e Pesten Gaál Franciskával?

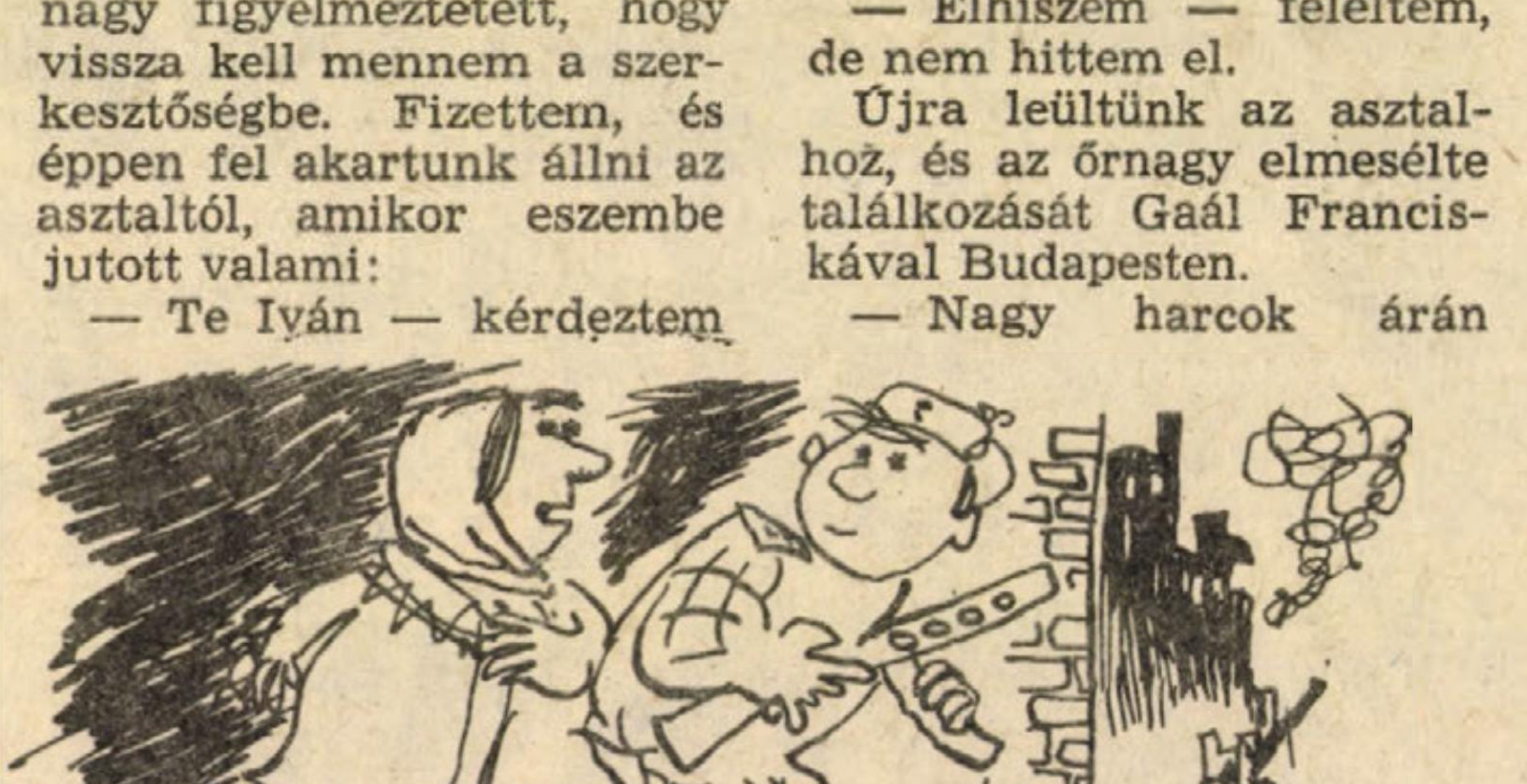

— Találkoztam — mondta mosolyogva Agibalov. — Akár elhiszed, akár nem, találkoztam.

Meghökkentem egy kicsit, de aztán látva arcán a mosolyt, csak annyit mondtam nagy kegyesen:

— No jó, halljuk a mesét!

— Pionír becsületszavamra, és lelki üdvösségemre mondom: találkoztam vele — nevetett Iván. — Elhiszed?

— Elhiszem — feleltem, de nem hittem el.

Újra leültünk az asztalhoz, és az őrnagy elmesélte találkozását Gaál Franciskával Budapesten.

— Nagy harcok árán megtisztítottunk egy szűk mellékutcát... Lángtenger, füst, géppisztolyosok, csikorogva nyomultak előre a páncélosok... Hirtelen kizuhant egy saroképület hatalmas kapuja, és elzárta előlünk az utat, majd valahonnan a füstből felbukkant egy fejkendős nő, és németül azt kérdezte tőlem: „Mikor lesz már vége ennek a szörnyűségnek?" Összeszedtem minden német nyelvtudásomat, és azt feleltem: „Ne féljen, nem tart már sokáig, Hitler kaput!" S azzal tovább akartam menni, de a nő megfogta a köpenyemet: „Mentsen meg egy híres színésznőt!"

— Gaál Franciskát — szóltam közbe gúnyosan.

— Igen, őt.

— Akkor még én sem akartam elhinni. Azt hittem, valamelyik barátom bérelte fel a nőt, hogy bolonddá tegyen, de aztán elhessegettem magamtól ezt a gondolatot: azokban a nehéz órákban, napokban senkinek sem volt ideje, kedve az ilyen tréfákhoz. „Hol van?" — kérdeztem a nőtől. Lementünk a pincébe, és ott a vezetőm rámutatott egy alacsony, sínadrágos nőre, aki fázósan, kiskabátban állt a sarokban... Arcát csak egy olajmécses fénye világította meg. „Hol van?" — kérdeztem türelmetlenül. „Ez ő! — felelte a kísérőm. — Gaál Franciska!"

— Nem ő volt?

— Várj... Most már mindegy, hogy mikorra mégy vissza a szerkesztőségbe, nyugodtan végighallgathatsz. „Ez ő!" — mond-

MINDENFÉLE

Túlságosan ne pihenjük ki magunkat, mert nem lesz erőnk elfáradni.

Aki jól beosztja az idejét, az jól ki tudja használni a nap negyvennyolc óráját.

Nem elég az istenadta szorgalom, kitartó tehetség is kell hozzá.

Csak szerénytelen ember kérkedik a műveletlenségével.

Meg kell becsülni az időt, mint mindent, ami elmúlik.

X annyira elfoglalt, hogy gondolkodni sem ér rá.

Nem lehet tanulni attól, aki kioktatja az embert.

F. L.

Atomsorompó

Vasvári Anna rajza

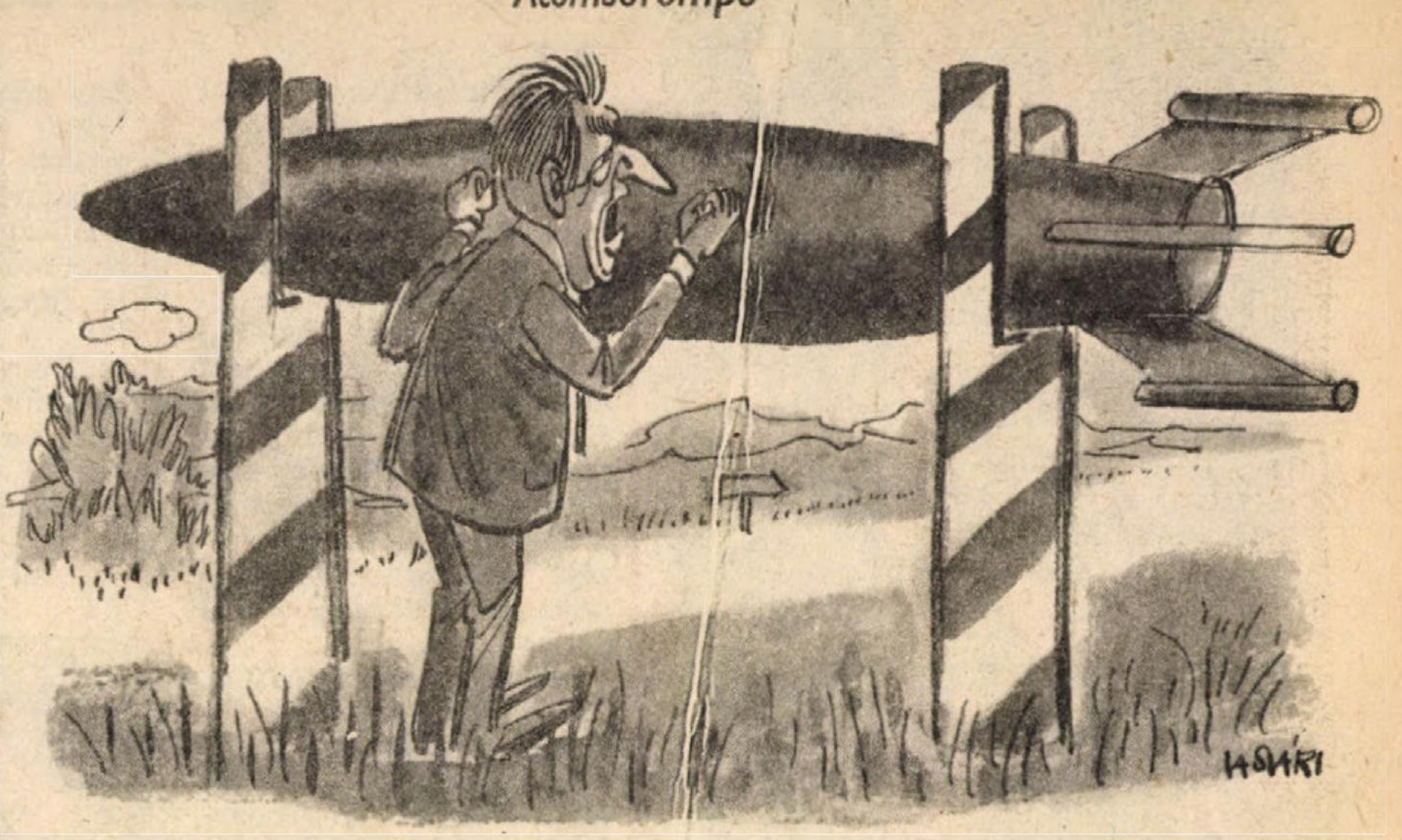

Kiesinger: Nyissák ki! ...

TÖRTÉNET

ta a kísérőm, de én nem akartam elhinni, nem akartam hinni a szememnek. Ez lenne Gaál Franciska? És abban a pillanatban magam előtt láttam a Péter című film egyik részletét: a színésznő frakkban táncolt egy bálon, és énekelt... Bosszúsan legyintettem, — engem akarnak átejteni, engem, a szakértőt? —, és elindultam felfelé a pincelépcsőn. Bevallom, nagy csalódás volt. Azt hittem, hogy végre szemtől szemben láthatom...

— Romantikus lélek vagy te, Iván!

— Kifelé mentem a pincéből... Egyszer csak a hátam mögött valaki énekelni kezdett... Németül és gyorsan, és kétségbeesetten... A dallam ismerős volt... Hiszen én ezt a dalt ismerem, gondoltam magamban... Még a szövegét is tudom... És ez a hang!... Száz közül is megismerném!... Visszafordultam, és ott állt előttem... Emlékszel a Péter című filmre? Nos, ott állt előttem Péter, azaz Gaál Franciska, és énekelt... Nekem... Csak nekem...

— Kész?

— Még csak annyit, hogy azonnal biztos helyre vittük Gaál Franciskát és katonaporcióinkból nagy vacsorát adtunk a tiszteletére. A vacsorán együtt énekeltem Gaál Francival. Elénekeltük híres filmjeinek összes dalait... Óriási sikerrel... — fejezte be Agibalov őrnagy, és várta a hatást.

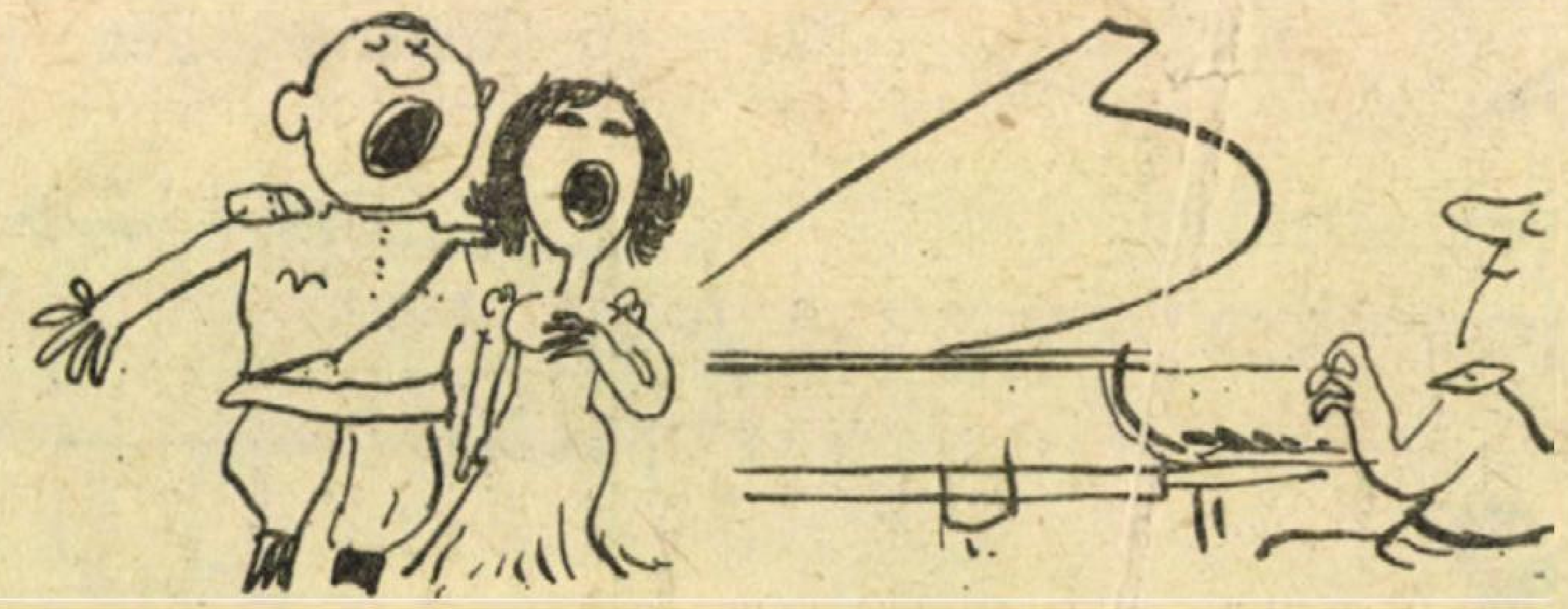

— Gratulálok — mondtam Ivánnak. — Azt hiszem, itt az ideje, hogy annyi haditudósítás után végre nekikezdj valami regénynek... A fantáziád, látom, megvan hozzá...

— Fantázia nélkül nem élhet az ember — mondta elgondolkozva az őrnagy, és arcán könnyű mosoly suhant végig.

Midőn elbúcsúztunk egymástól a szerkesztőség kapuja előtt, ismét arra buzdítottam Ivánt: írjon regényt!

Agibalov megcsóválta a fejét, és nagyot sóhajtott:

— Téged, testvér, az a magasságos mennybéli se tudna meggyőzni...

S aztán véget ért a háború Európában. 1945 őszén telefonáltak a szerkesztőségbe az Inturisttól, hogy egy külföldi nő keresi az őrnagyot, de az ő száma nem felel. Nem is felelhetett. Agibalov akkor már a Távol-Keleten harcolt a japánok ellen. Mondtam a telefonközpontosnak: kapcsolják a vonalat hozzám.

— Halló! — csicsergett egy női hang. — Itt a tolmácsnő beszél. Agibalov őrnagyot keresi egy neves magyar filmszínésznő, aki jelenleg néhány napot — meghívásra — Moszkvában tölt.

— Ki az?

— Legjobb lesz, ha átadom a kagylót... Beszéljen vele...

— Halló! — mondtam izgatottan a telefonkagylóba.

— Halló! Itt Gaál Franciska beszél — szólalt meg egy dallamos női hang németül.. — Gaál Franciska Budapestről... Agibalov őrnaggyal szeretnék beszélni... Mi ugyanis találkoztunk Pesten, és...

— Igen, tudom, az őrnagy beszélt nekem önről...

— Beszélt rólam?

— Nagyon sokat... Sajnos, az őrnagy jelenleg nincs Moszkvában...

— S mikor tér vissza?

— Azt, sajnos, nem tudom megmondani...

— Kár — mondta szomorúan Gaál Franciska. — Olyan jó lett volna egy kicsit beszélgetni vele...

Miközben a művésznővel diskuráltam, magam előtt láttam Iván mosolygós arcát, amint fejét csóválva azt mondja nekem: „Téged, testvér, az a magasságos mennybéli se tudna meggyőzni..."

Hát meggyőzött.

Nem a magasságos. Gaál Franciska. S miután letettem a kagylót, arra gondoltam, vajon elhiszi-e majd nekem Agibalov, ha visszatér, hogy én is beszéltem Gaál Franciskával — Moszkvában?

(Oroszból fordította: R. E.)

Társadalmi felelősség

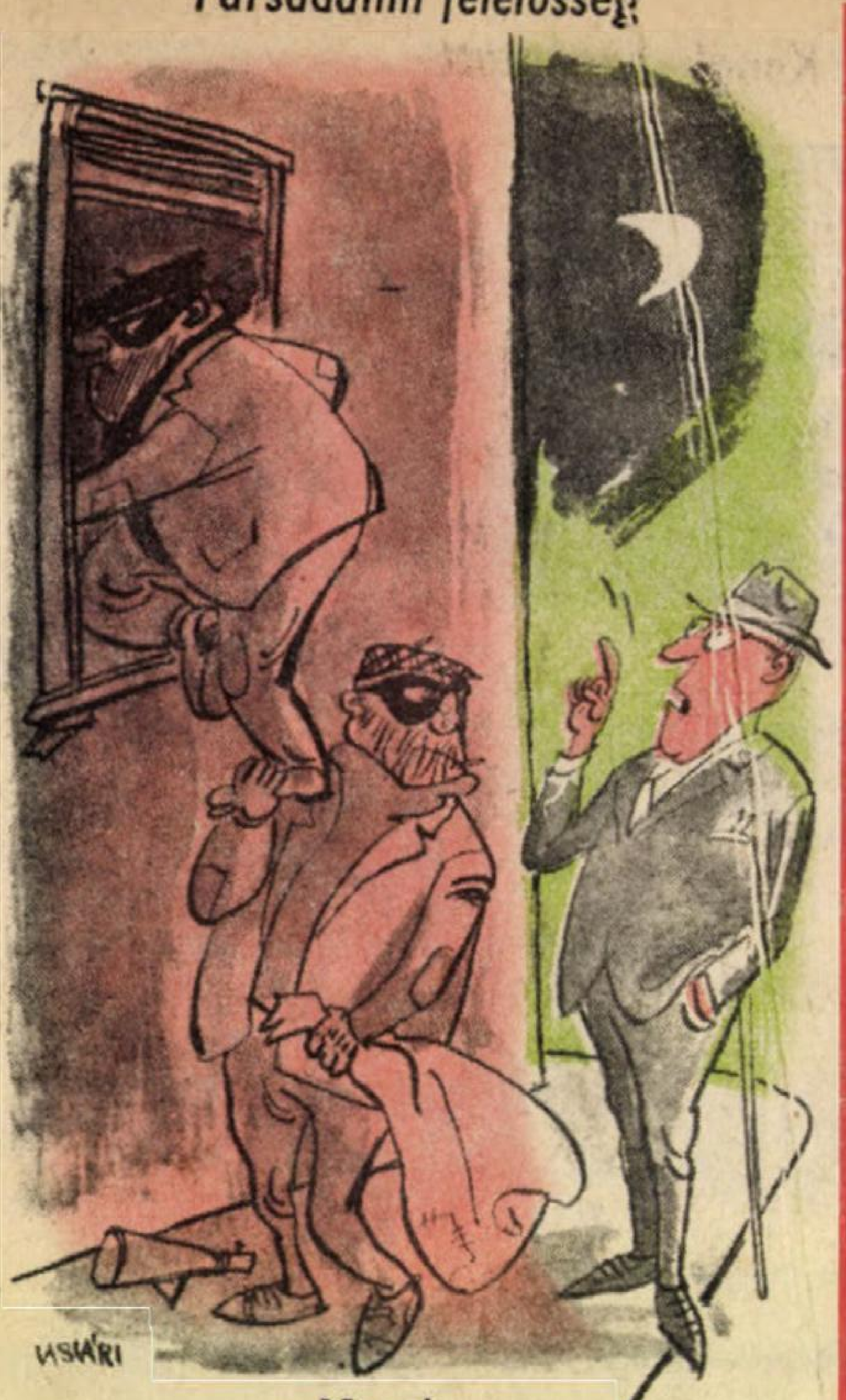

– Nono! ...

Összenőtt ikrek

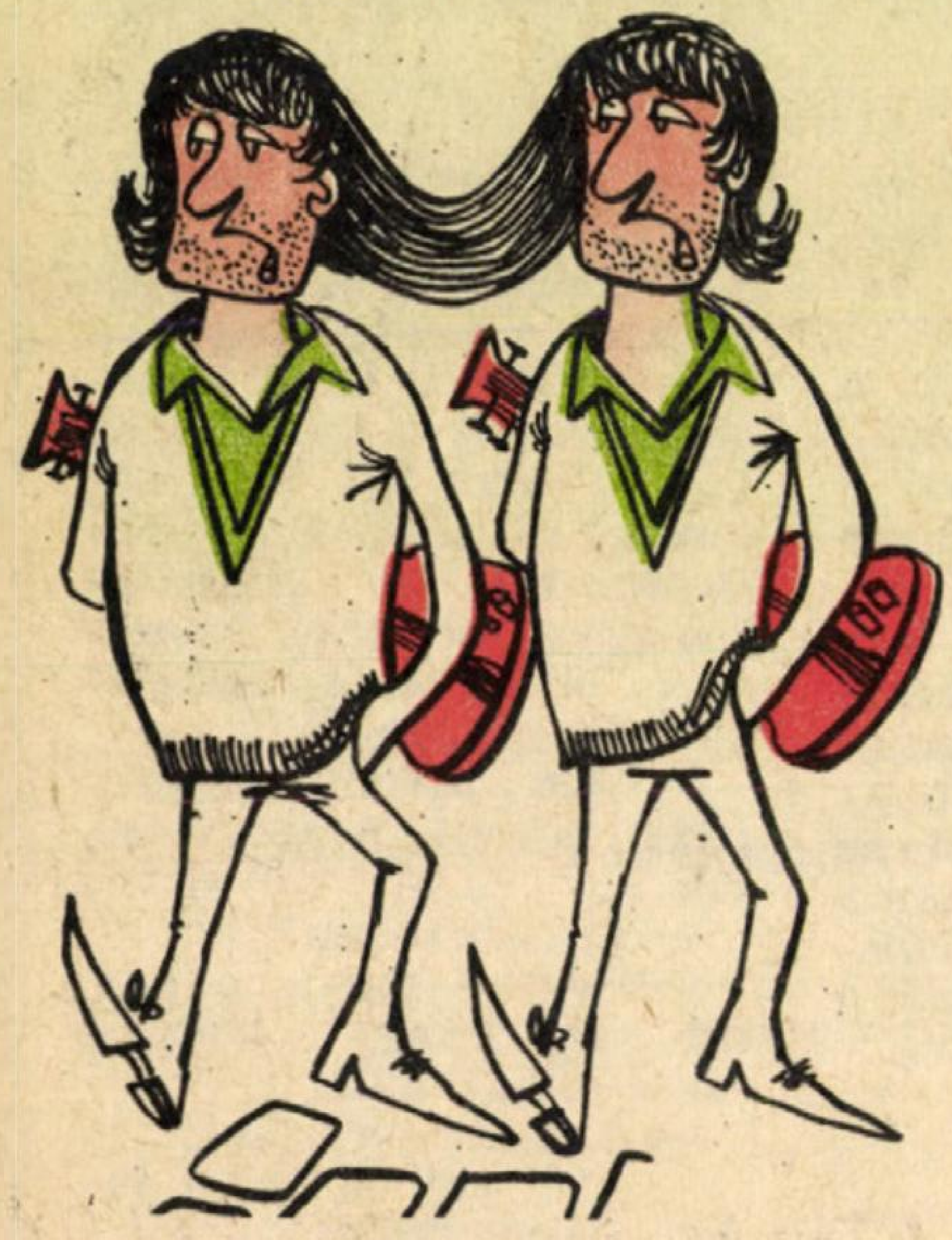

Névtelen levélíró

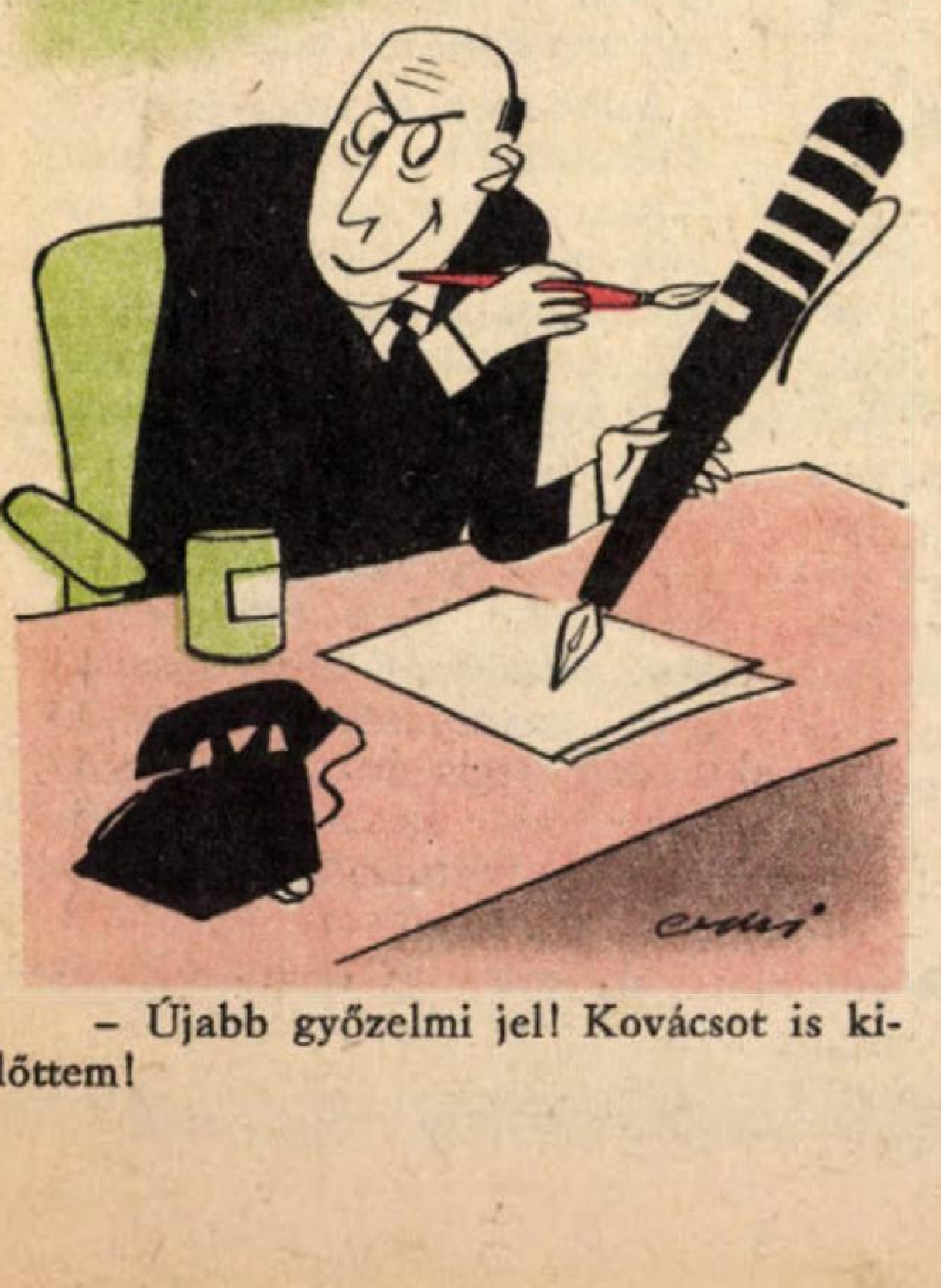

– Újabb győzelmi jel! Kovácsot is kilőttem!

BETEG ÜGYEK

Nemrégiben — mint betegnek — alkalmam nyílt látogatást tenni egyik kórházunkban, ahol érdekes felfedezést tettem: az osztályok folyosóin elsárgult fedelű panaszkönyvek lógtak a számukra rendszeresített szegeken. Esztendők óta függhettek ott ezek a panaszkönyvek, bizonyosan a betegek számára álltak rendelkezésre, de bejegyzést nem találtam bennük, pedig többet is végiglapoztam.

Pedig, ha sehol másutt, de itt, kórházakban, lehetne a panaszkönyveknek értelme! Hiszen akad-e egyetlen kórházba beutalt beteg is, akinek ne volna panasza? Máris elképzeltem, hogy ceruzát ragadok, és beírom a kórtermem előtt csüngő könyvbe: az a panaszom, hogy nagyon fáj a vállam, a karom, a nyakamat pedig nem tudom balra fordítani. Másnap aztán az alábbi válasz érkezne az Igazgatóságról:

„Panaszát kivizsgáltuk, és megállapitottuk, hogy panasza jogos: Önnek cervicális eredetű discopathiája van, melynek felszámolására illetékes osztályunknak utasítást adtunk. Kérjük válaszunk tudomásulvételét. Orvos olvashatatlan aláírása.”

*

Egy délután, a pihenési órák alatt, óvatosan kijátszva a kórházi rendet, lesurrantam a büfébe kávézni, s ott a főnővérbe botlottam. Szomorúan nézett rám, és így szólt:

— Nem szabad szófogadatlannak lenni ...

Másnap egy igen kellemetlen vizsgálatra küldtek el. Később megtudtam, hogy a főnővér hívta fel a kezelőorvosom figyelmét arra; nem ártana egy ilyen vizsgálatot végezni nálam. Délután ennek ellenére egyenesen harciasan, emelt fejjel indultam le a büfébe, és provokatív módon magát a főnővért hívtam meg egy kávéra. A főnővér szabadkozva említette meg, hogy sajnos, nem szabad neki erős feketekávét fogyasztania, és anyai gyöngédséggel tanácsolta, hogy jobb lenne, ha magam is visszamennék az ágyamba. Csak kacagtam az ajánlatán, másnap délelőtt azonban egy egészen kínos vizsgálatra rendeltek, ami után másfél óráig hason fekve kellett feküdnöm, párna nélkül.

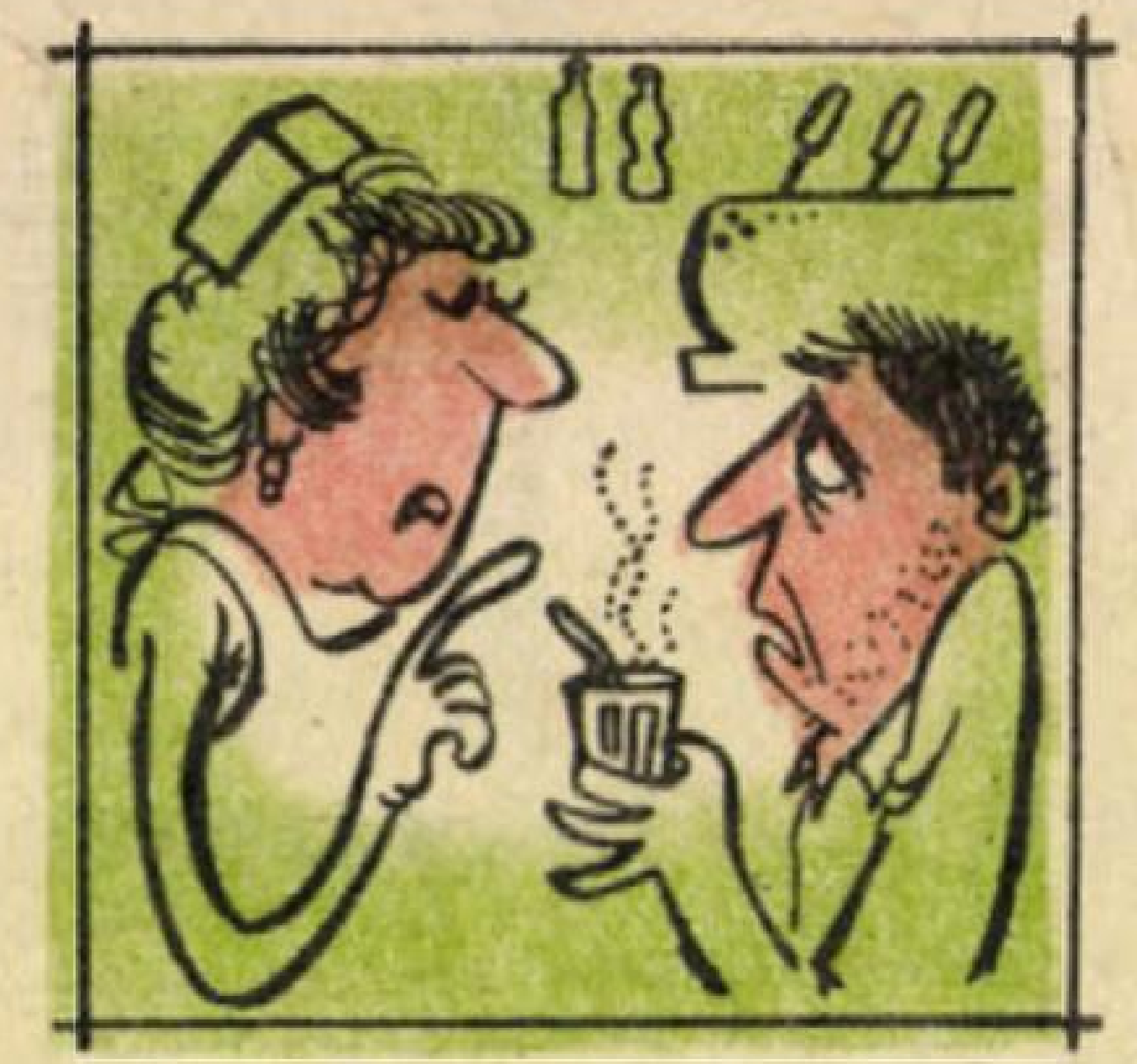

Délután az ügyeletes nővért megkértem, hogy hívja be a főnővért, és mutassa meg neki, hogy milyen szépen, csendben fekszem az ágyamban. A főnővér bejött, megsimogatta a fejemet, és még egy szem cukorkával is megkínált. Másnap semmiféle vizsgálatra nem voltam kiírva.

Így tanultam meg, ki az, akit egy kórházban respektálni kell, és eszembe jutott az a régi katonatörténet, amikor a kapuőrségen álló újonc így szól a laktanyába belépő ezredeshez:

— De most aztán szedje a lábát gyorsan, mert az őrmester úr háromszor is kereste, hogy megjött-e már!

*

Legszívesebben vérvizsgálatra jártam reggelente, ahol egy szép fiatal laboránsnő beleszúrt az ujjamba, azzal már mentem is el.

Úgy fogok rá emlékezni vissza, mint arra a nőre, akivel valóban fájdalmasan rövid találkozásaim voltak.

Somogyi Pál

Közérdeklődés

Sajdik Ferenc rajza

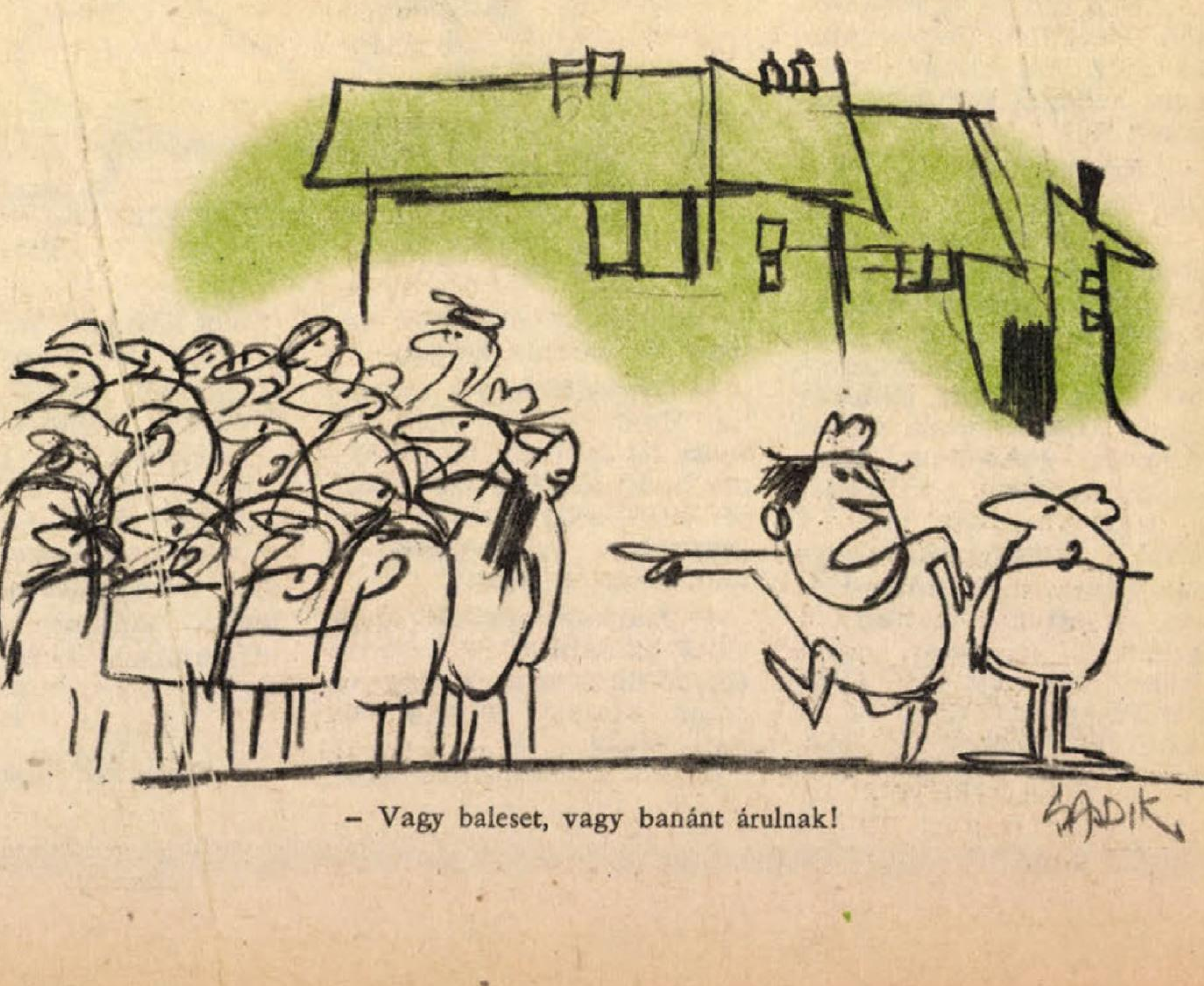

– Vagy baleset, vagy banánt árulnak!

Nehéz vevő

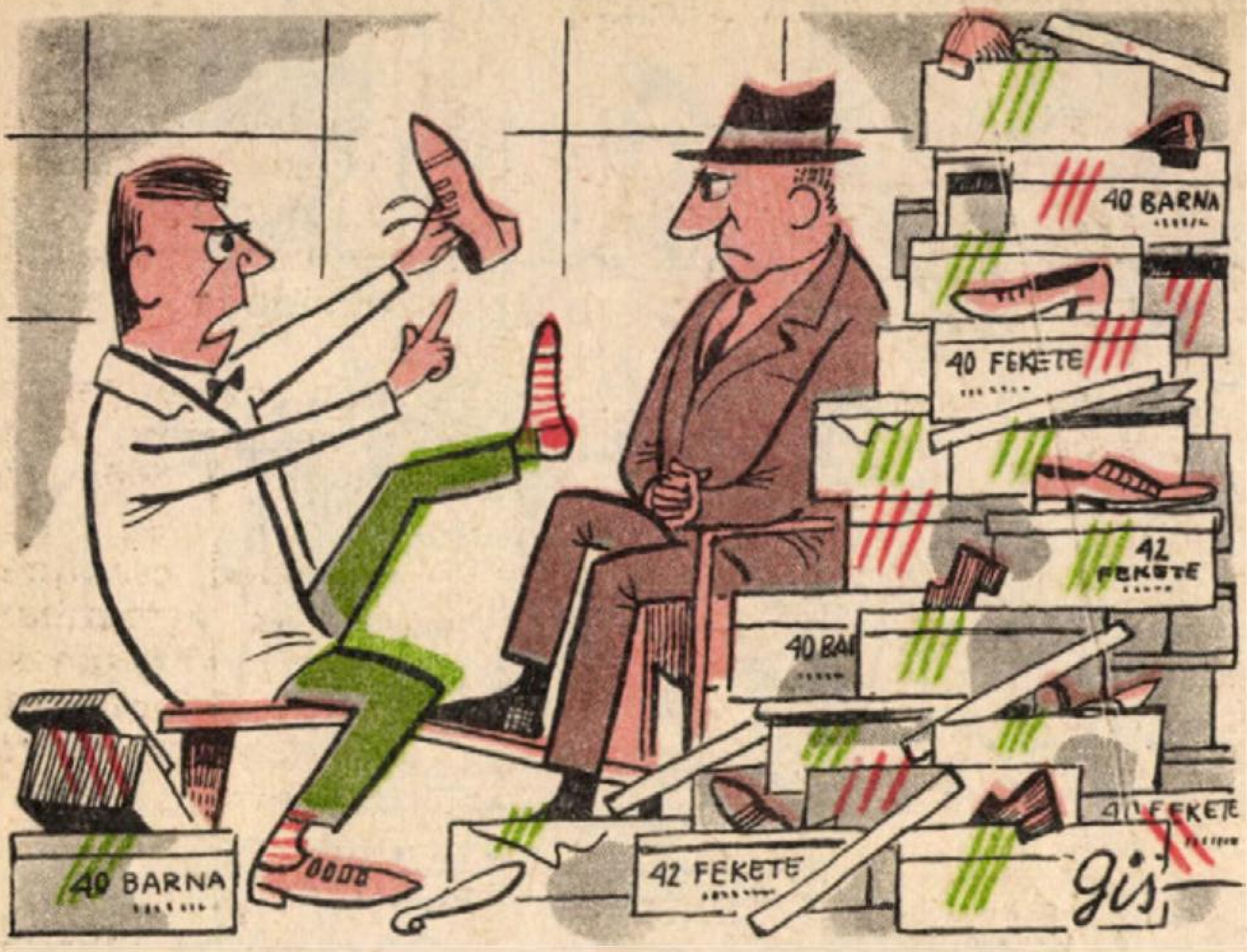

– Már csak ez van!

Konok beosztott

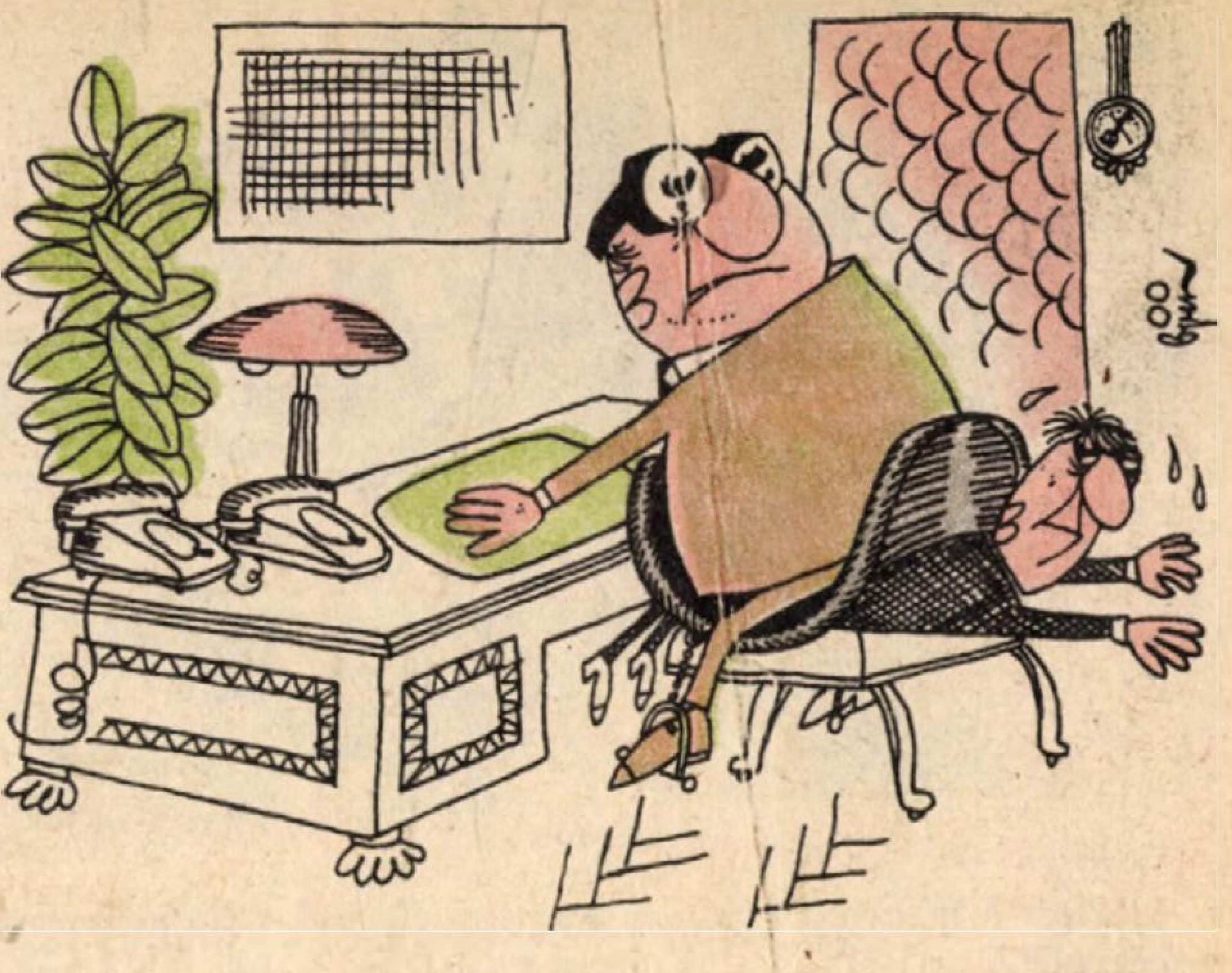

– Még puhítani kell egy kicsit...

Ketten beszélnek

— Ezt komolyan mondja?

— Esküszöm!

— Szóval végignézte Cretinetti új filmjét, és nem értette, hogy miről szól?

— Ez az igazság. De ha továbbadja, én letagadom. Magának is csak azért mertem elmondani, mert régi barátom.

— És mondja csak... Abszolúte nem értett belőle semmit?

— Azt nem állíthatom. Minden részletét értettem. Csak az egészet nem értettem.

— Döbbenetes. Nem volt maga részeg?

— Ne tréfáljon. Teljesen magamnál voltam. És délelőtt még megtartottam előadásomat az Akadémián.

— Odafigyelt? Nem ült maga mellett egy izgalmas, fiatal nő például?

— A feleségem ült mellettem.

— És a másik oldalán?

— A feleségem anyja.

— És ők sem értették?

— Azt nem mertem megkérdezni. Akkor kiderült volna, hogy én nem értem.

— Hm. Szerintem szakorvoshoz kellene fordulnia. Tegye meg haladéktalanul.

— Milyenhez?

— Elmegyógyászhoz. Nem szégyen. Egy ellenőrző vizsgálat sohasem árt. Ma már a legcsekélyebb agylágyulást is meg tudják állapítani.

— Adja szavát, hogy amit most mondok, kettőnk titka marad.

— Nos?

— Voltam elmegyógyásznál.

— Bravó! Maga mégiscsak okos ember! És? Mit mondott?

— Alaposan megvizsgált, és kijelentette, hogy semmiféle szervi elváltozásban sem szenvedek.

— A korlátoltsághoz nem kell feltétlenül szervi elváltozás. Én a maga helyébe elmentem volna egy pszichológushoz is.

— Ne mondja meg senkinek, de voltam ott is.

— Bravó! És?

— Másfél órát beszélgettünk. Utána kijelentette, hogy szellemi reakcióimban semmiféle rendellenességet sem talál.

— Erre már megnyugodott, igaz?

— Hát igen. Mi mást tehettem volna? Nagy öröm, ha tudja az ember, hogy teljesen épelméjű. Kétszáz forintomba került, de megérte.

— Igaza van. Tessék, parancsoljon.

— Mi ez? Mért ad nekem száz forintot?

— Mert most már én is nyugodt vagyok. Tudniillik azt a filmet én sem értettem.

(t.)

Nehéz egy csinos nőnek

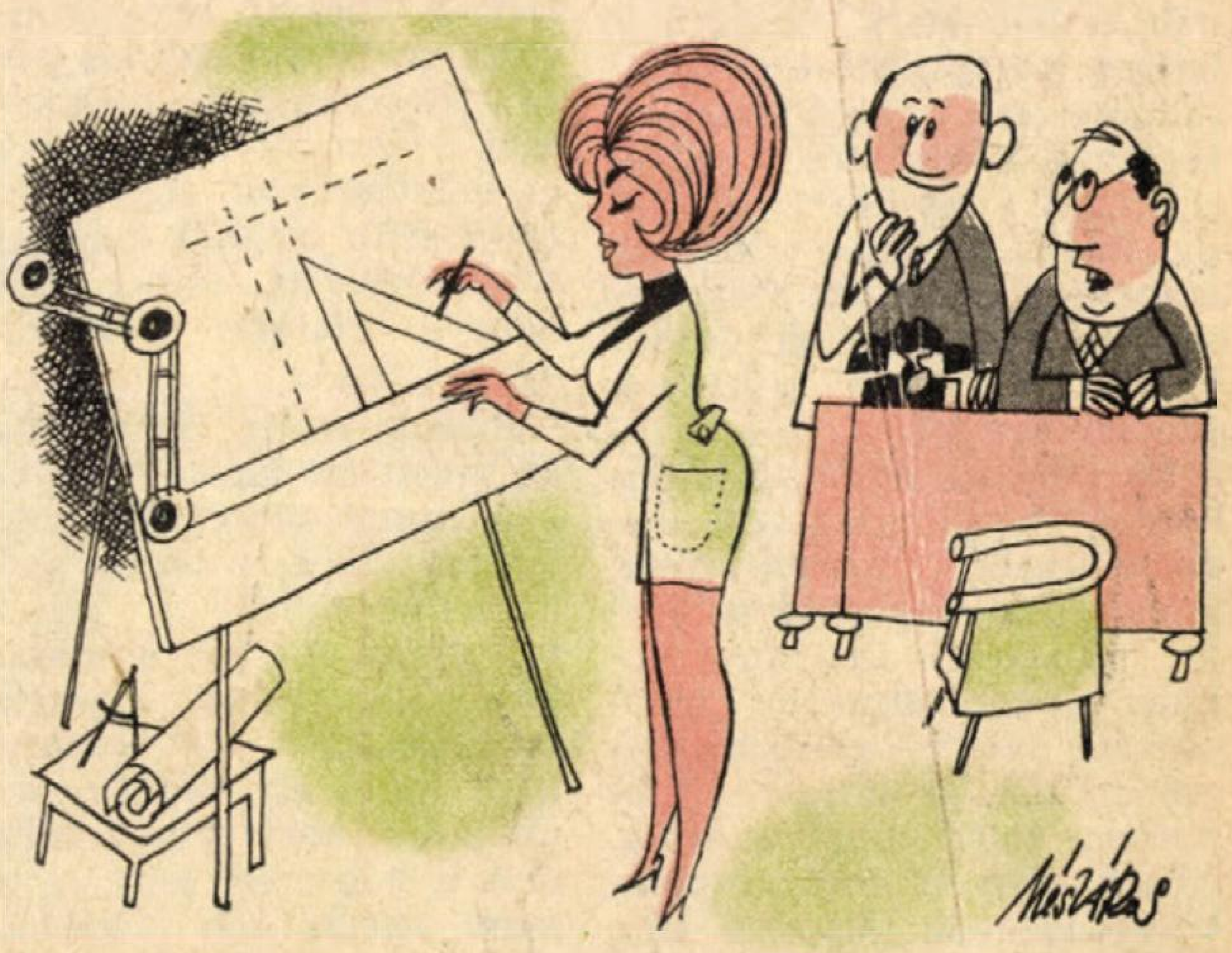

– Csak egy kicsit lenne csúnyább, megtenném építésvezetőnek...

Pesti tudósítónktól

„Ki mit ír? Színészek készülő könyveikről" – olvasom az izgalmas címet a „Film, Színház, Muzsika" legutóbbi számában. A cikkből megtudható, hogy színészeink milyen könyveken dolgoznak. Jó, jó, de a kép nem teljes, arról is be kellene számolni, hogy íróink milyen szerepekre készülnek. Sajnos, az idő rövidsége miatt csak néhány íróval tudtam érintkezésbe lépni. Így megtudtam, hogy Fejes Endre Koncsak kán szerepét énekli az „Igor herceg"-ben, Karinthy Ferenc a tévé „Nótaszó" című műsorszámában lép fel, Csurka István pedig a „Hattyúk tava" című balettban a herceg szerepét táncolja. Jómagam is készülök egy színpadi fellépésre. A „Godot-ra várva" című színdarabban Godot szerepét vállaltam el.

*

Pesti udvariasság... Két férfi találkozik, üdvözlik egymást, majd kézfogásra készülnek. Az egyiken kesztyű van, a másikon nincs. A kesztyűs egy pillanatig habozik, talán magában mérlegre teszi a kesztyűtlen társadalmi súlyát, befolyásának mértékét, aztán mégis dönt, és le akarja húzni a kesztyűt. A kesztyűtlen udvariasan megakadályozza:

– Ugyan, ne húzd le, minek! Így tisztább! – teszi hozzá a kézfogás után.

f. l.

Válaszúton

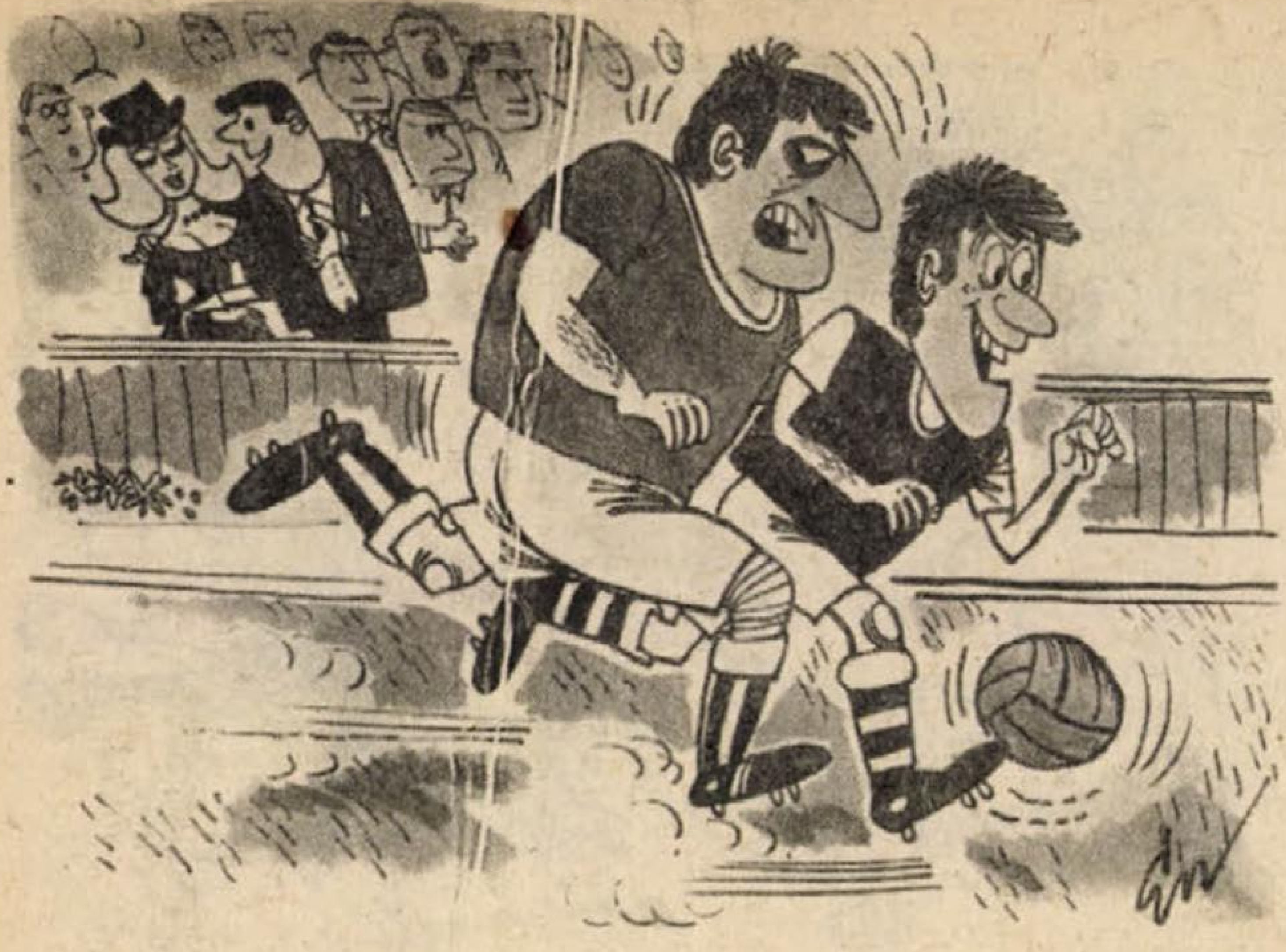

– Most a menyasszonyomat vagy az ellenfél csatárját tartsam szemmel? . . .

Mai fiatalság

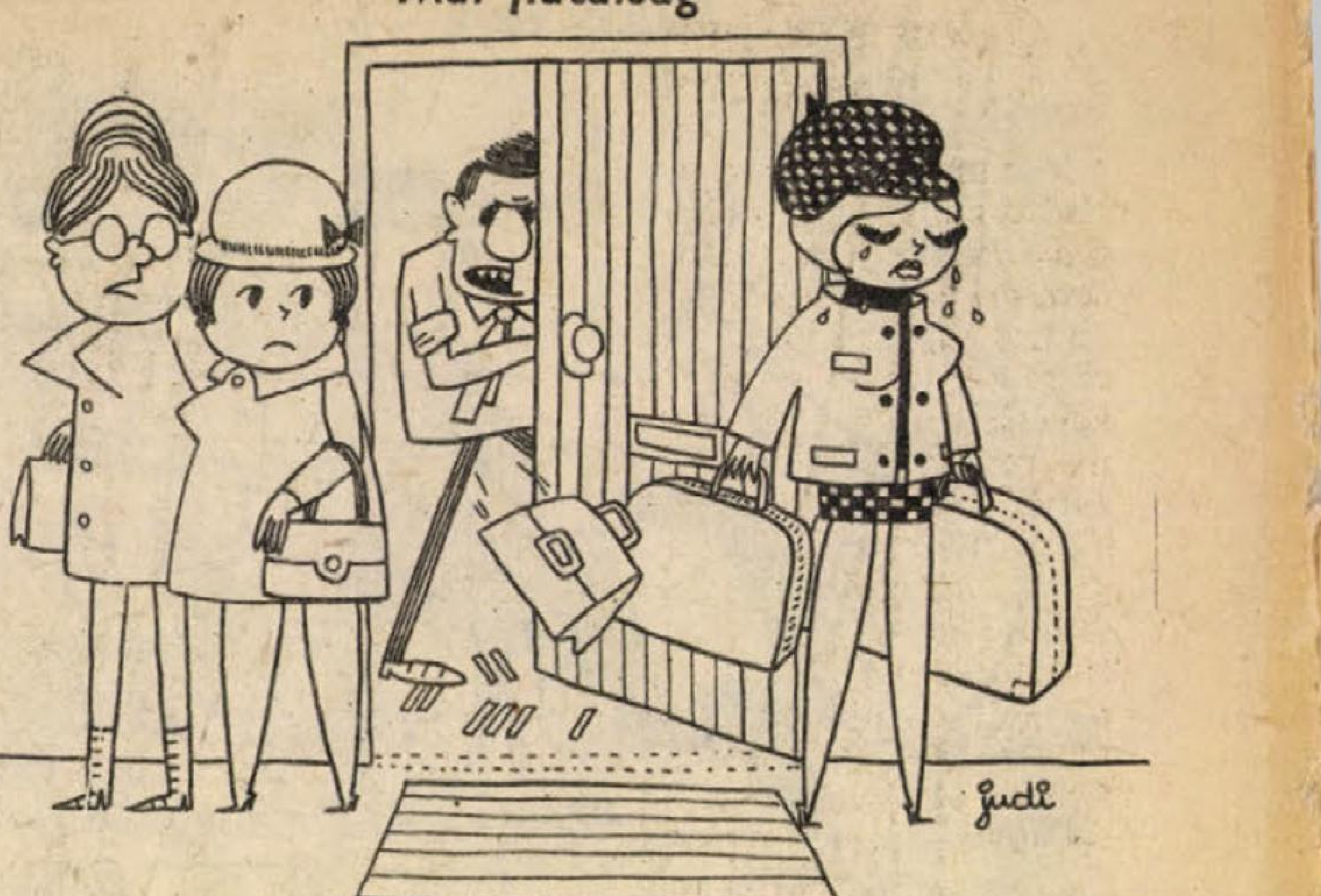

– Milyen jól éltek, amíg össze nem házasodtak!

HOGYAN ÉLJÜNK HELYESEN?

Az emberélet útjának felén sokan töprengeni kezdenek, hogy vajon helyesen éltek-e? Elmélkednek, bölcselkednek, olvasnak, elmélyednek, tanácsokat kérnek, vitatkoznak, keresik a helyes utat, ahelyett, hogy villamoson és autóbuszon elolvasnák a hirdetések szövegét. Ezek a kis plakátok annyi üdvös tanácsot adnak az embernek, hogy aki ezek szerint él, már nem süllyedhet el a tévedések és ballépések mocsarában.

Én például annak köszönhetem kiegyensúlyozott kedélyemet és önbecsülésemet, hogy sorra megfogadom ezeket a kedvesen illusztrált, röviden megfogalmazott tanácsokat. Azelőtt gyakran voltam náthás, de amióta mikroporózus talpú cipőben járok, fittyet hányok a meghűléses betegségeknek. Modern táncokat többféle tanfolyamon is tanulok, s mondhatom, hogy igen kecses mozgásra tettem szert. Ha a fiatalokat nem is szárnyalom túl, akármelyik öreggel felveszem a versenyt. Mivel egy kis pénzre volt szükségem, megoldottam a Fővárosi Villamos Vasút feladatterveit, ugyanakkor pedig nem szedtem feleslegesen gyógyszert, holott azelőtt néha túlettem magamat gyógyszerrel.

Régen sokat szánkóztam az utcán, de most, hogy erre a hibámra rámutattak, nem teszem többé, s ebben az elhatározásomban az időjárás is segített. Aki ezt a feliratot látja: „Ne rohanj, a játékok megvárnak!" – bizonyára nem lohol ész nélkül, mert jól tudja, hogy sem a bridzs, sem a kanaszta, sem az ulti nem szalad el. Családom egyetlen tagjának sincs ugyan kerékpárja, de ha lenne, valamennyi el lenne látva világítóberendezéssel. Első kézből értesülök a világeseményekről, amióta rendszeresen olvasom a Daily News, Neueste Nachrichten számait, amellett jelentkeztem építőipari tanulónak, s ezzel a jövőm is biztosítva van. Különösen hogy részt vettem a kötelező védőoltáson. Amióta nem pazarolom a vizet, soha sincs nálam vízszűke. Azelőtt többször is használtam nyílt lángot benzinnel való mosás közben, s nemegyszer leégett a ház. Mivel most már tartózkodom az ilyesmitől, tűzvésznek nyoma sincs, különösen amióta azt is megtanultam, hogy a gyufa nem játékszer. Erdőtüzet sem okoztam már hónapok óta.

Amióta rátértem a korszerű rágcsálóirtásra, a patkányok széles ívben elkerülnek, pedig zsebkendőbe köhögök és tüsszentek, s ugyanezt másoktól is elkívánom. A sport terén is megtaláltam a helyes utat, „hajrá, Autóbusz!"-kiáltással megyek szurkolni a buszokon látható hirdetések útmutatása szerint. Zenei műveltségem is teljesen modern, ismerem a beat-zenekarokat az Atlantistól a Dogsig. Amikor pedig „Járjon ön is moziba!" jelszóval világították meg előttem a filmművészet fontosságát, szinte éreztem magamon az új hullám verését. A könyv persze változatlanul a legszebb ajándék, a társadalmi változást viszont kellőképpen példázza a büszke kiáltás: „A selyem ma már mindenkié!"

Egy pillanatig sem állítom, hogy ezeket az intelmeket kritikátlanul kell megszívlelni. Az embert érhetik kellemetlen meglepetések is. Én például az egyik hirdetés tanácsára a Duna-kanyarban birkapörköltet ettem, és elrontottam a gyomromat.

Feleki László

Üzleti szellem

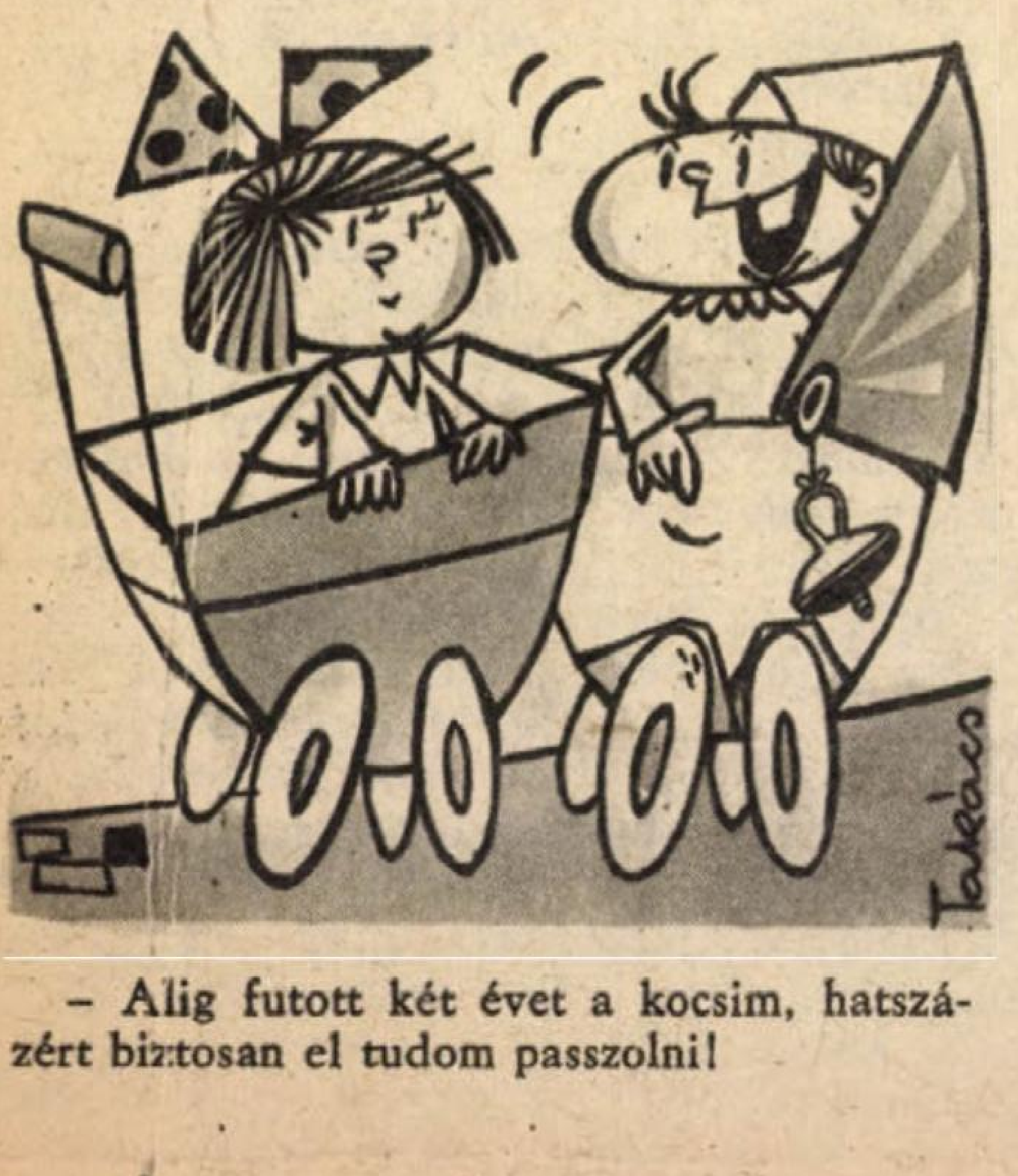

– Alig futott két évet a kocsim, hatszázért biztosan el tudom passzolni!

Barkácsoló társbérlő

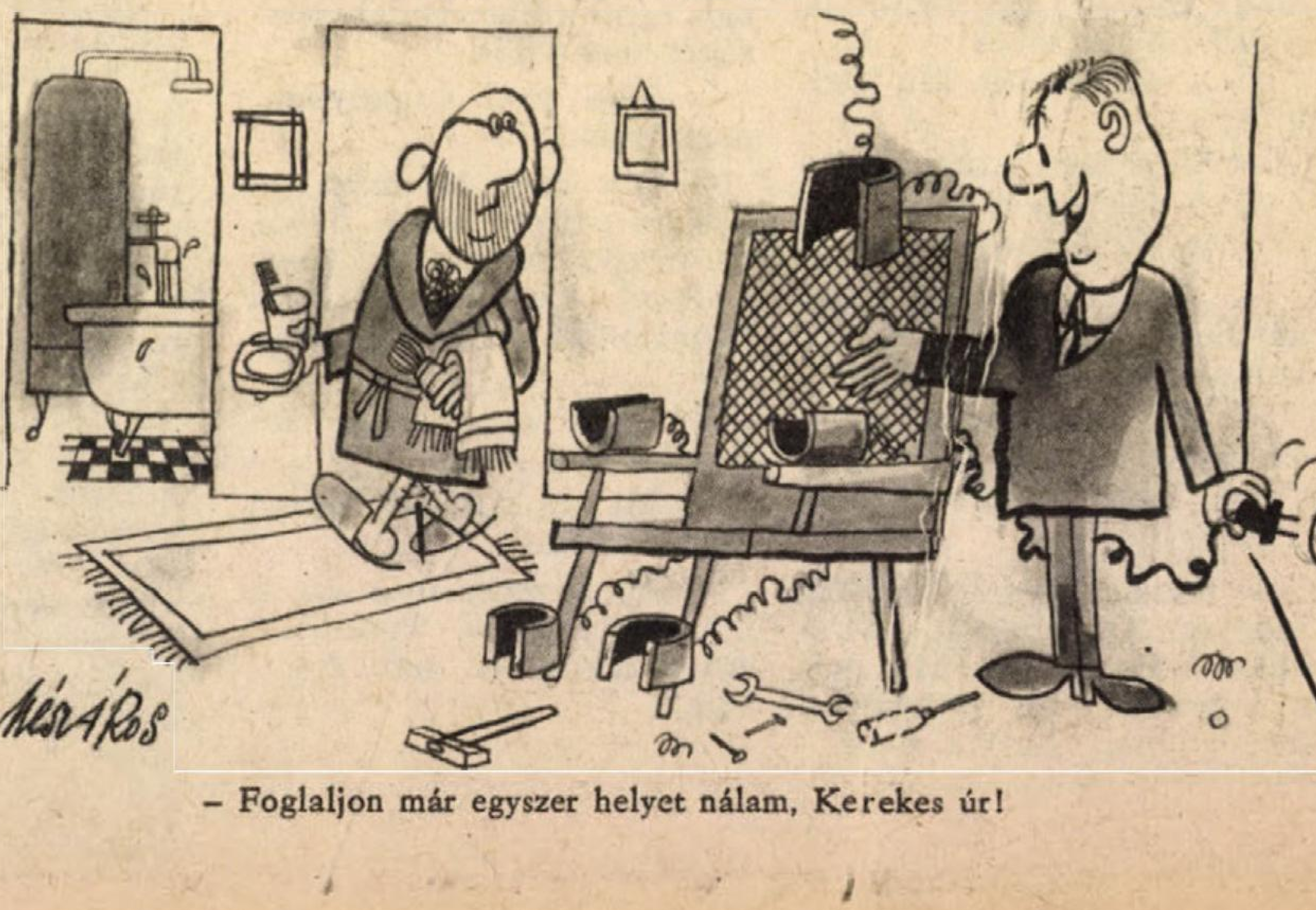

– Foglaljon már egyszer helyet nálam, Kerekes úr!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY KIRÁLYI HÁZ CSŐDJÉRŐL

A napokban betértem az egyik első osztályú eszpresszójába a nyolcadik kerületnek. A nevét csak azért nem említem meg közelebbről, mert az ott tapasztalt eset nem erre az eszpresszóra jellemző, hanem többé-kevésbé az egész vendéglátóiparra. Az első osztályú üzlet előzetesen zárva volt, mert újjávarázsolták. Belépésemkor szemem-szám elállt a gyönyörűségtől: mintha csak a versailles-i kastély egyik szalonjába kerültem volna! A stílus nemes tisztasága, a berendezés arany-zöld színeivel, XIV. Lajos szobáira emlékeztetett. Félszegen ültem az egyik asztal mellé; egyszerű szürke zakóban voltam, kínos gondolat gyötört: mi lesz, ha belép a Napkirály, és így talál a szobájában. A kezeimre pillantottam, és még jobban elsápadtam: körmeim alá a zsebemben való kotorászástól némi szennyeződés került, tenyeremre festékanyag rakódott le a napilapokról, mi lesz, ha a Napkirály a kezét nyújtja felém!

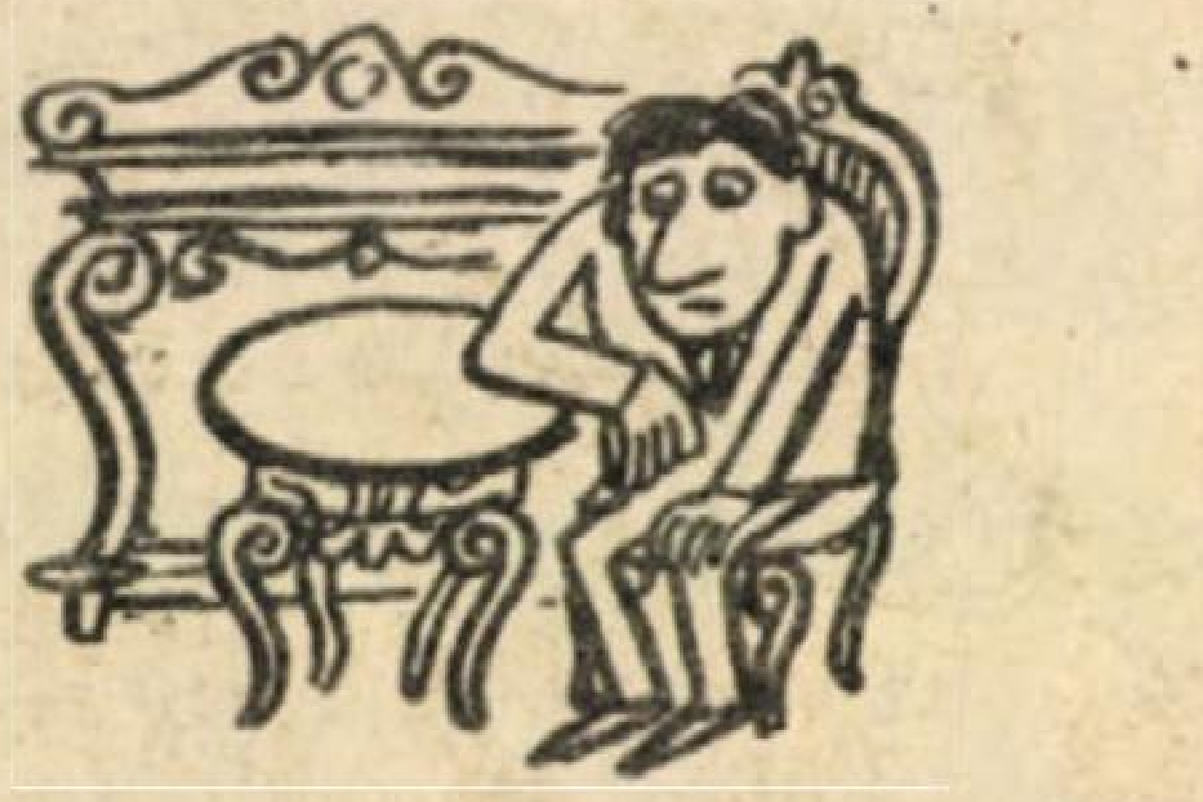

Tüstént a mosdó felé indultam, hogy a kezeimet rendbe hozzam, amikor oda belépve ért a legnagyobb meglepetés:

A mellékhelyiség is korhű, XIV. Lajos korabeli mellékhelyiség volt! A Napkirály korában ugyanis ismeretlen volt a vízöblítés, valamint a mosdószerrel és törülközővel ellátott folyóvíz.

A Nagykörúton, az első osztályú kastélyban nem lehetett kezet mosni. Az volt a benyomásom, hogy a főúri ház mellé odacsatolták egy mellékvonalon levő tanyai vasúti állomás mellékhelyiségét. Közvetlenül az újjávarázsolás után!

S. P.

Okos tanácsok

(A „Weg und Ziel"-ből)

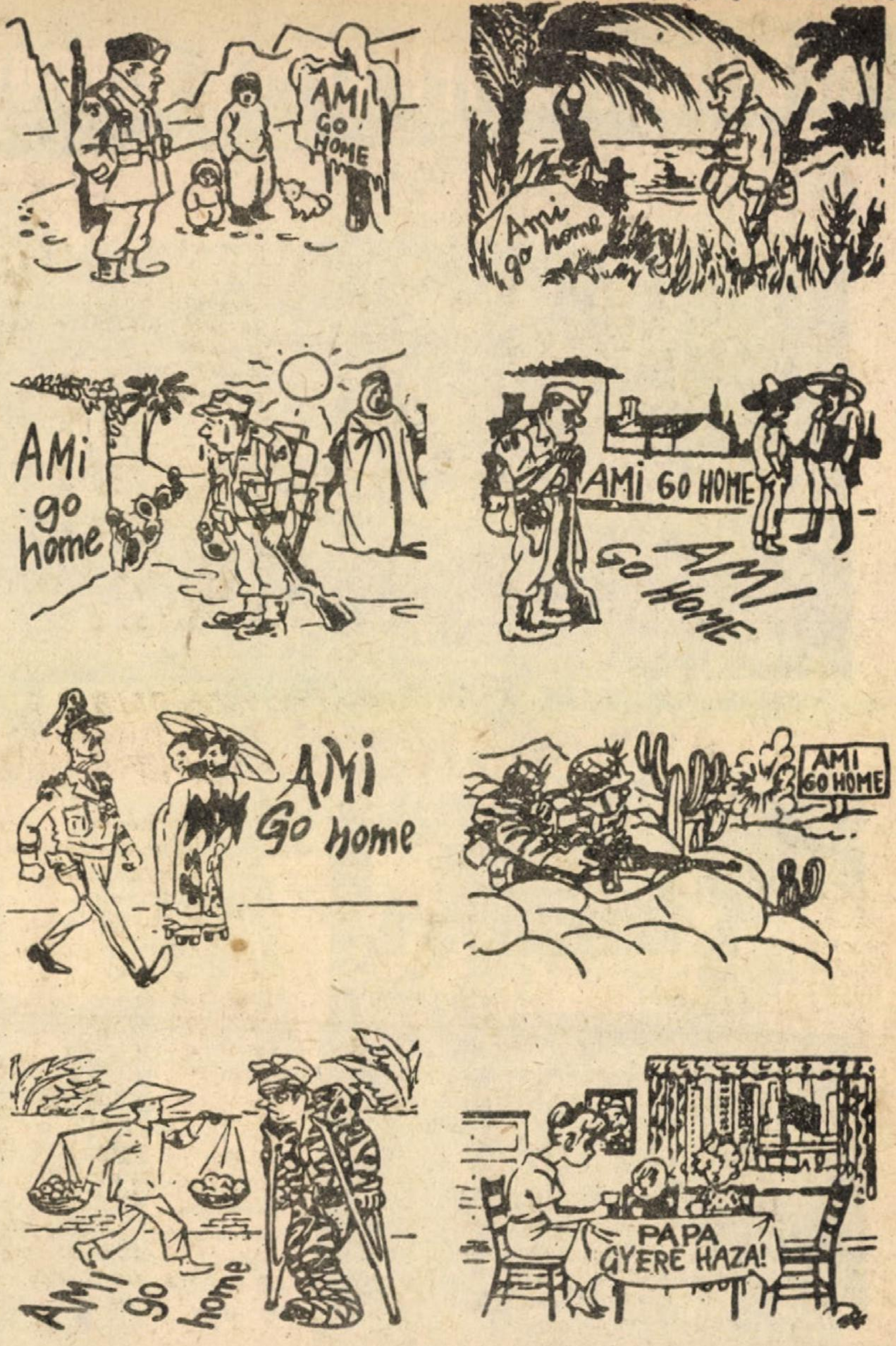

Munkahely-változtatás

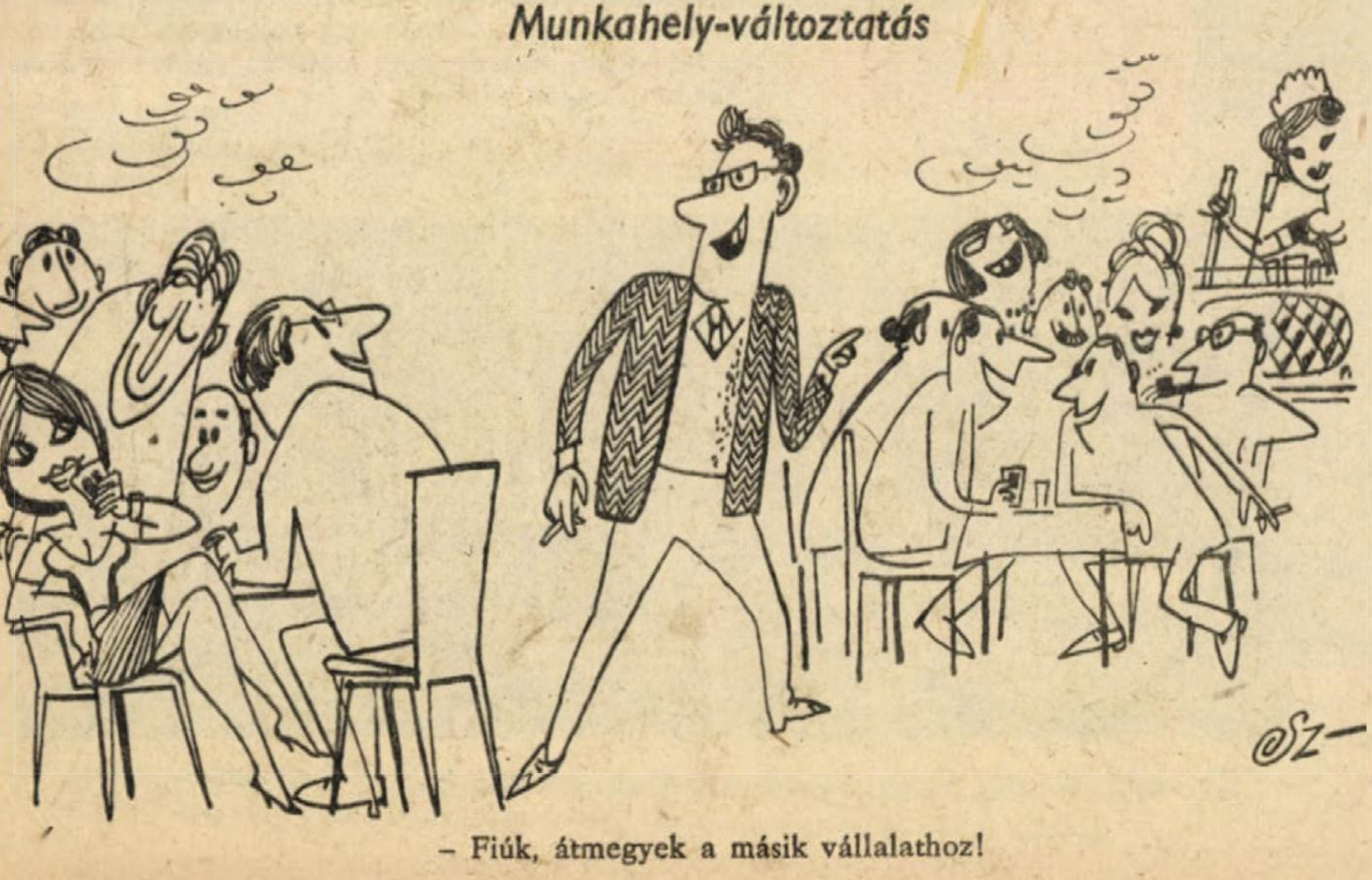

– Fiúk, átmegyek a másik vállalathoz!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„A besilózott félmillió" című cikkükkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Valóban igaz, hogy a cementsilók folyamatos használata eddig nem volt biztosítható. A kissé nehezen kezelhető adagoló — és az az általános magatartás, amely minden új dolgot fenntartással fogad — eddig megakadályozta, hogy ez a jelentős műszaki fejlesztés kellő eredménnyel járjon.

A cikk nyomán ismét az érdeklődés előterébe kerültek a silók, és kihasználásuk érdekében több intézkedés történt. Azóta már megtörtént két újfajta adagolási változatnak a bemutatója. A bemutatón részt vevő szakemberek javaslatai alapján tovább tökéletesíttetjük az új típusú adagolókat, bár a műszaki szakvélemény szerint a siló jelenlegi formájában is jól használható.

A jövő évtől jelentős különbözet lesz az ömlesztett és a zsákolt cement ára között, és ez a silók fokozott kihasználását még jobban meg fogja követelni.

Dávid István
Fővárosi Tanács VB
építési ig. vez.

ÁPRILIS ELSEJEI KÉPES HÍRADÓ

Több üzem dolgozóinak kívánságára kiegyenesítik a Duna-kanyart! Itt még görbe.

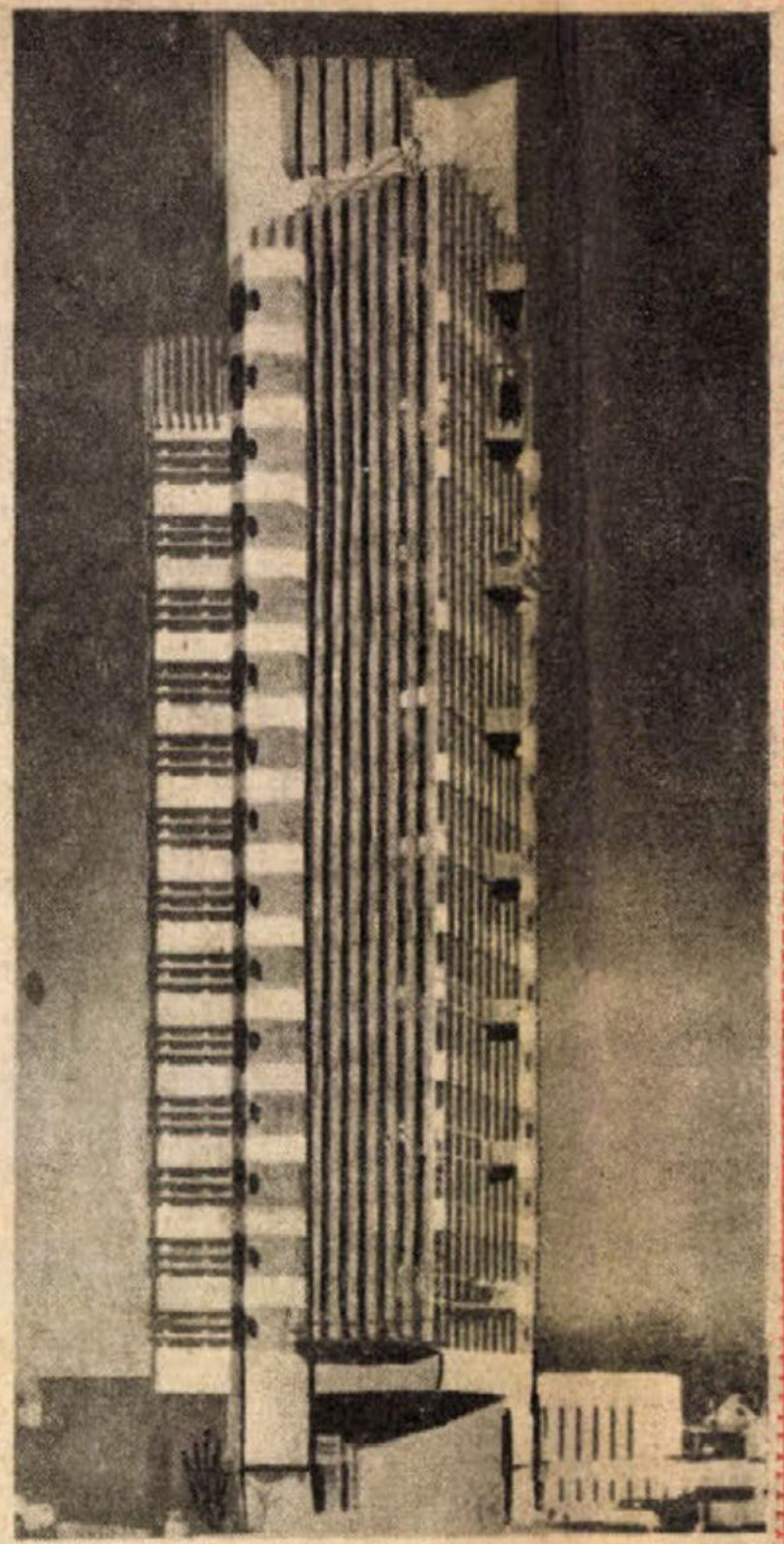

Elkészült a Céklagyár irodaháza. A háttérben látható kis földszintes épület a termelőüzem.

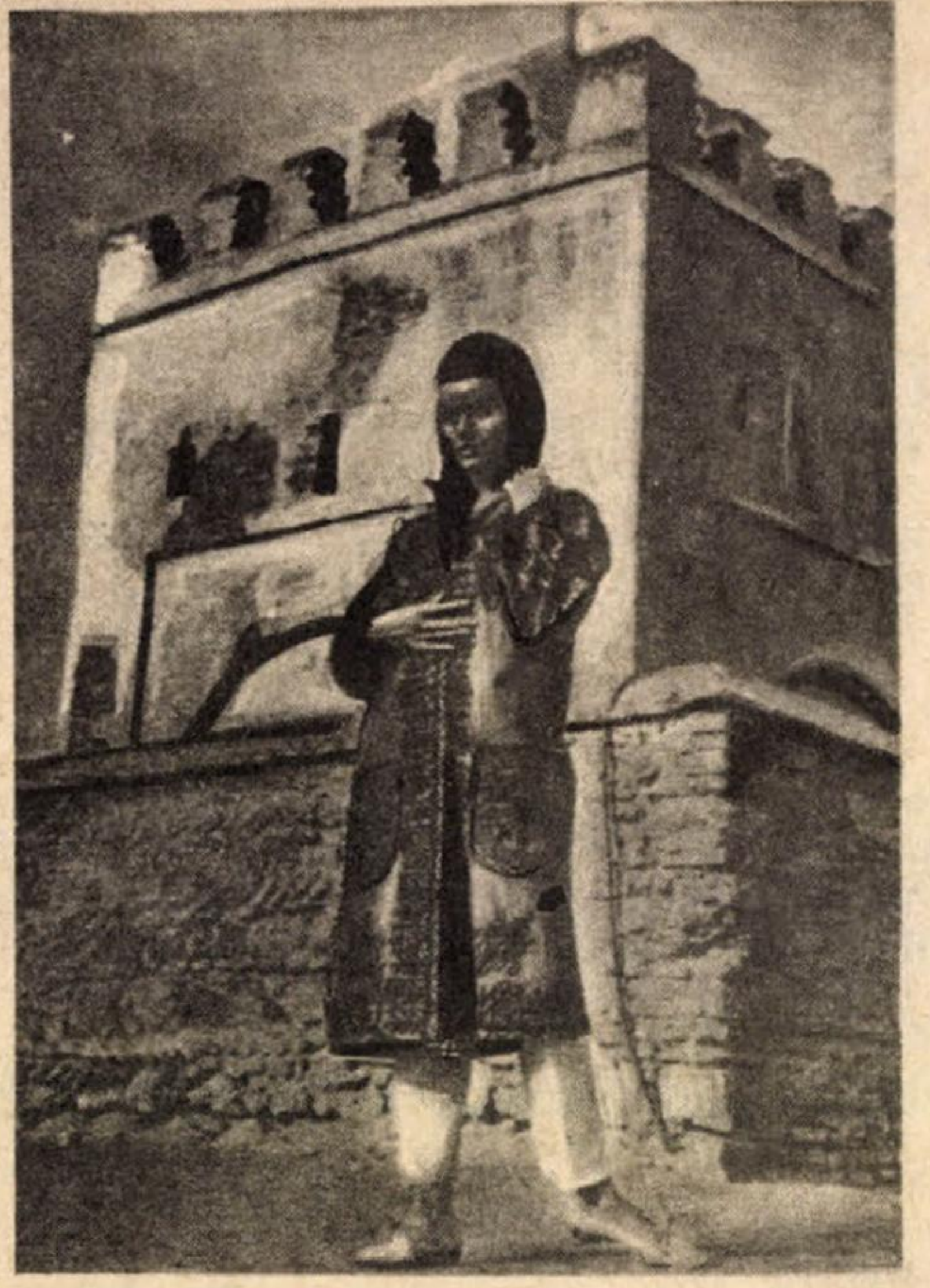

Újabb idegenforgalmi látványosság! Eredeti formájában állították helyre a banyamákosi Beduin Csárdát. Az előtérben Povács Ica kávéfőzőnő áll tuareg népviseletben.

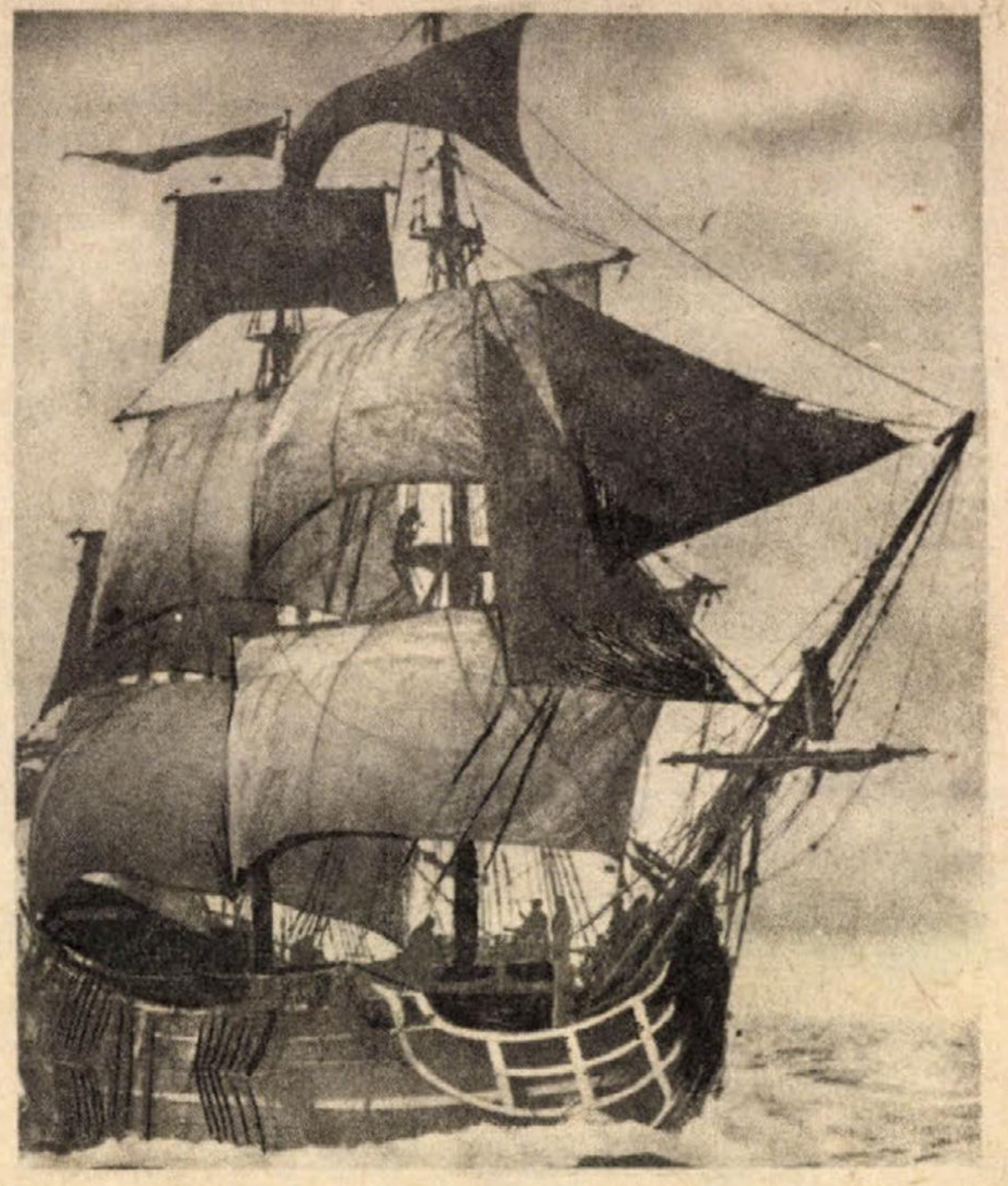

Új, korszerű átkelőhajót állítottak forgalomba a Balatonon a tihany–szántódi rév tehermentesítésére.

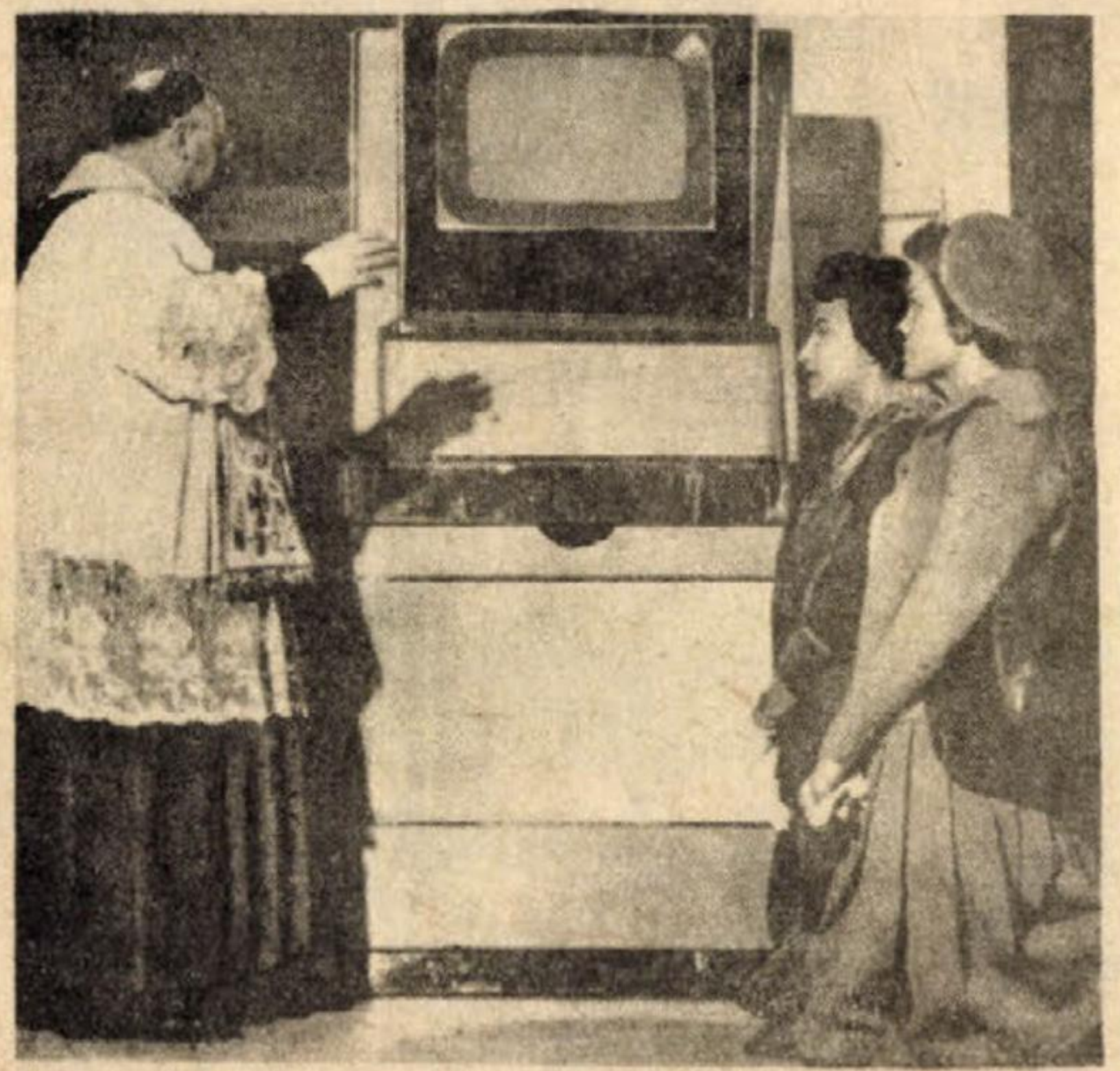

A Televízió vezetősége az előfizetők köréből érkezett jogos bírálatok hatására érdekes új módszerrel próbálja megjavítani a műsort.

„Úgy érzem, éppen ideje megnősülnöm!” – nyilatkozta lapunk munkatársának Roger Moore, az ismert angol filmszínész. „Csupán egy problémám van, vajon akad-e olyan kislány, aki szívesen jönne hozzám?” (Magyarországon aligha!!! A szerk.)

Zabhegyi Ernő békásmegyeri mérnök feltalálta a benzin nélküli öngyújtót! Csupán gyertya és gyufa kell hozzá. Az új találmány iránt máris világszerte nagy az érdeklődés.

Olcsóbb lesz a minaret! 1967. március 31-től 20%-kal leszállítják hazánkban a minaretek árát.

Az üzemi étkezdék terítési versenyének első díját a Fércművek felszolgáló kollektívája nyerte el.

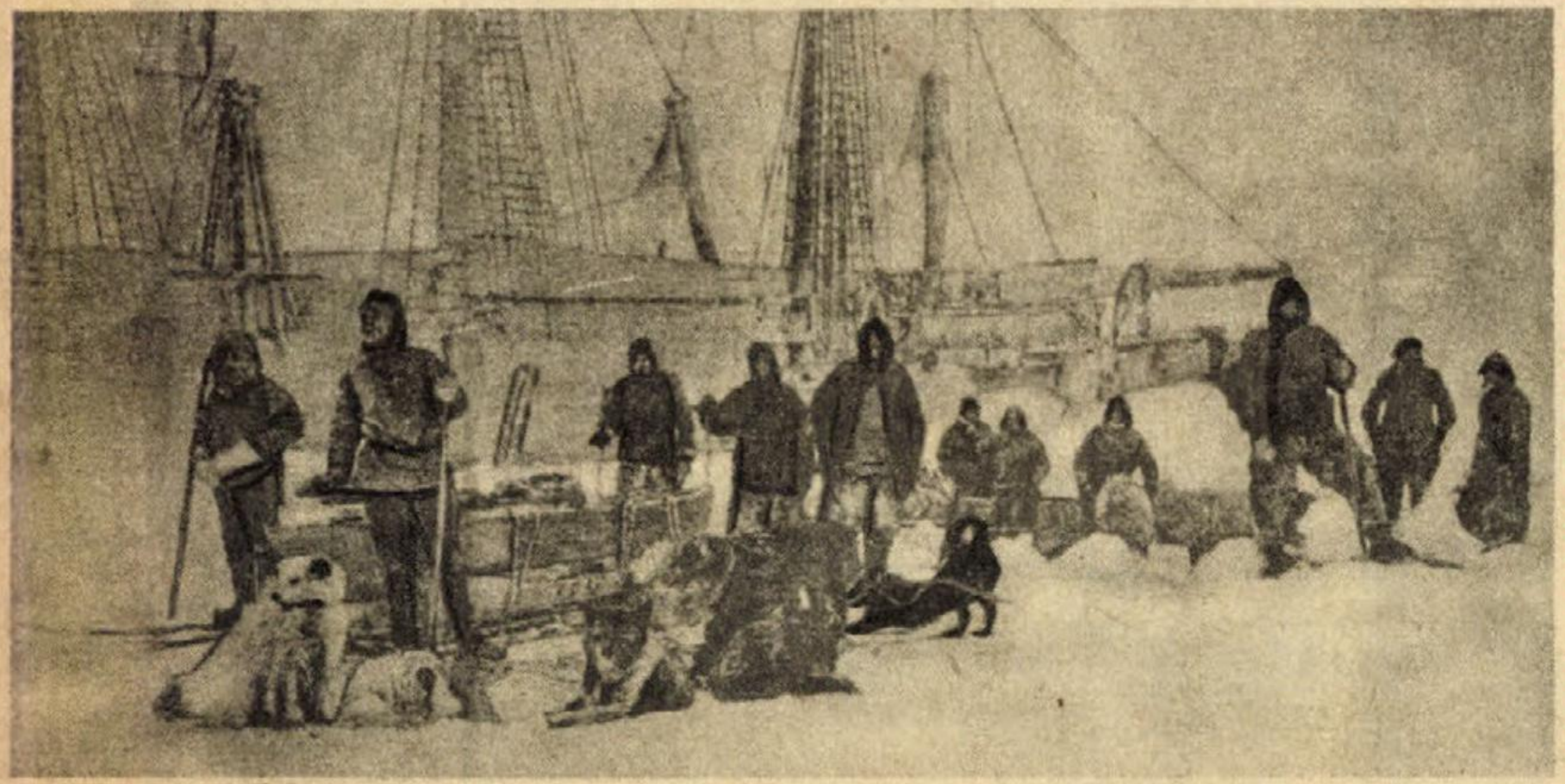

A vendéglátóipar már most felkészül az idei nyárra. Szakemberekből álló népes delegáció utazott a sarkvidékre, hogy tanulmányozzák a sör, valamint a gyümölcslevek behűtésének módszereit.

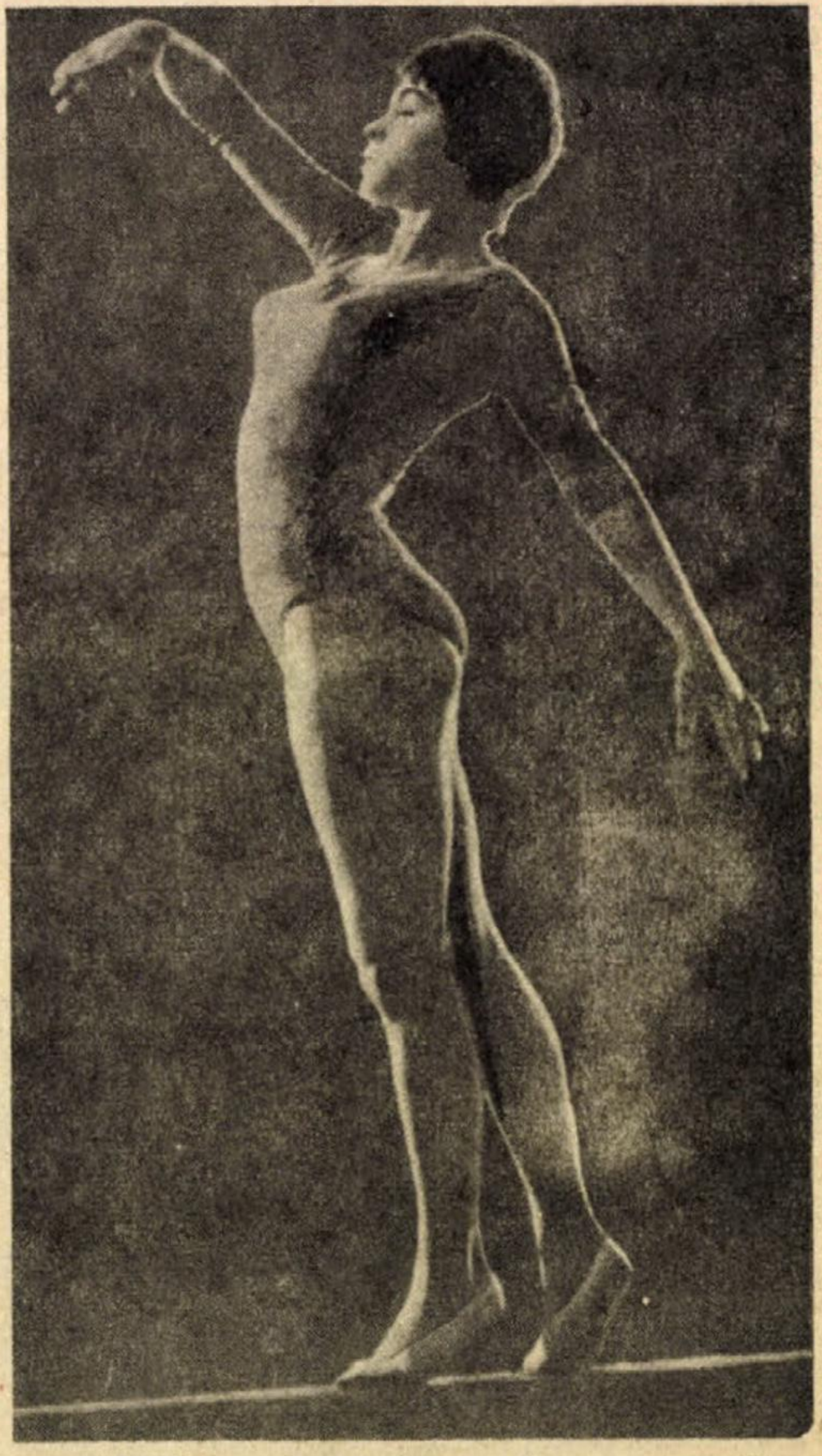

A holdkórosságot, sajnos, még ma sem tudja teljesen gyógyítani az orvostudomány. Ez a szegény pesti kislány is minden éjjel felmászik a háztetőre álmában.

RAZZIA

A Timsó- és Robbanómotorgyár előtt csikorogva fékezett a csukaszürke autó. Percegős Norbert lélekszakadva futott a nagy szerelőcsarnokba, és stentori hangon elkiáltotta magát:

— Vigyázat! Razzia!

Többen riadtan indultak a távoli mosdó felé, de már késő volt. Tömött bajszú, bőrkabátos férfi lépett a terembe:

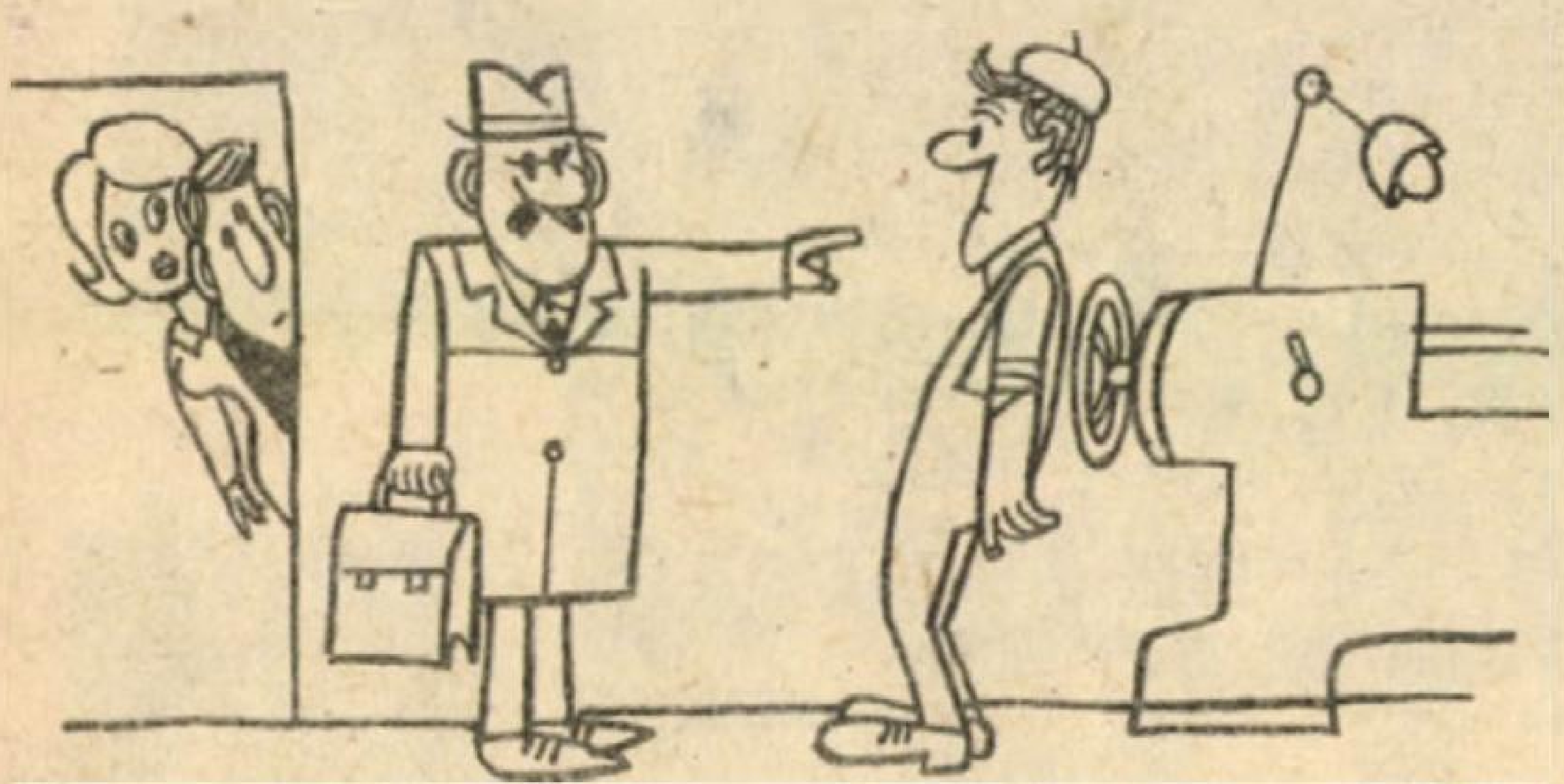

— Jó napot! Ellenőrzést tartok! Szabad kérnem a személyazonossági igazolványokat — fordult udvariasan a timsó részleg dolgozóihoz. Stehola Árpád idegesen nyújtotta át az okmányt. A tömött bajuszos belelapozott, majd feltette a kérdést:

— Mikor és hol dolgozott utoljára?

— Hogy tetszik ezt érteni? Amint a bélyegző is tanúsítja, állandó alkalmazásban állok itt helyben, a Timsó- és Robbanómotorgyárban.

— Azt látom, de félek, hogy nem értette meg világosan a kérdést. Szó szerint mikor és hol dolgozott utoljára? Felszólítom, hogy csak a tiszta igazat vallja!

Stehola ráncolt homlokkal, idegesen pislogott:

— Kérem szépen, egészen pontosan, amennyire vissza tudok emlékezni, tegnap délelőtt negyed tizenkettőkor dolgoztam utoljára. A csiszológépen formáltam néhány alkatrészt. Azóta, sajnos, sehol semmi. De ugyebár az állásidőt fizetik, nagy baj nem lehet.

— Tudja-e ön, hogy a közveszélyes munkakerülést több éves börtönnel is büntethetik?

— Kérem, én ártatlan vagyok. Az egésznek a rossz munkaszervezés az oka — emelte égnek tiszta tekintetét Stehola.

— No, menjünk tovább! — biccentett a tömött bajuszos, és benyitott a könyvelésbe. Ott azonban már értesültek a razziáról, és mindenki szorgoskodni kezdett. Klapcsákné a horgolómintája fölé hajolt, és lázasan írta rá a múlt hónapi kenőolajfogyasztás adatait. Drobák Ella Kenneth Roberts „Északnyugati átjáró" című könyvébe jegyezte be a norvégiai exportkulcs számait, Szedrecsényi Olga kis harisnyaszem-felszedő gépén számította ki az új lábmeghajtásos robbanómotor irányárát. A tömött bajuszos egy pillanatig tétovázott csak, aztán a szőke, jó svádájú Szolveczky Magdához lépett.

— Ellenőrzés! Szabad a személyazonossági igazolványt! Ön alaposan gyanúsítható közveszélyes munkakerüléssel!

A nő hirtelen felkacagott, és hátba vágta a tömött bajuszost:

— Te fafejű! Engem akarsz félrevezetni? Brahácz Feri vagy, a préselőből! A színjátszó! Most már abbahagyhatod a bolondozást.

Brahácz dühösen vágta földhöz a bajuszát, és felballagott az igazgatóhoz. Stírpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú igazgatója csüggedten hallgatta a jelentését, és elhatározta, valami jobb módszert keres a munkafegyelem megszilárdítására.

Galambos Szilveszter

Kifizették az öröklakást

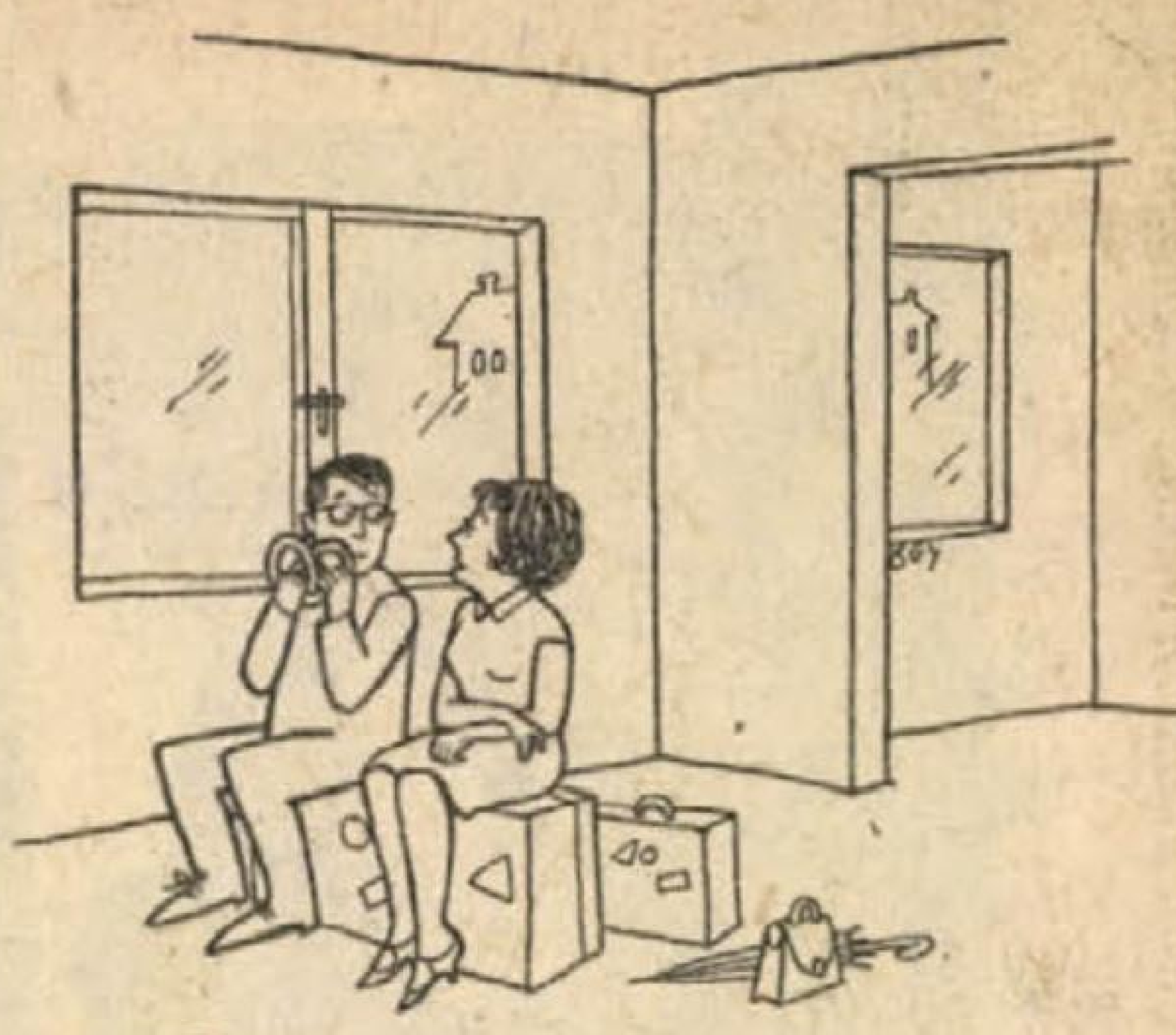

– Adj egy harapást!

Hátha valaki nem ismeri...

Toplákot garázda viselkedéséért igazoltatja a rendőr. Toplák méltatlankodik:

– Miért macerál a személyi adataimmal? Még nincs egy negyedórája, hogy bemondtam egy másik rendőrnek...

– Kislány, maga nagyon tetszik nekem! Nem lenne a feleségem?

– Már férjnél vagyok. De tudja, mit? Érdeklődjék egy-két hónap múlva...

Feleltet a tanító bácsi:

– No, gyerekek, ki tudná megmondani, hogy hívják azt a bort, ami a Vezúv lábánál terem?

Benőke jelentkezik:

– Forralt bornak.

Belvíz

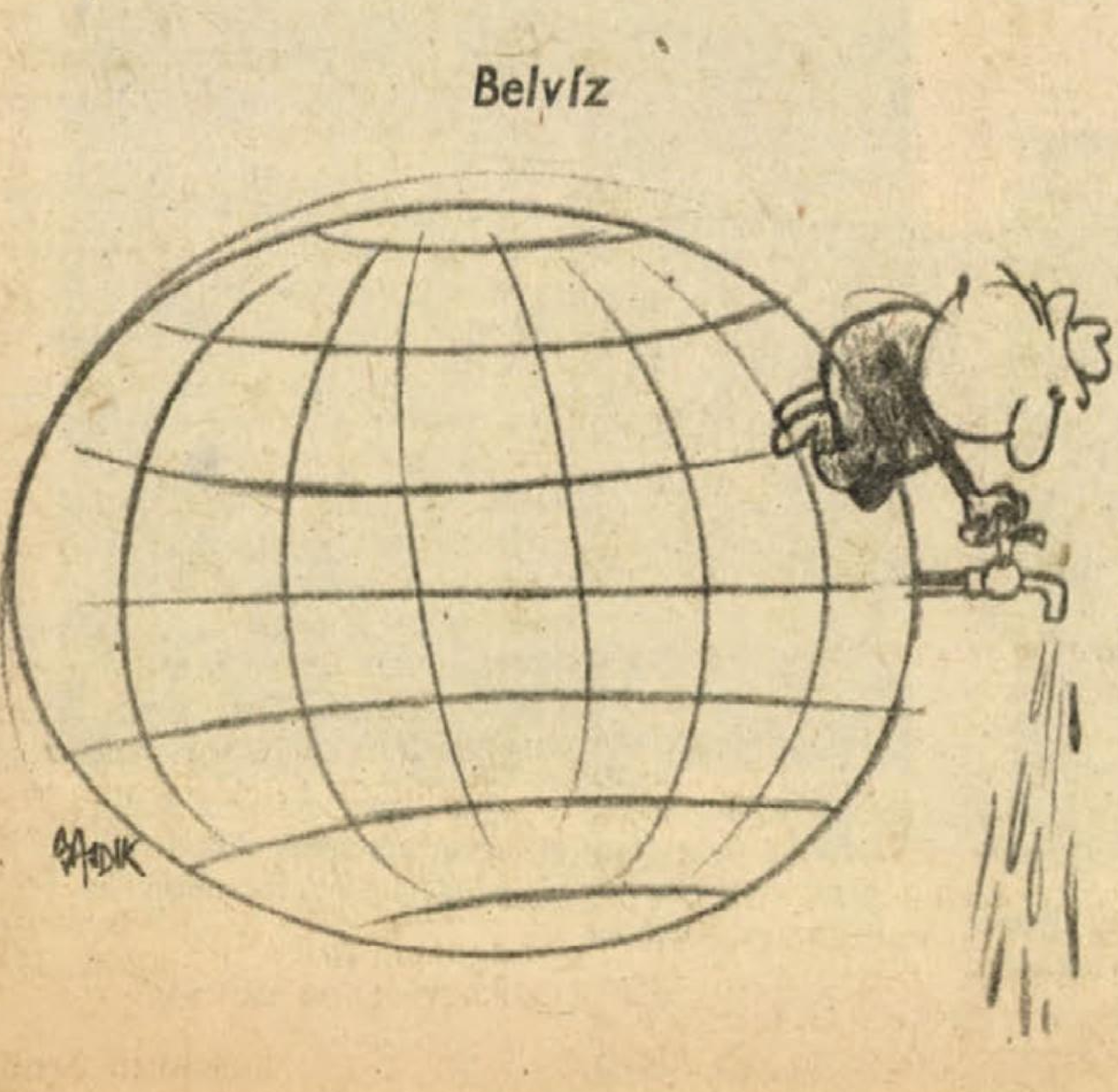

A hosszú élet titka

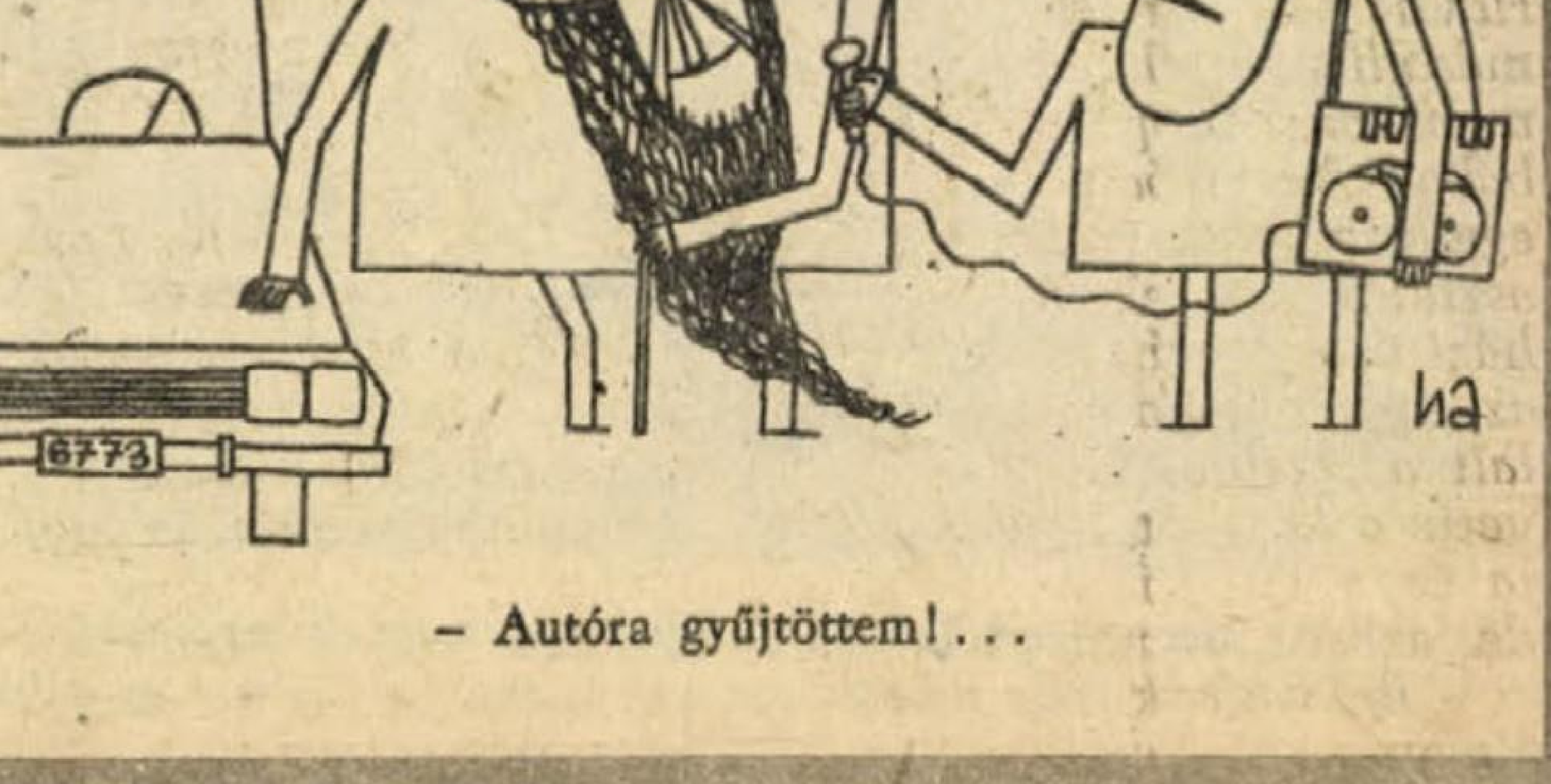

– Autóra gyűjtöttem!...

SZÍNHÁZI HETEK

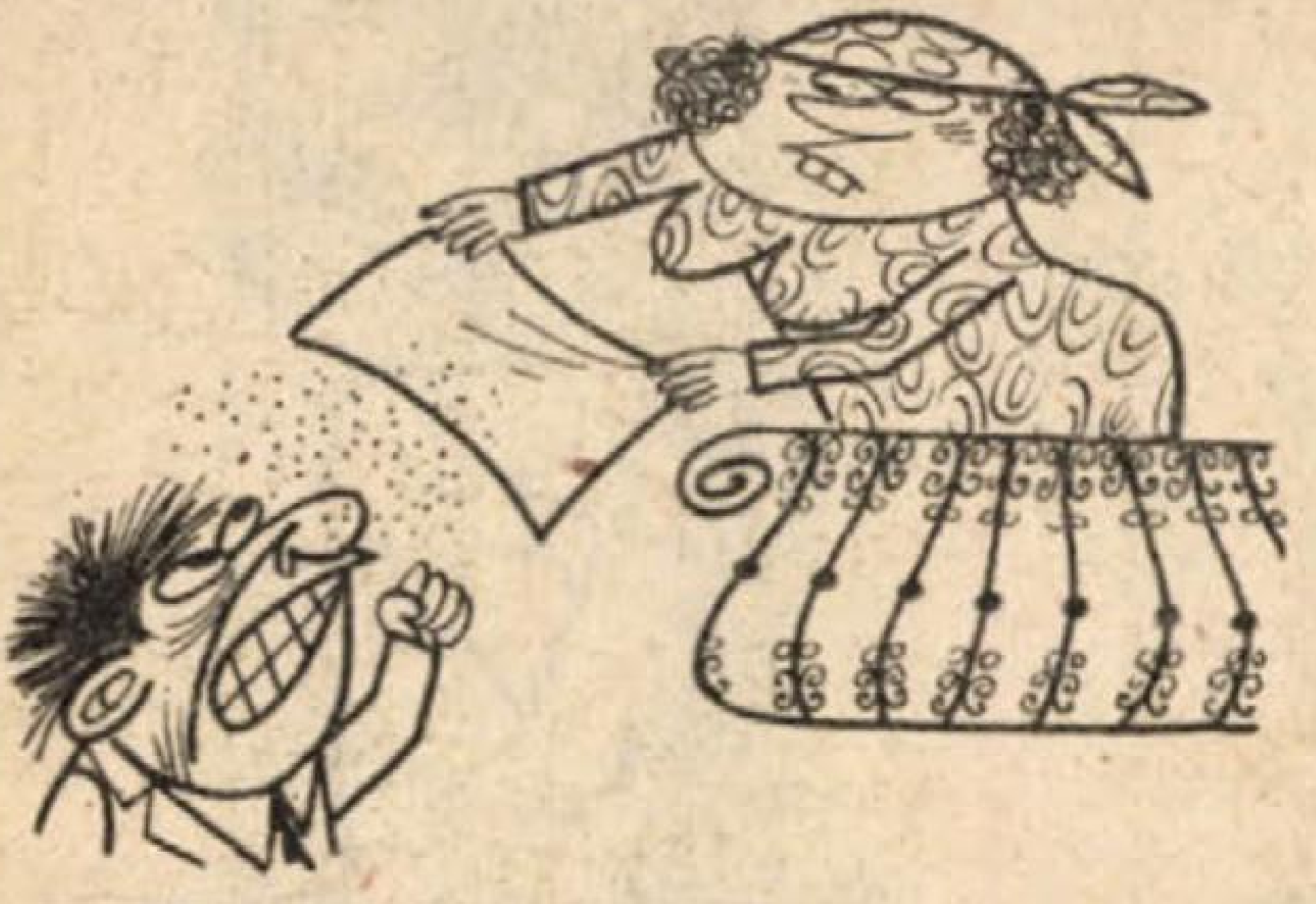
RÓMEÓ ÉS JÚLIA

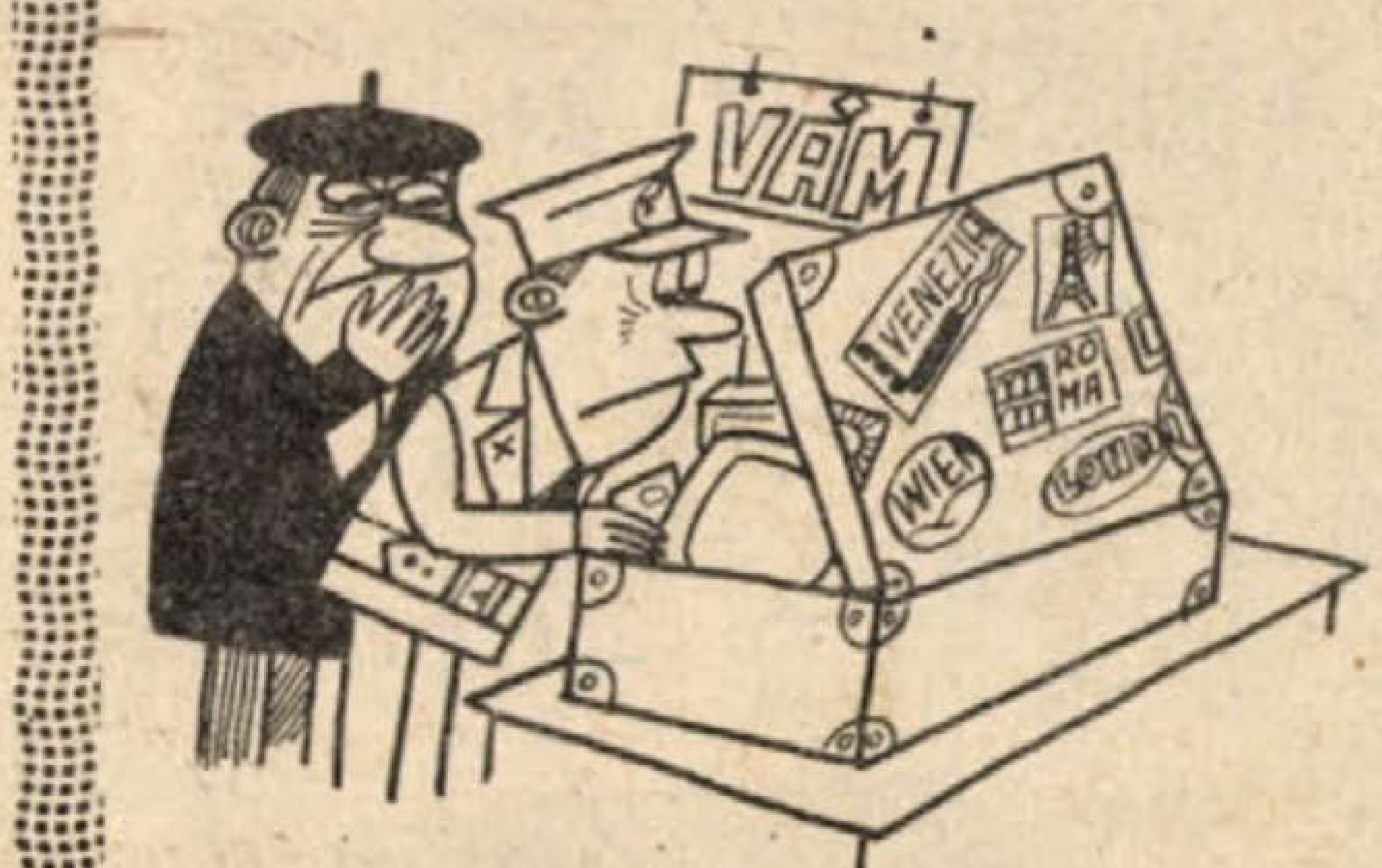
A VELENCEI KALMÁR

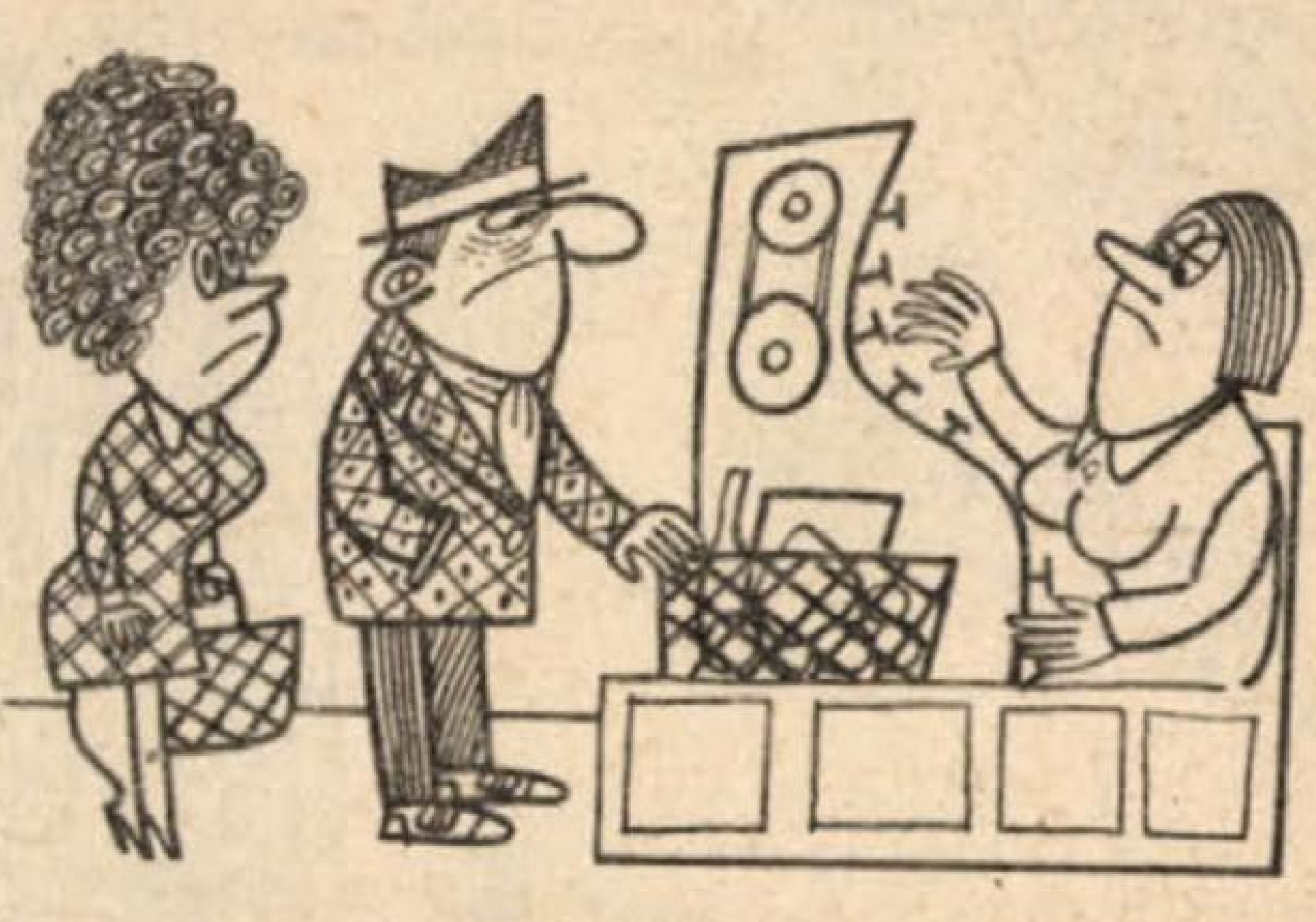
TÉVEDÉSEK VÍGJÁTÉKA

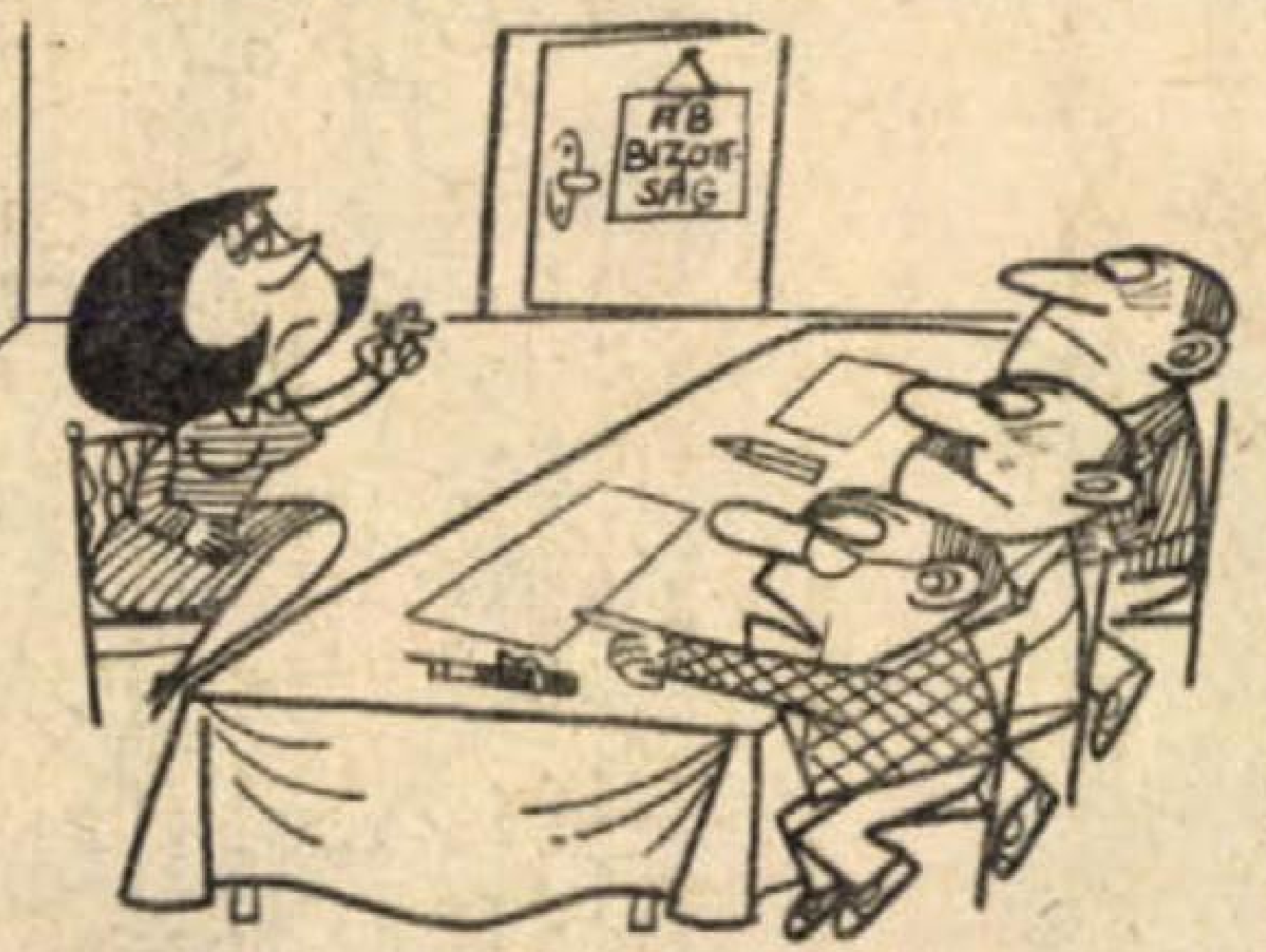
SOK HŰHÓ SEMMIÉRT

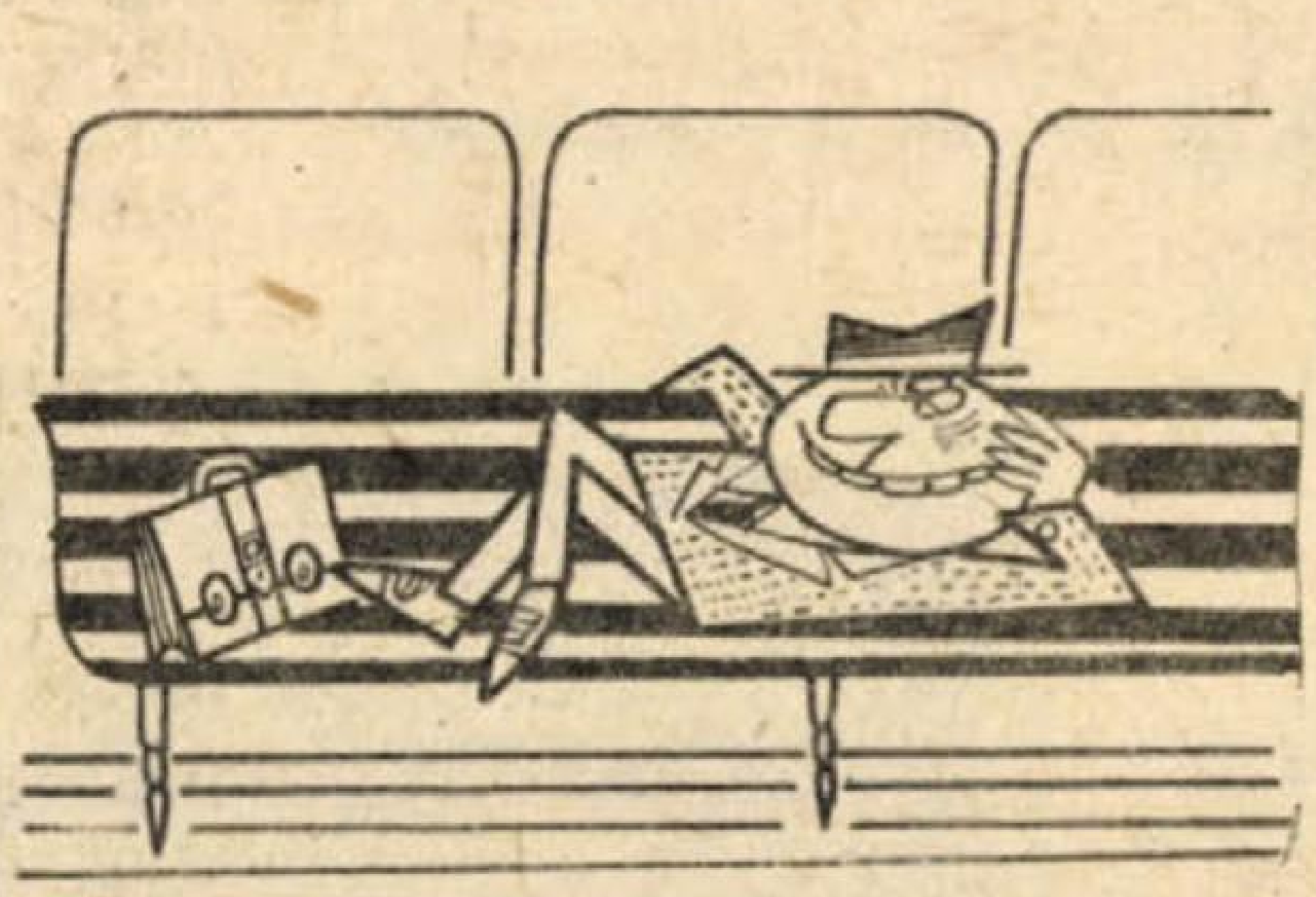
A VÁGY VILLAMOSA

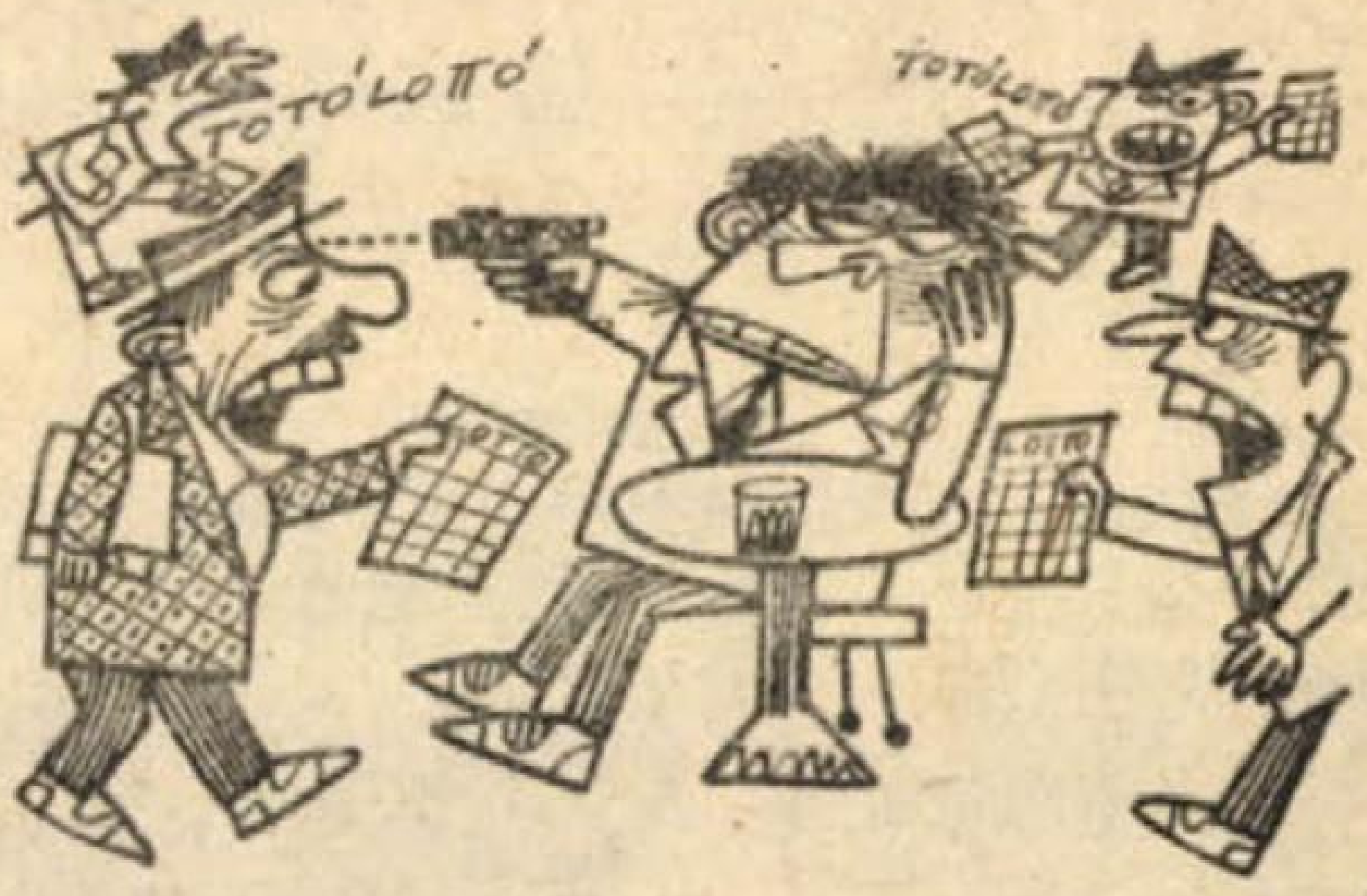
AZ ÜGYNÖK HALÁLA

Fülöp György rajzai

Telefon

Nem sokkal a fölszabadulás után egy közhivatalban volt dolgom, s amikor beléptem egy nagy terembe, ahol egymás hegyén-hátán összezsúfolódtak az íróasztalok, valaki az egyik felé mutatott, hogy ott intézik el a dolgomat. Az íróasztalnál Havlicsek ült, szeretettel üdvözölt, s miközben intézte az ügyet, megszólalt a telefon. Havlicsek fölvette a kagylót, majd fölállt, összevágta a bokáját, egy kissé meghajlította a derekát, s csak annyit mondott:

– Itt Havlicsek… Igen, természetesen, csoportvezető elvtárs.

Három évvel később volt dolgom újra abban a hivatalban. A kapuban az eligazító azt mondta, hogy ügyemet Havlicsek kartárs intézi, a második emelet 9-ben. Fölmentem, bekopogtam. A szobában két íróasztal volt, az egyik mögött ült ő. Az íróasztalon két telefon volt: egy házi és egy városi. Miközben az ügyemet intézte, megszólalt a telefon. Havlicsek fölvette a kagylót, betette a válla és a lehajlított feje közé, de azért udvariasan beszélt.

– Én vagyok, Havlicsek… Hogyne, meglesz, osztályvezető elvtárs.

Kerek egy évtized telt el, mire újra abban a hivatalban volt elintéznivalóm. Az eligazító tábláról leolvastam, hogy az én papírom a harmadik emelet 317-hez tartozik, fölmentem hát, bekopogtam, s mivel senki sem válaszolt, benyitottam. A szobában egy íróasztal volt, mögötte Havlicsek, előtte egy kis tárgyalóasztal és két fotel, rajta pedig három telefon: egy házi, egy városi és egy ismeretlen rendeltetésű. Havlicsek barátságos volt, átvette az aktát, belenézett, s miközben ezt művelte, megszólalt az egyik telefon. Ő fölvette, beillesztette a megfelelő helyre, s egy kis idő múltán ezt mondta:

– Igen, én… Jó, meglesz, Gézukám. Na, szevasz!

Megint eltelt néhány esztendő, amikor legközelebb oda vezérelt a sorsom. Hozzá mentem egyenest, ki más intézhetné el az ügyet gyorsabban, mint Havlicsek. A portásnak meg is mondtam, hogy őhozzá megyek, mire az szalutált és a lifthez tessékelt. Fölmentem, de az első emelet 117-en, ahol névtáblája kint volt, az állt, hogy bejárat a 116-os ajtón. A titkárnőn át bejutottam Havlicsek elé, aki egyedül dolgozott egy szobában, íróasztala nagyon nagy és díszes volt, szemben vele egy kanapé állt, egy kis asztallal és két fotellal, és az íróasztalon egyetlen telefon sem volt, csak az íróasztal mellett egy pici asztalkán állt öt készülék. Miközben tanácsot adott Havlicsek, hogy hová menjek az üggyel, megszólalt a telefon. Ő fölvette, egy kicsit csóválta a fejét és ezt mondta:

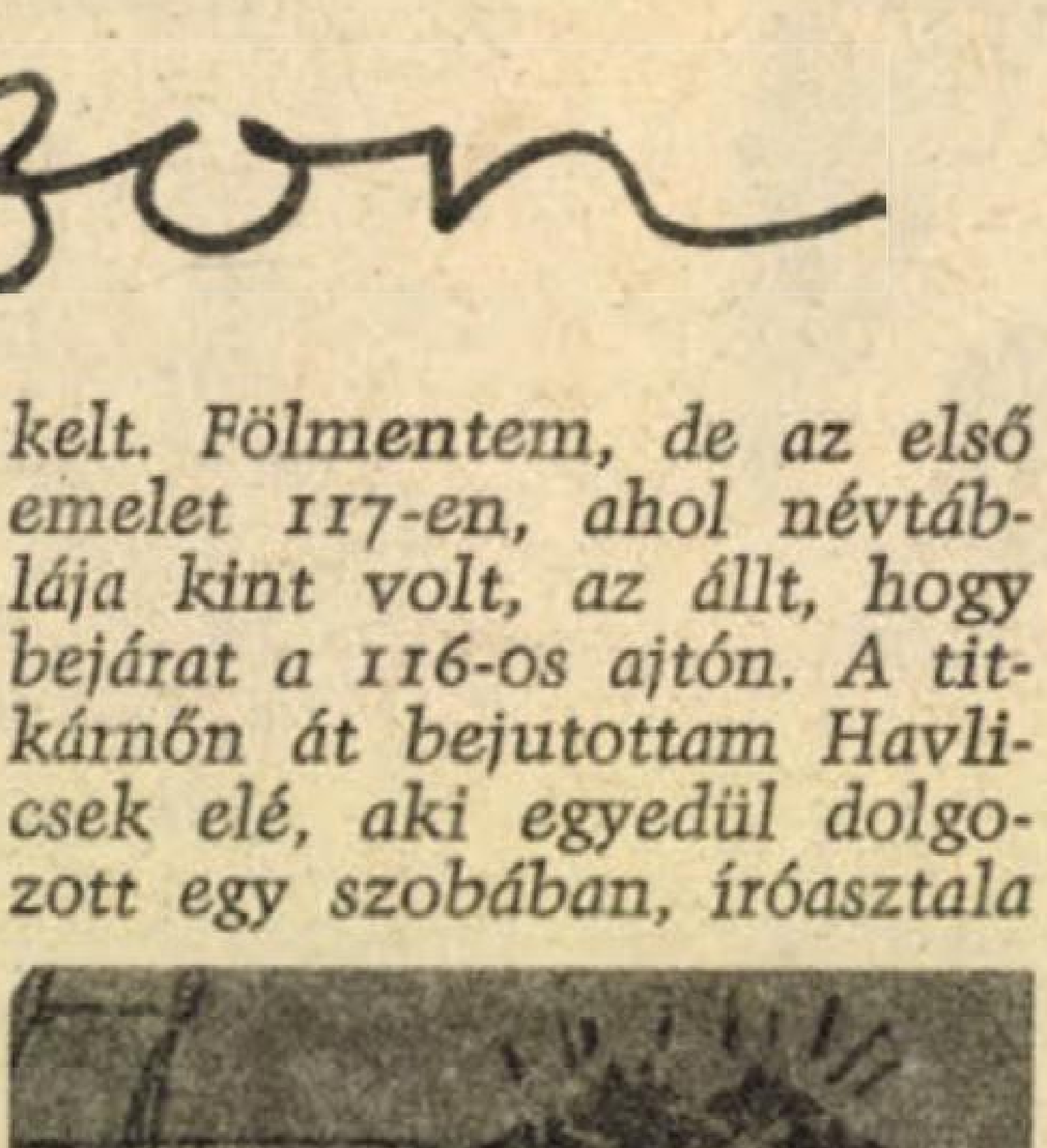

– Mondja meg neki, Sárika, hogy hagyjon engem békén.

A napokban sürgős elintéznivalóm akadt a hivatalban. Fölmentem Havlicsekhez, aki most már a félemeleten székelt. A titkárnői szobában kipihentem magam az alatt a másfél óra alatt, amíg befejeződött nála a tanácskozás, de utána készségesen fogadott. Ő maga vette fel a kagylót, és azt mondta a titkárnőnek, hogy szóljon át a Vahonnainak, intézze el az ügyemet. Aztán felém fordult, s miközben én megköszöntem szívességét, megszólalt a telefon, s én illedelmesen abbahagytam. Ő rám nézett és biztatott, hogy csak beszéljek. De én némán csak a telefon felé bökdöstem. Mire ő azt mondta:

– Hagyd csak! – és legyintett. – Bár föl se találta volna ez a Graham Bell. Nem lehet nyugodtan dolgozni miatta.

Én akkor megértettem egy nagy igazságot. Sok telefonnak kell állnia annak az íróasztalán, aki megengedheti magának, hogy ne emelje fel a kagylót, ha csönög.

Szántó Jenő

Nélkülözhetetlen ember

Hegedűs István rajza

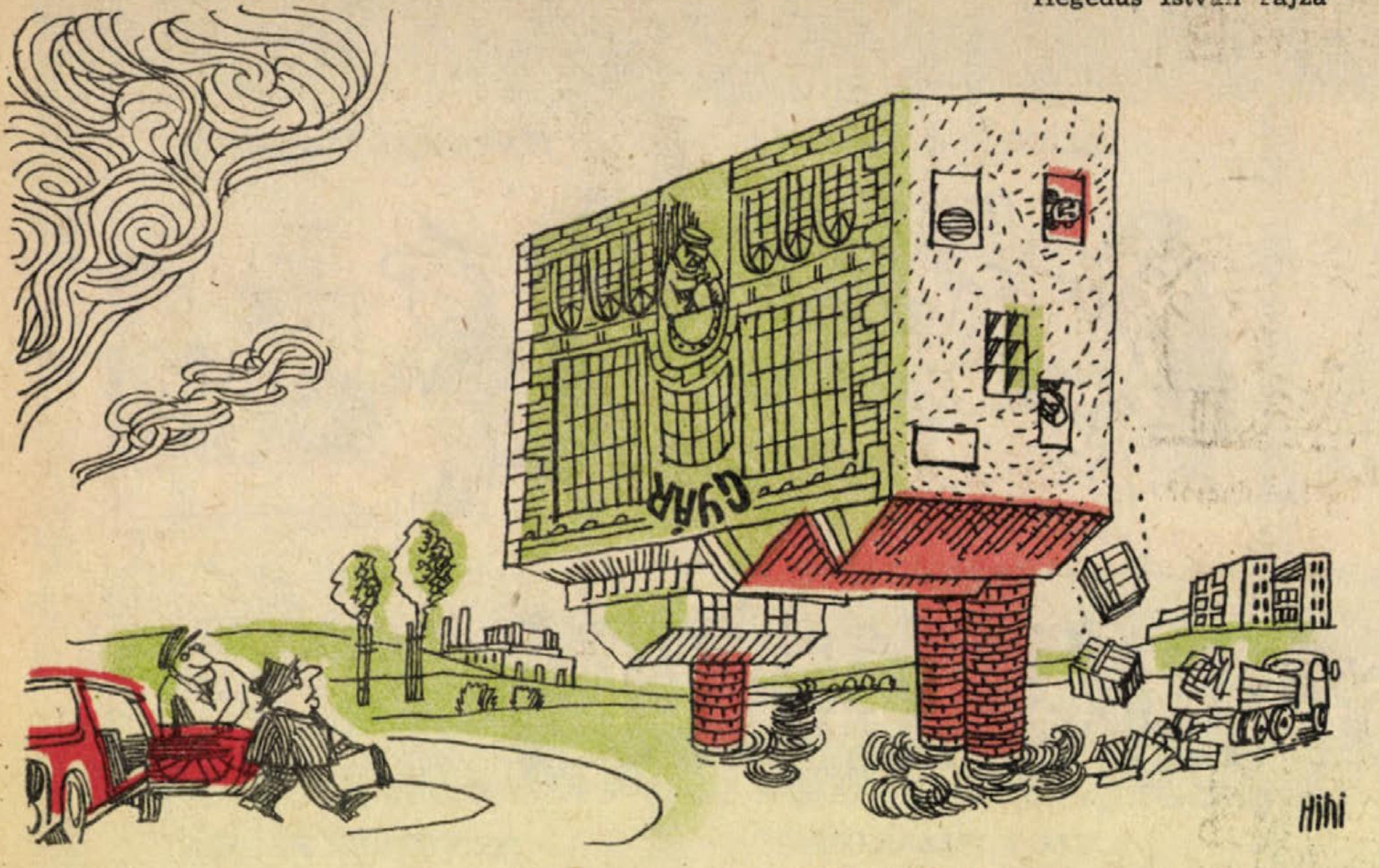

– Így menjen el az ember egy kis tavaszi szabadságra! ...

Látószög

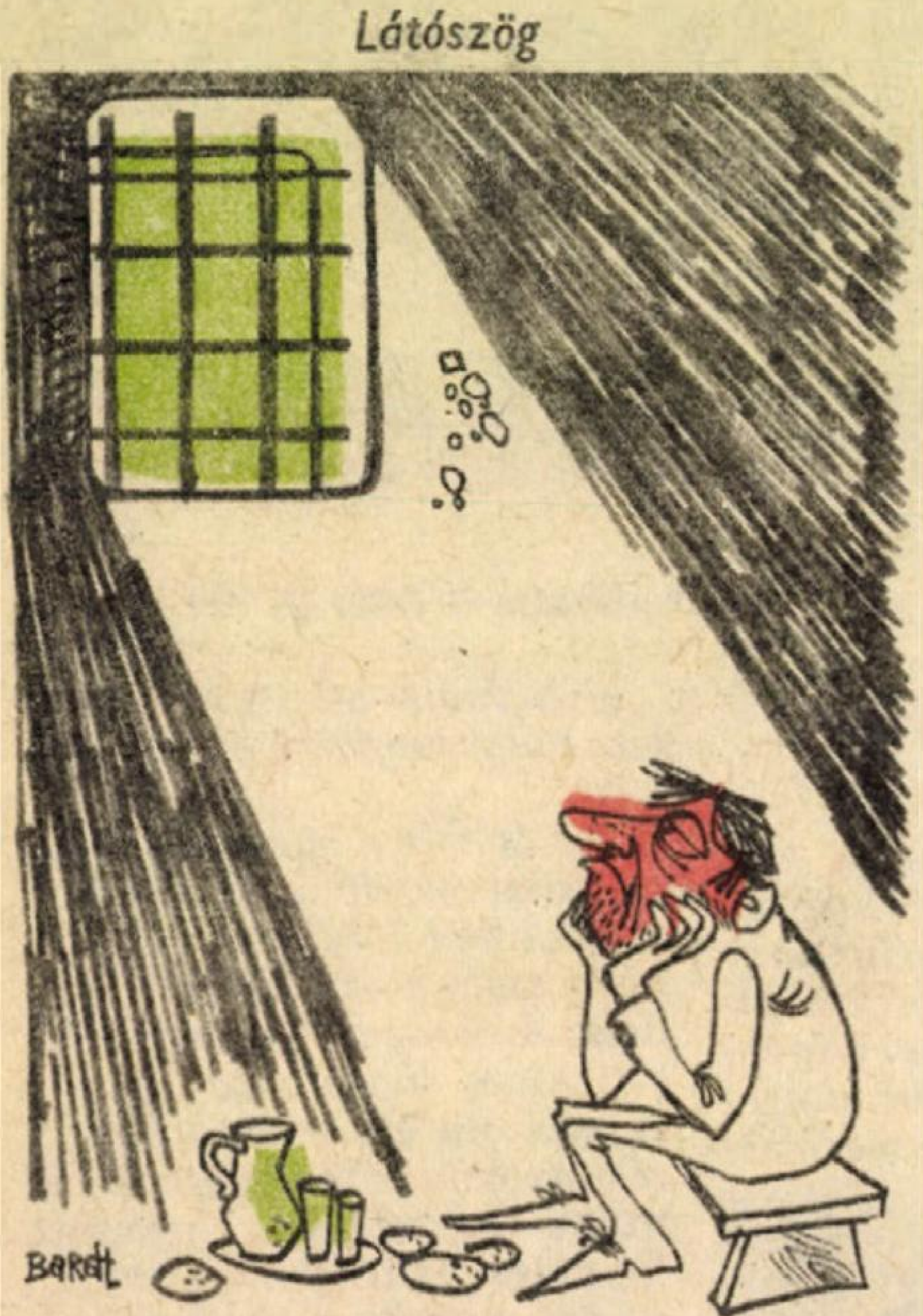

– Érdekes, most egészen más megvilágításban látom a társadalmi tulajdont . . .

ketten...

Ketten maradtunk a seregből,
hetvenesztendős két öreg,
szétszóródott a zseniális,
csodálatos ifjú sereg . . .

Így szólt leereszkedve hozzám
egy „híres" költő a minap,
adott volna inkább egy százast
a szegény Misik Janinak.

Ketten maradtunk a seregből,
annyit lekaszált a halál:
csak én, a kis szürke egér,
meg ő, a nagy szürke szamár . . .

Misik János

Nagy segítség a műszaki irodalom

Schwott Lajos rajza

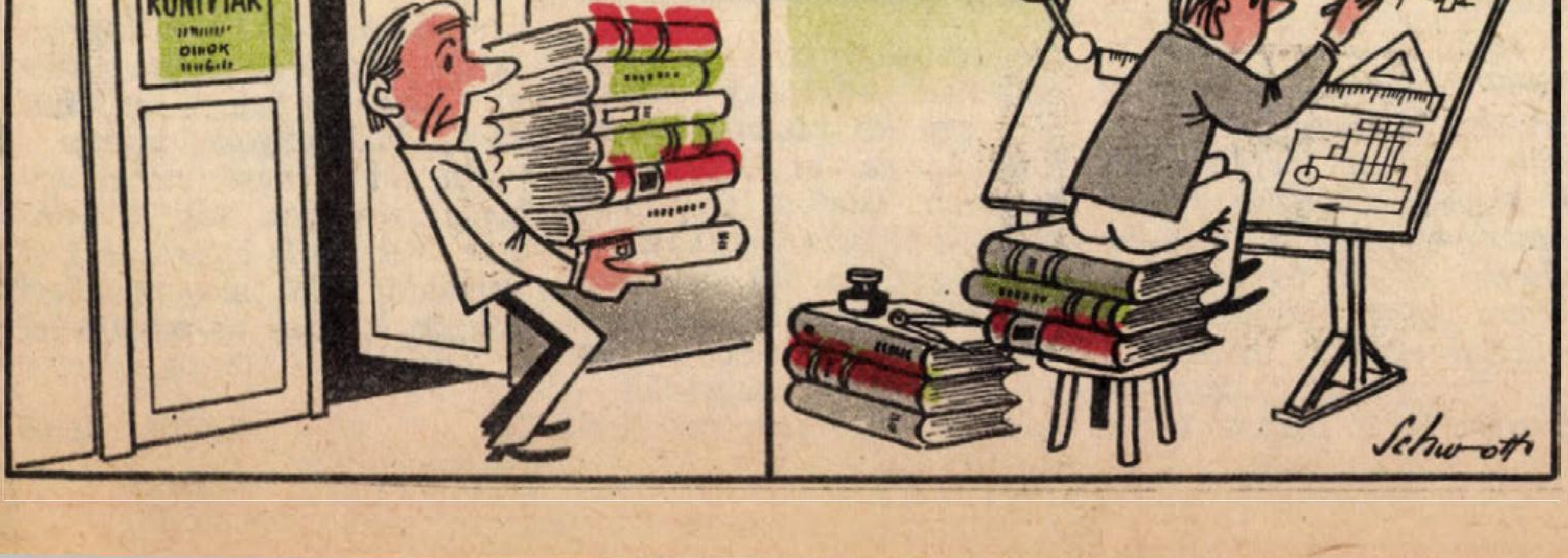
①
MŰSZAKI KÖNYVTÁR
②
Schwott

E heti hirdetéseink

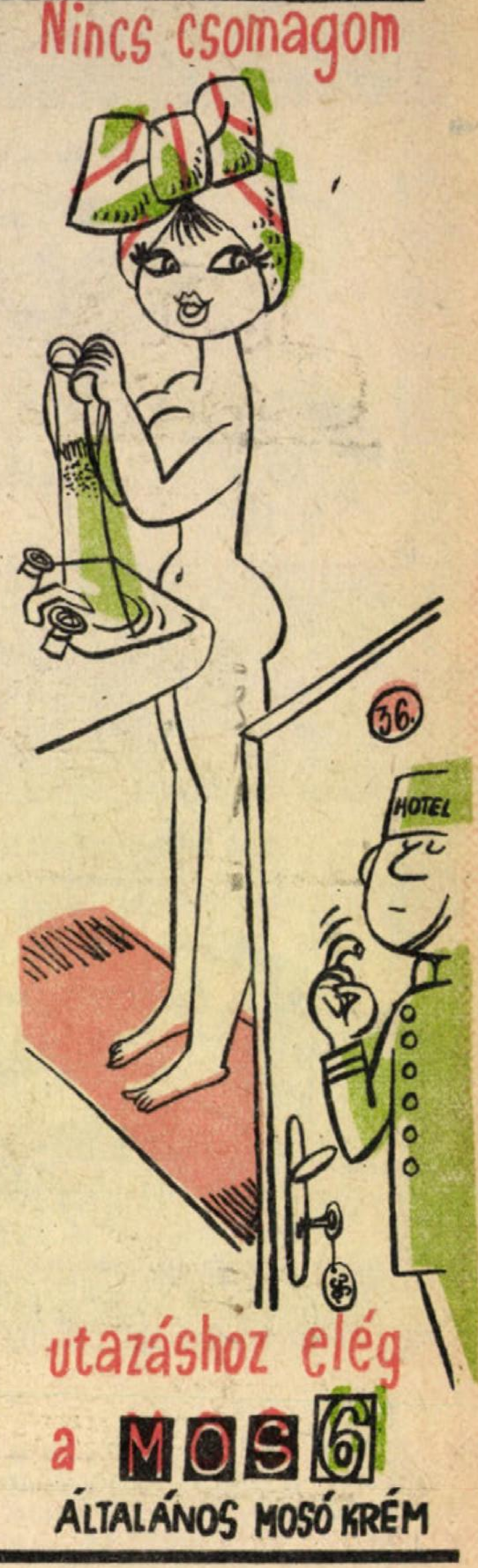
Nincs csomagom
36.
HOTEL
utazáshoz elég
a MOS 6
ÁLTALÁNOS MOSÓ KRÉM

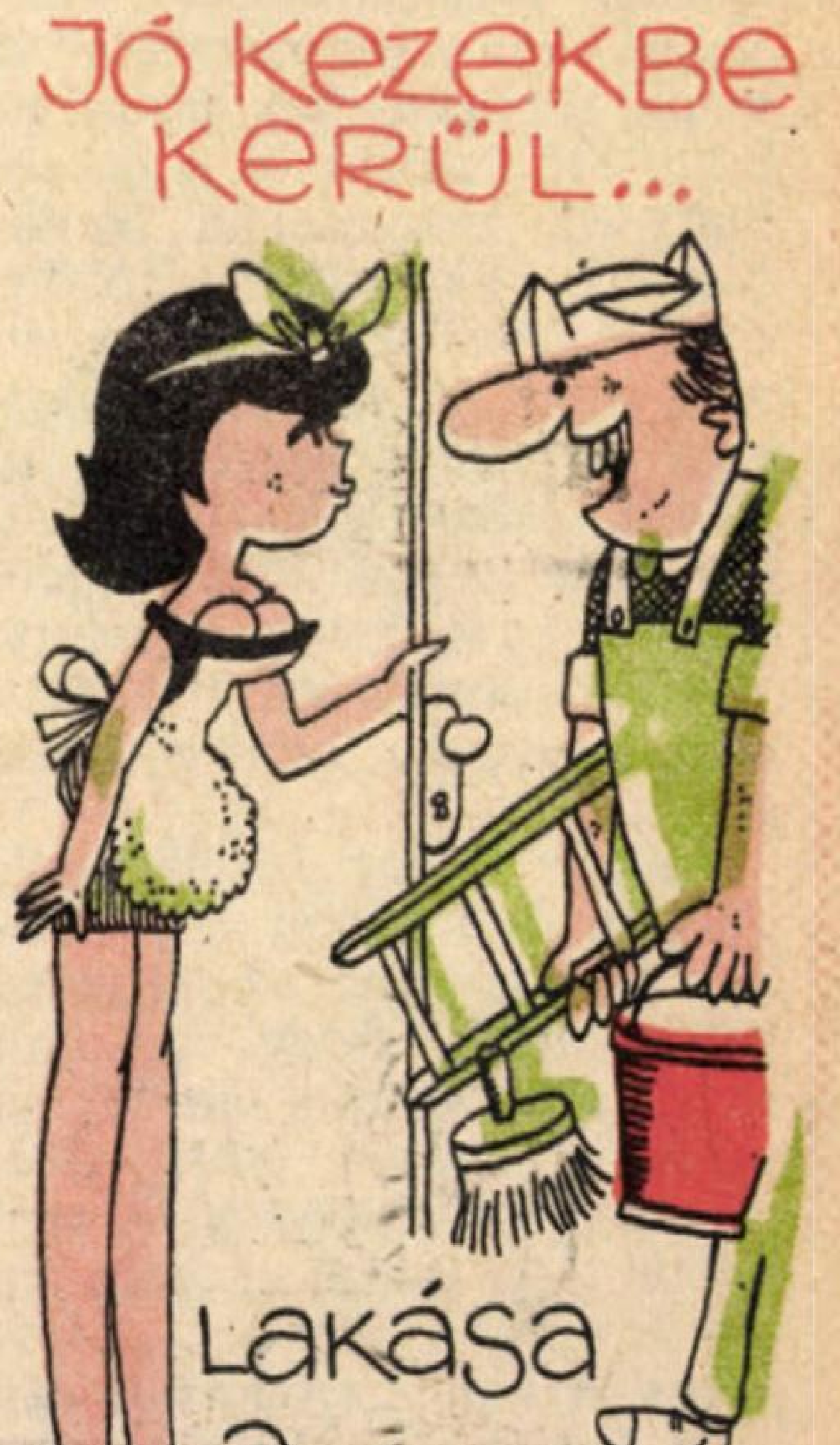
JÓ KEZEKBE KERÜL...
LAKÁSA
a

MINŐSÉGI SZOBAFESTŐ ÉS
BÚTORMÁZOLÓ KTSZ -nél
BP. VIII. VÍG u. 9.

IDEJÉBEN RENDELJEN
FESTÉST, TAPÉTÁZÁST

AUTÓBÖRZE

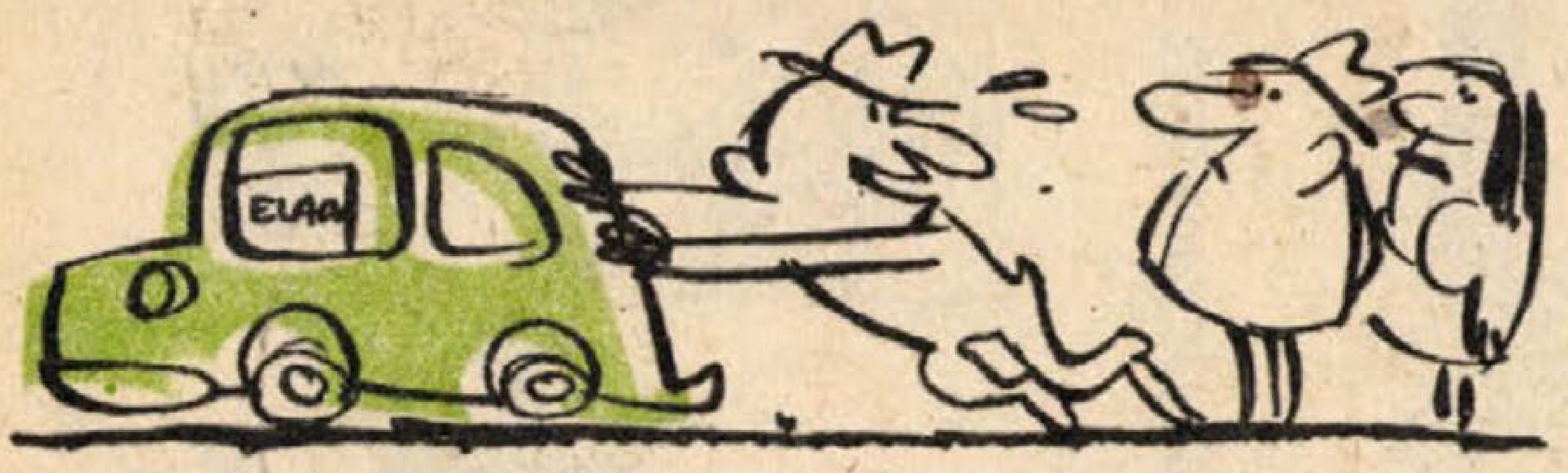

– És figyelik, hogy milyen könnyen tolható?

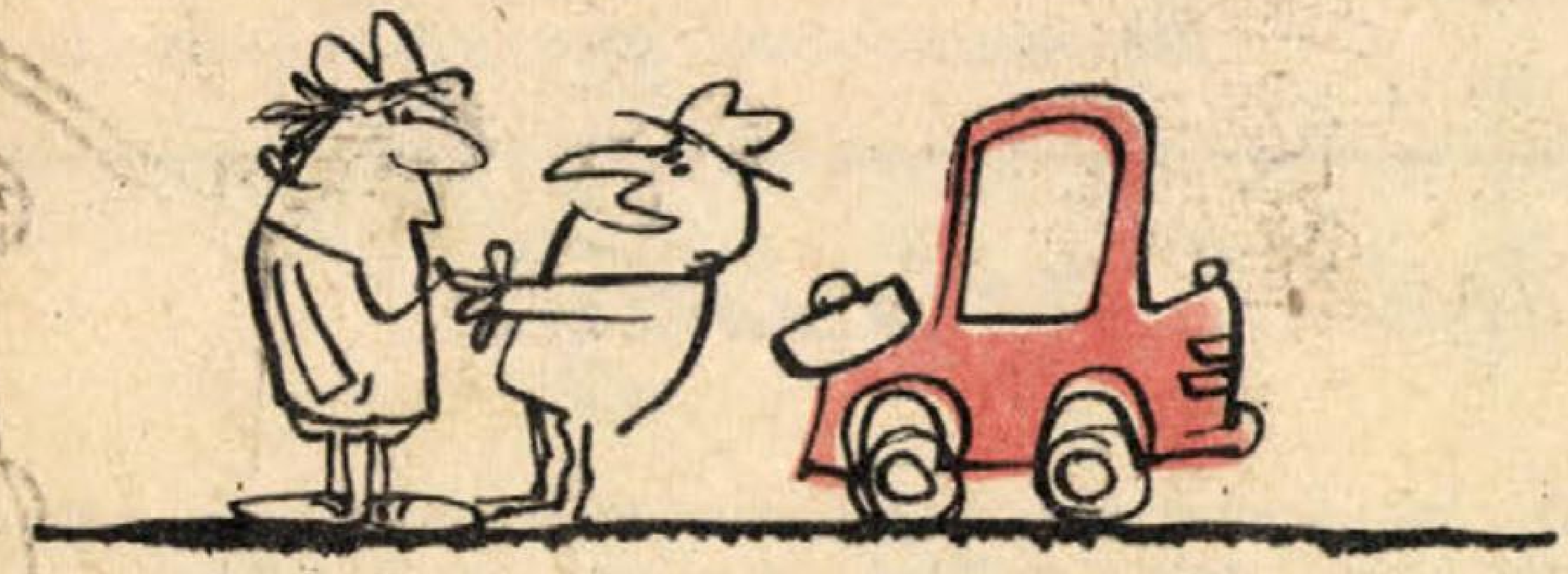

– De uram, a műemlék jelleget is meg kell fizetni!

ALKU

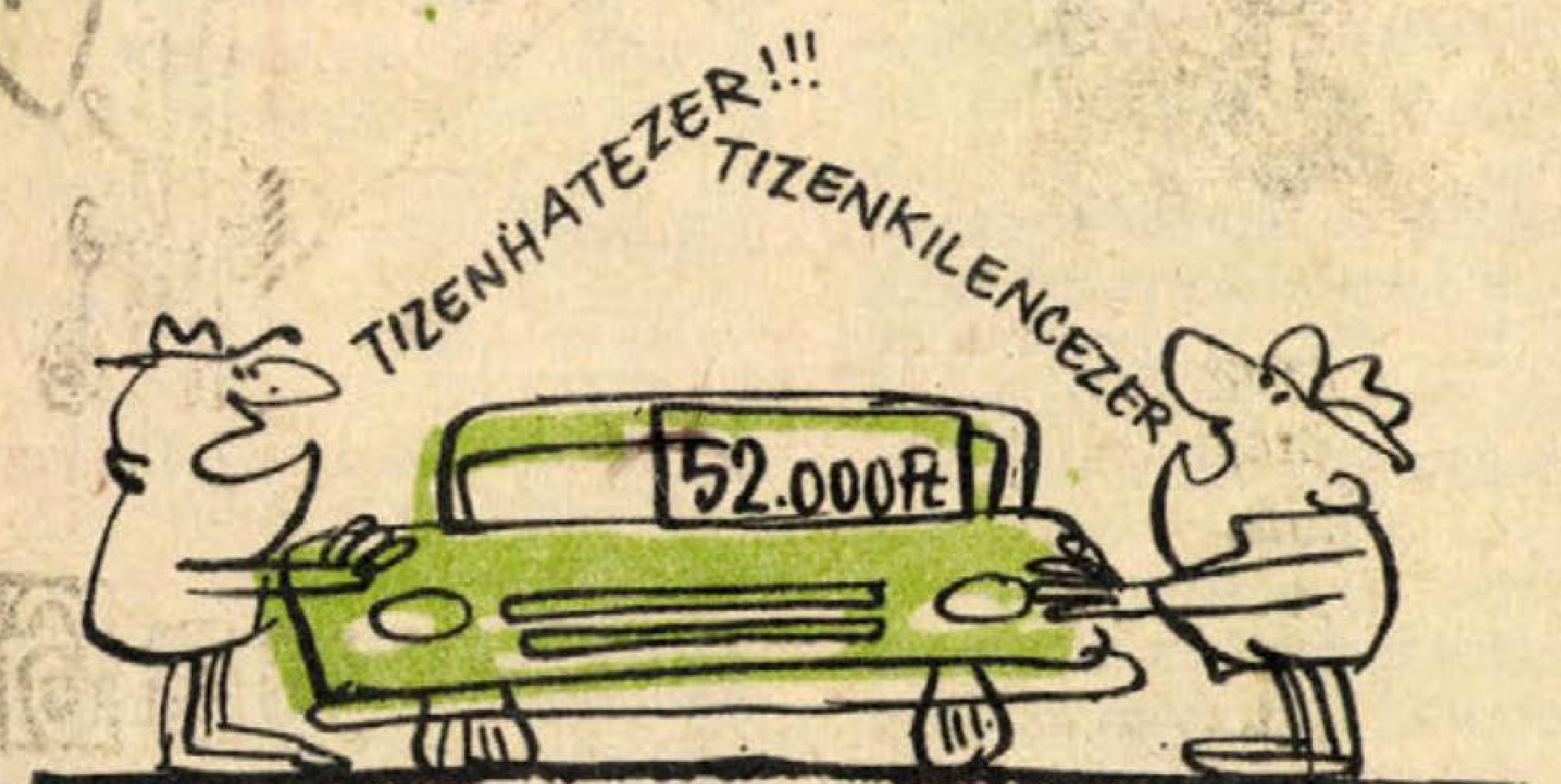

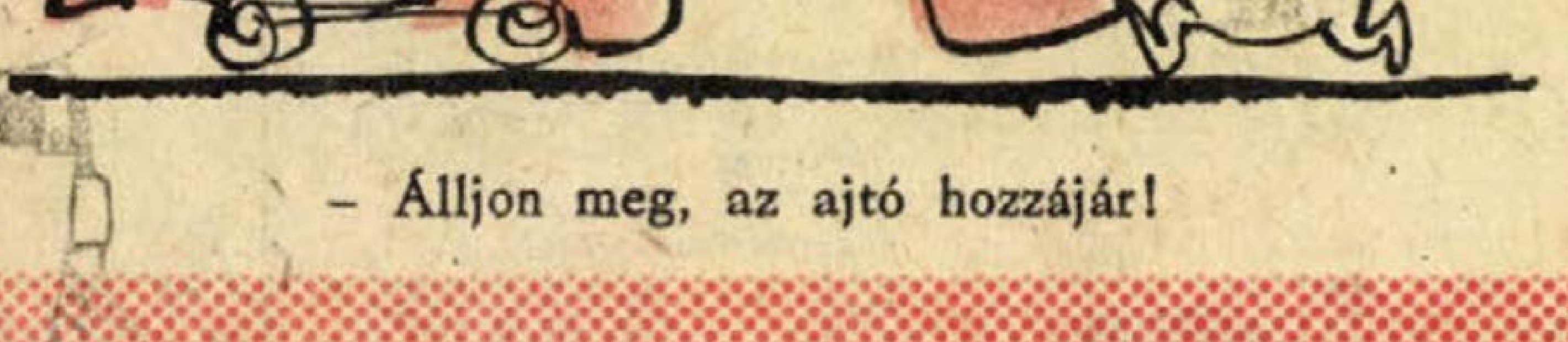

– Álljon meg, az ajtó hozzájár!

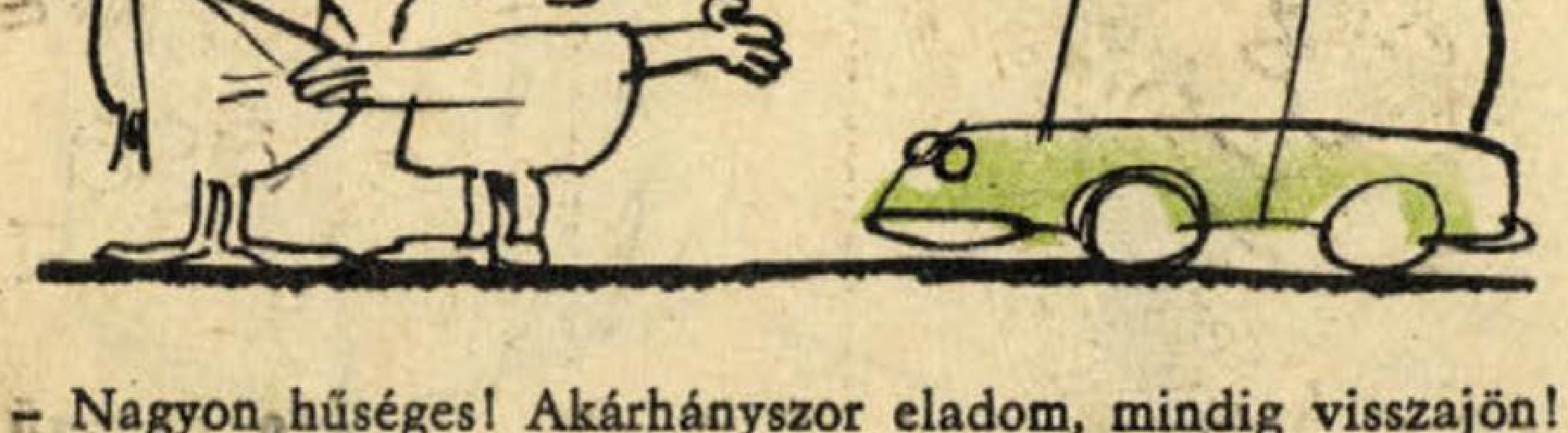

– Nagyon hűséges! Akárhányszor eladom, mindig visszajön!

Sajdik Ferenc rajzai

Gyanús

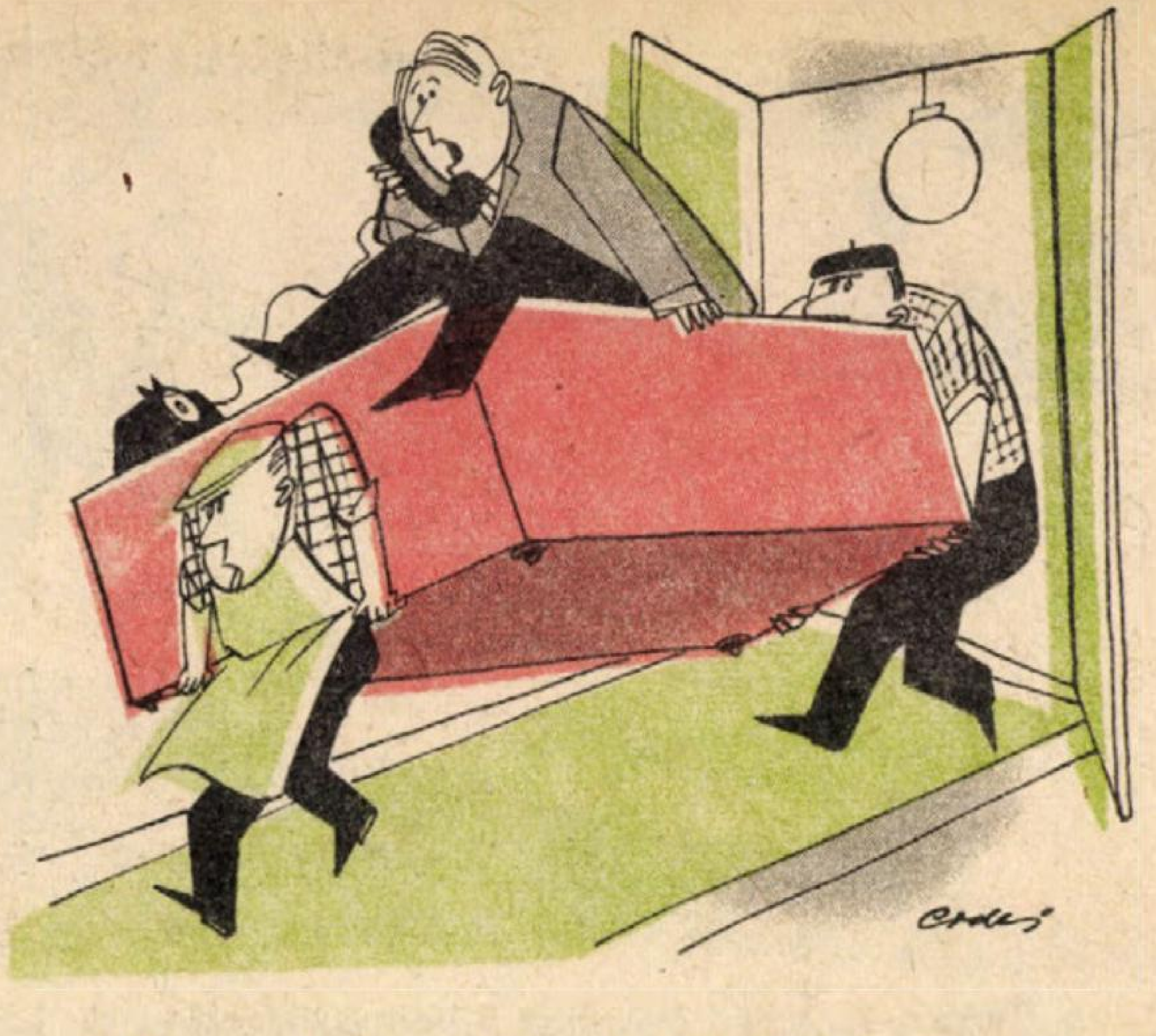

– Szívem, sürgősen értesítsd a bácsikádat, mert úgy érzem, átszerveztek...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TITOKZATOS DÍJSZABÁS

Kedves bolgár barátnőmnek akartam küldeni 6 motring Mátra hímzőfonalat és egy dísztűt, a férjének pedig egy pár inggombot. A küldeményt először a Rákospalota 4. sz. postahivatalban akartam föladni. Itt 20 forint 90 fillért kért érte a postatisztviselő, ezt sokallottam. Megpróbáltam az Újpest 1. sz. hivatalban, ahol már csak 17,70-et kellett volna fizetnem. De én még ezt is sokalltam, mert néhány héttel ezelőtt ugyaninnen ugyanilyen méretű csomagocskát 3,60-ért továbbították Bulgáriába. Ezt meg is mondtam a postáskisasszonynak, de ő hajthatatlan maradt. Ezután átmentem Rákospalotára az 1. sz. postahivatalba, ahol a tarifa 16,20-ra csökkent. Vérszemet kapva alkudozni kezdtem. Megérte, mert a küldemény végül 5,60-ért kelt útra.

Csomagom mindhárom hivatalban lemérték, s egy nagy könyvből árazták – négyféleképpen. Bepislogtam a könyvbe: *ugyanaz volt!* mindhárom helyen. Mivel gyakori levelező vagyok, s nem először fizetek ugyanolyan jellegű küldeményekért eltérő viteldíjakat, megkérdeztem, hogy hol vehetnék én is végre egy díjszabáskönyvet, amire a hivatalokban hivatkozhatnék. Kiderült, hogy a könyv *titok*, mert sehol sem vásárolható!

Kovács Ferencné
Bp., IV., Klára u. 34. sz.

Önzetlen barát

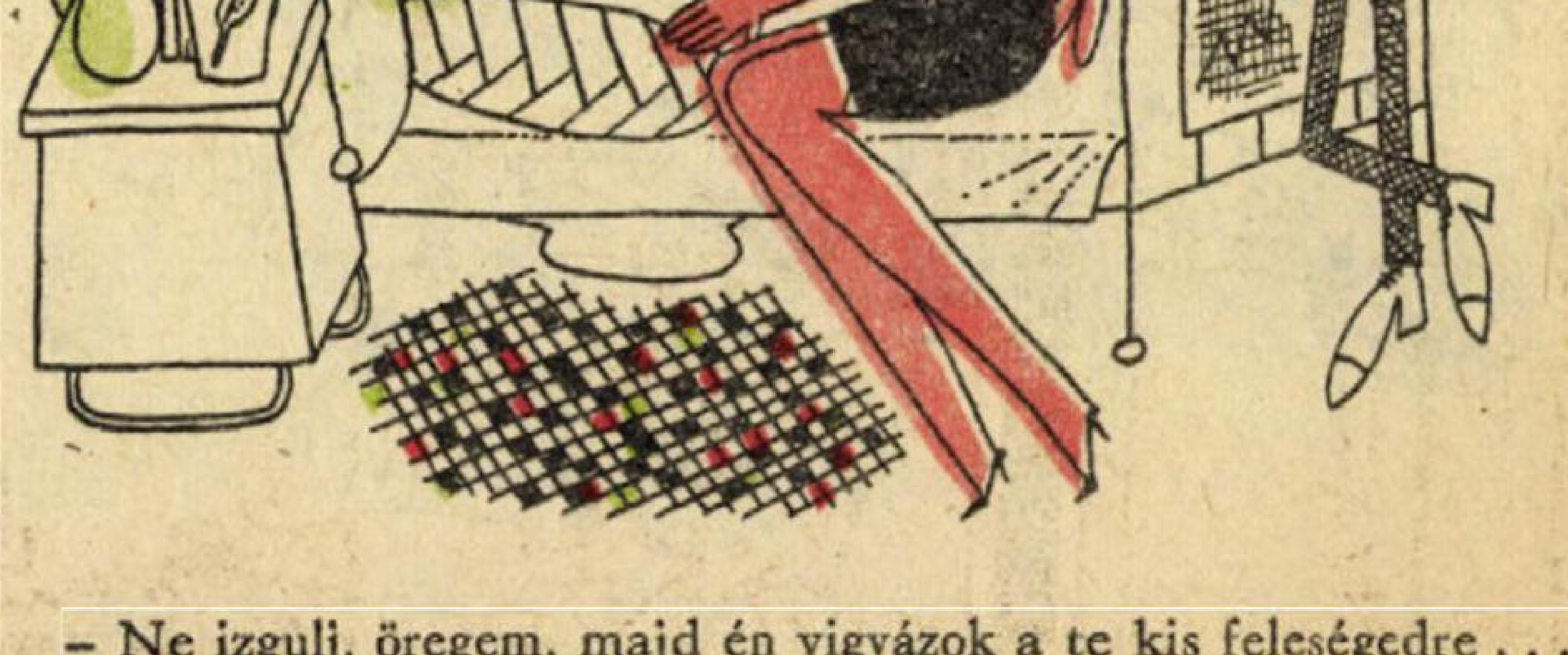

– Ne izgulj, öregem, majd én vigyázok a te kis feleségedre...

Vasvári Anna rajza

Objektív nehézség

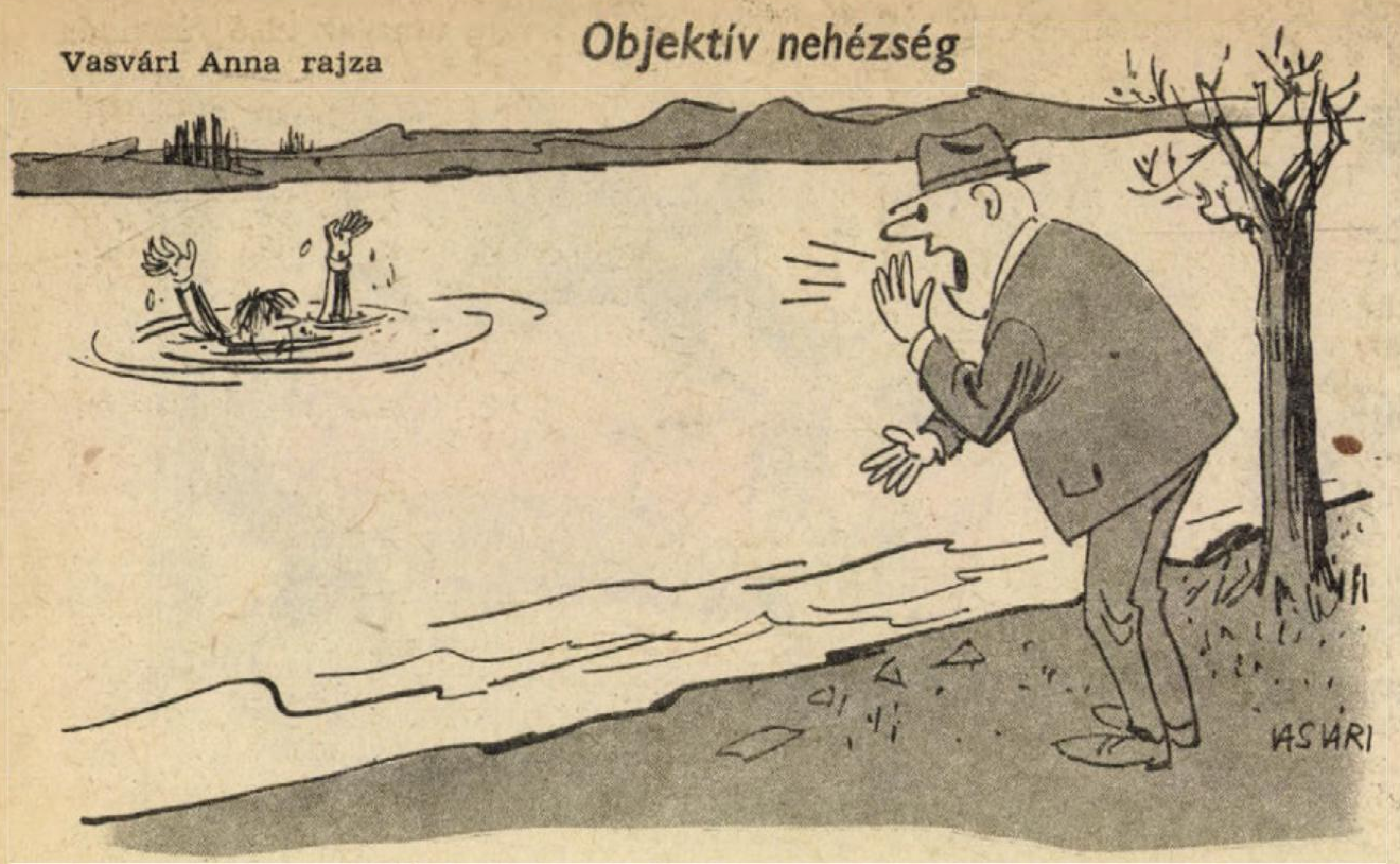

– Tartson ki, mentőövet csak a harmadik negyedben kezdenek gyártani! . . .

Bosszú

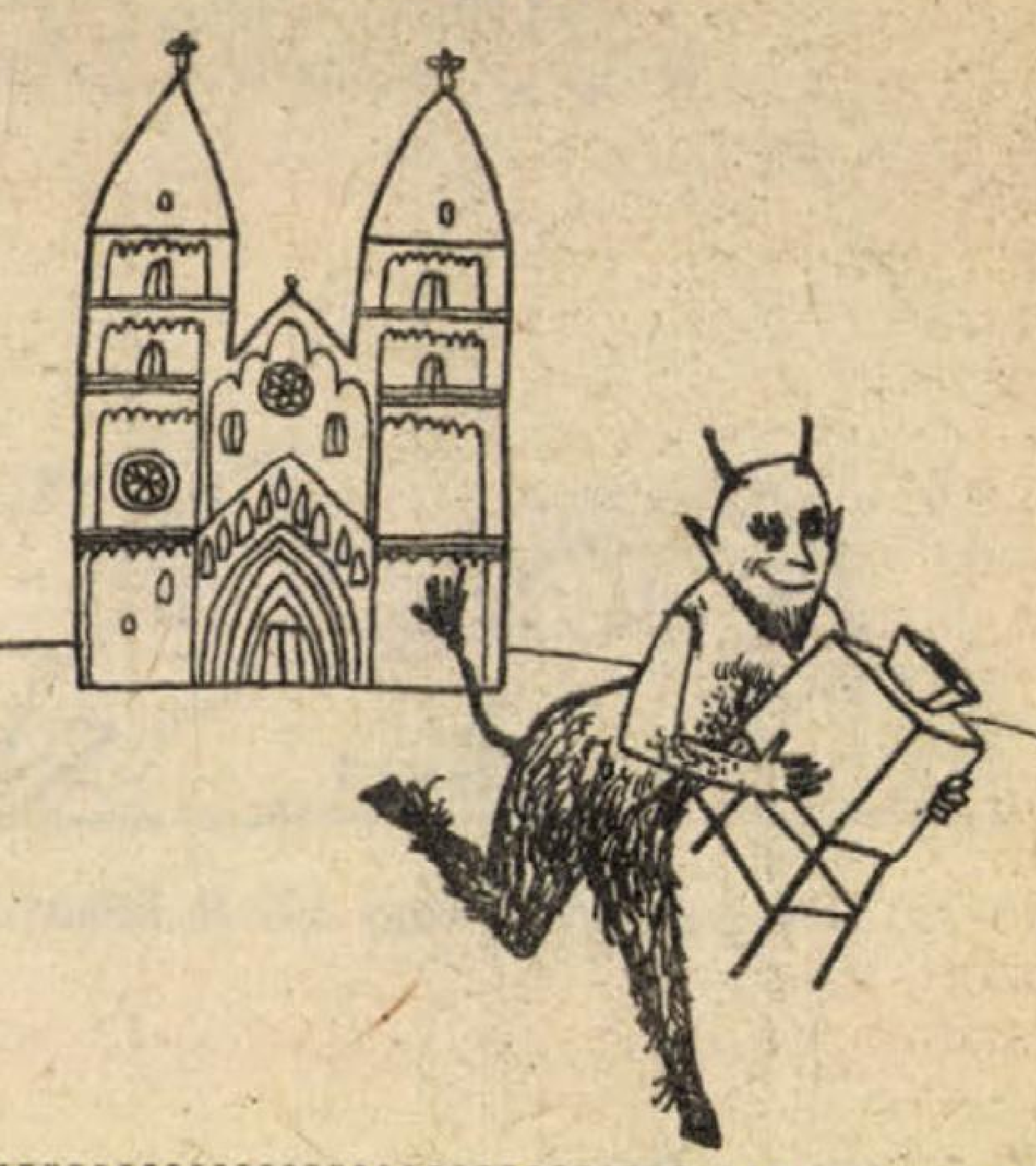

A LUDAS MATYI lelki klinikája

Kérdés: Komoly udvarlómmal harminckét éve élünk közös háztartásban. Ez idő alatt otthonunkat szépen berendeztük, a hat gyermekünket annak rendje-módja szerint neveltük fel, adtuk férjhez, illetve nősítettük meg. Udvarlómmal eddig nagyon jól kijöttünk, de most sötét fellegek sűrűsödnek a fejünk felett, gyakori a nézeteltérés, a civódás, a veszekedés. Ő ugyanis a fejébe vette, hogy csak úgy ripsz-ropsz házasodjunk össze. Én viszont tétovázom, mert még korainak vélem ezt a sorsdöntő lépést. Szeretném jobban megismerni jövendőbelimet, hátha mégsem egymásnak vagyunk teremtve?

Ő sürget, én szenvedek, kétségek gyötörnek.

Mit tegyek, várjak, vagy ne várjak?

H. Franciska
egyetemi okl. kézbesítő

Válasz: Természetesen várjon, és közben igyekezzék alaposabban megismerni udvarlója természetét. Felelősségteljes döntés előtt áll. Már csak a gyermekeik miatt is. Nem mindegy, hogy kiféle-miféle ember lesz az apjuk.

*

Kérdés: Adjanak tanácsot! Lelkileg, anyagilag teljesen kikészültem. Öt éve bujkálok egy konok nő elől. Hetenként változtatok munkahelyet, lakást, de mindig, mindenütt megtalál és követeli, hogy váltsam be ígéretemet. Tudniillik öt évvel ezelőtt részeg fővel megígértem, hogy megmutatom neki a kolibri-gyűjteményemet, pedig azt sem tudom, hogy mi az a kolibri!

B. Levente
bujdosó

Válasz: Szorongatott helyzetében készséggel sietünk a segítségére és közöljük, hogy a kolibrik (Trochili) a sarlósfecske-alkatúak (Apodiformes) egyik alrendje. Ők a madárvilág törpéi, alig nagyobbak a poszméhnél, fészkük dióhéjnyi, tojásaik csak egy babszem méreteit érik el. A legtömegesebben Amerika trópusi vidékein találhatók, de az Andokban felmennek a hóhatárig.

*

Kérdés: Húszéves, háziasan nevelt, csinosnak mondott lány vagyok. Őszintén szeretem vőlegényemet, de ő szörnyen féltékeny, ráadásul kötekedő természetű és nagyon erős. Baráti társaságban, vagy presszóban, étteremben, bármely nyilvános helyen, ha csak rám néz egy férfi, ő már üt, verekszik. Hogyan szoktathatnám le erről a kellemetlen tulajdonságáról?

Z. Ibolya
ara

Válasz: Kedves Ibolyka, szerkesztőségünkben átvehet két meghívót a VSC ökölvívó szakosztályának idényzáró ünnepségére, ahol is szeretettel várják mindkettőjüket. (A meghívóért vőlegénye nélkül fáradjon be szerkesztőségünkbe.)

(kürti)

Aggodalom

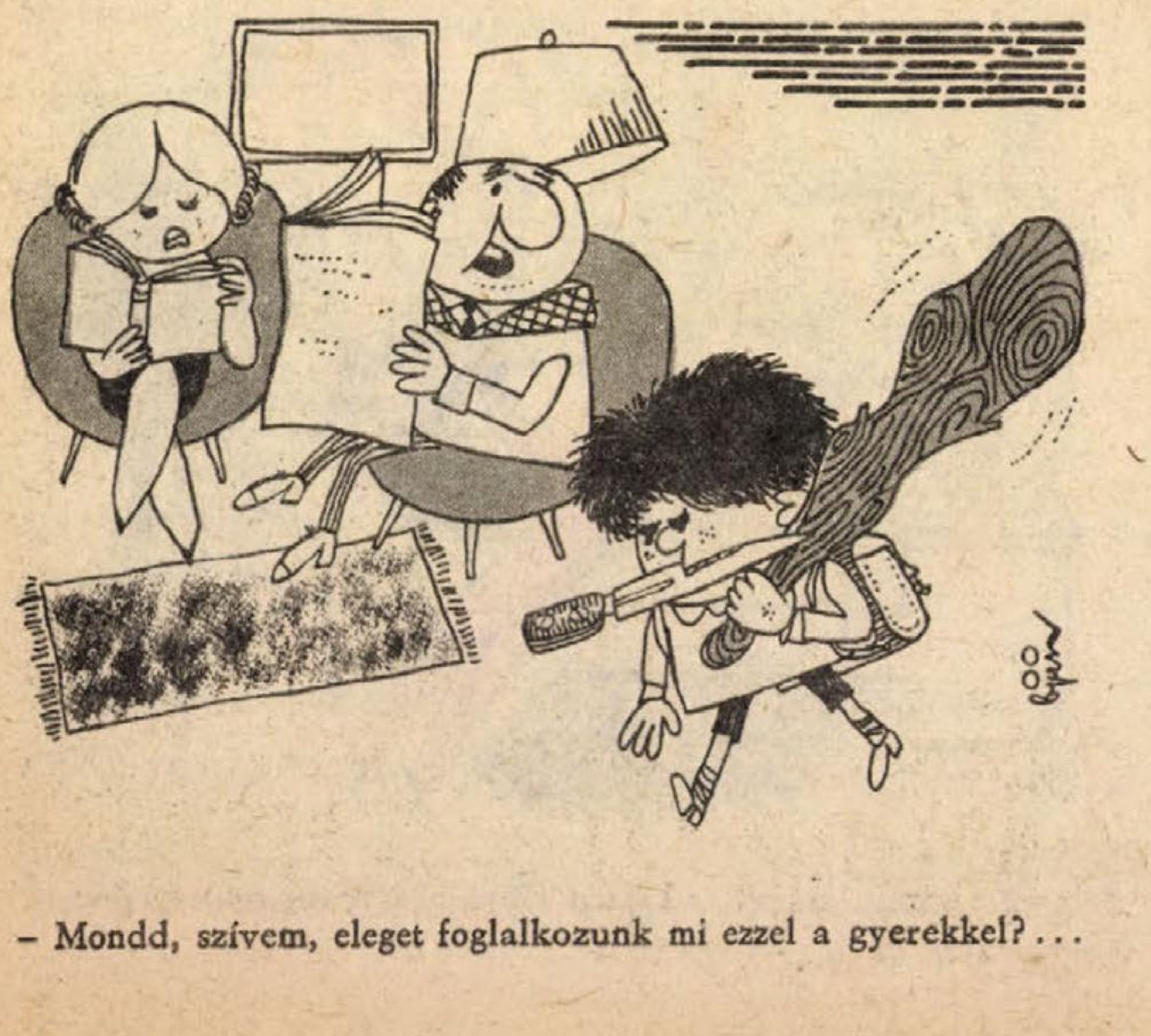

– Mondd, szívem, eleget foglalkozunk mi ezzel a gyerekkel? . . .

Súlyos büntetés

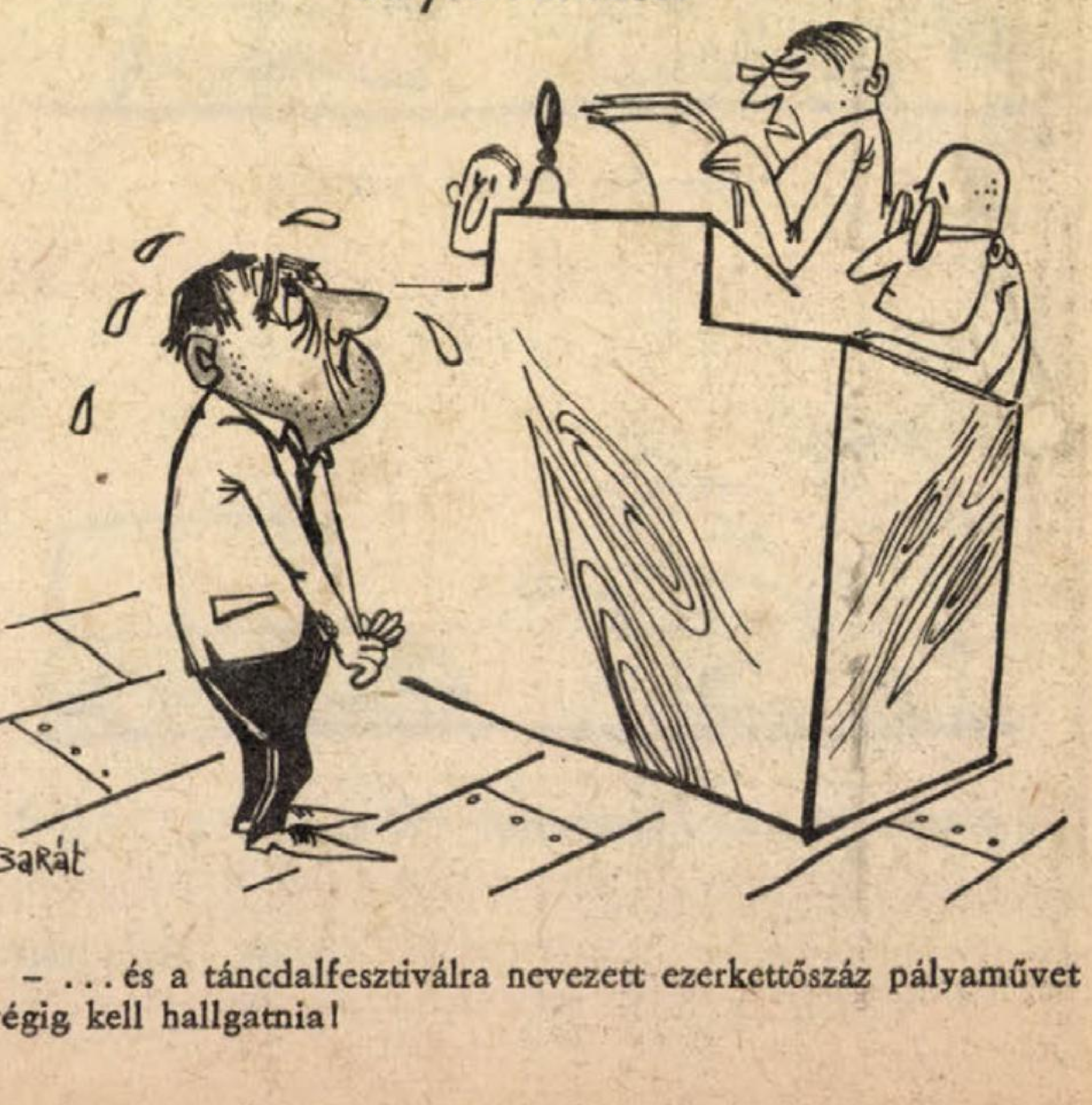

– . . . és a táncdalfesztiválra nevezett ezerkettőszáz pályaművet végig kell hallgatnia!

TAPSI

Tapsi, fiatal kora ellenére, — saját bevallása szerint —, már sok munkahelyen megfordult, és sok mindenen ment keresztül, amíg a színházhoz került. Dolgozott Csepelen, segíteni akart az egyik szaktársnak, s majdnem beleesett a Martin-kemencébe, sürgősen kirúgták. Egy másik üzemben, a Váci úton, el akarta zárni az olajcsapot, fordítva csavarta, s mindenkit lefröcskölt a forró pakurával, akkor innen is viharsebesen elkerült, s még jó pár helyről gyorsan és viharsebesen távozott, míg hogy, hogy nem, a színháznál kötött ki. Tapsi, — nagy füle miatt hívták így — itt is sűrűn változtatja a munkahelyeit. Mindenki szereti, mindig segíteni akar, tele van jó szándékkal, és mindig bajt okoz.

A színházban először a világosítókhoz vették fel. Itt pillanatok alatt kiégetett egy transzformátort, széttört egy reflektort, amikor segíteni akart a fővilágosítónak. A világítótoronyról, amikor lemászott, a sötétben, egy karakterszínész fejére lépett, több statisztát és egy ügyelőt megtaposott. A színpadra sárga helyett kék színt adott be, zöld helyett pirosat. Mikor nem kellett, világított, mikor kellett volna, sötétben hagyta a színpadot. Ha világított, nem a főszereplőt reflektorozta, hanem egy kétségtelenül nagyon csinos kis szőke színésznőre adta a fényt, aki viszont csak statisztált, de neki jobban tetszett. Tapsi a világosítóktól villámgyorsan átkerült a díszítőkhöz. Abban a reményben, hogy itt talán mégse tud annyi bajt csinálni. Amikor beosztották zsinórosnak, a főpróbán elfelejtette széthúzni a vörös bársonyfüggönyt. A rendező idegösszeomlást kapott, már nem is tudott ordítani, csak tátogott, és tízszer ismételtette meg a függöny széthúzását. Akkor lett Tapsiból díszítő, de itt meg mindig ráesett valami a fejére, a kezére, amit folyton felkötve hordott. A díszletekben mindig hasra vágódott, vagy ráejtette a többi műszaki lábára, s ha segített, akkor biztos, hogy bokor helyett a kaput cipelte be a színpadra, kastély helyett a villamosmegállót, ami csak a következő felvonásban játszott szerepet. Ebből mindig nagy kavarodás támadt.

Végül a kopasz színpadmester üvöltve elkergette, s közölte, hogy vagy ő megy el, vagy... Úgy tűnt, hogy Tapsi színházi karrierje itt ketté is törik, de nagy füle oly bánatosan konyult le, mikor ki akarták adni a munkakönyvét, barna, szelíd szemével oly szomorúan nézett, gézzel felkötött karja oly tragikusan himbálódzott, láthatóan annyira tele volt jó szándékkal, segítőkészséggel, hogy a gazdasági igazgató még egy utolsó kísérletet tett, s áthelyezték kellékesnek. Tapsi boldog volt. A főkellékes utasításai szerint buzgón hordozta be a színpadra a kellékeket: széket, tálat, kolbászt, pisztolyt, mikor mi kellett a jelenethez. S ha behordta a kellékeket, áhítattal állt a portál előtt, s a vasajtóhoz tapadva figyelte a színészek játékát közvetlen közelről.

A főkellékes, karikalábú, apró emberke, nagyon vigyázott rá, a fél szemét mindig rajta tartotta. Féltette az állását és a kenyerét. Két gyereke volt, s szerette volna őket becsületesen felnevelni. Tudta, hogy ez milyen nehéz, felelősségteljes munkakör, s noha húsz éve csinálta már, egyszer ő is nagyot tévedett. Két évvel ezelőtt elfelejtette a színészeknek egy történelmi darabban a kellékeket bevinni a színpadra, a kockát és poharat, ami az első felvonás főmotívuma volt. A színészek nem tudtak kockázni. Majdnem leállt az előadás. Akkor felmondtak neki, csak azért maradt mégis vissza, mert keserűségében fel akarta akasztani magát. Azóta árgus szemmel vigyázza a színpadot, nehogy egy kellék kimaradjon, mert tudja, ha még egyszer hibázik, többé senki sem vágja le a kötélről.

De hát ilyen az élet. A főkellékes hiába vigyázott kimeredt szemmel, s Tapsi hiába volt új munkakörében annyira jó szándékú és segítőkész. Az ördög nem alszik. Egyszer mégis bekövetkezett a baj. Egy magyar drámát adtak, amelynek az első jelenetében a színészek kártyáztak. A főkellékes egy kicsit elszundított, s Tapsi elfelejtette beadni a kártyacsomagot.

A színészek elhűlten, s teljes tanácstalanságban ültek az asztal mellett, egy ideig kényszeredetten beszélgettek, de nem tudtak kártyázni. Ekkor Tapsi, aki észrevette a hibát, hogy segítsen, mentse a helyzetet, jóvátegye a hibáját, udvariasan, szolgálatkészen, tele jó szándékkal, bevitte a színpadra a kártyacsomagot, és letette az asztalra a színészek orra elé. Még egy kissé, szerényen meg is hajolt.

Ez volt élete egyetlen föllépése s egyben utolsó színházi szereplése is.

Kemény György

IMPORT HUMOR

KATONAKALAND

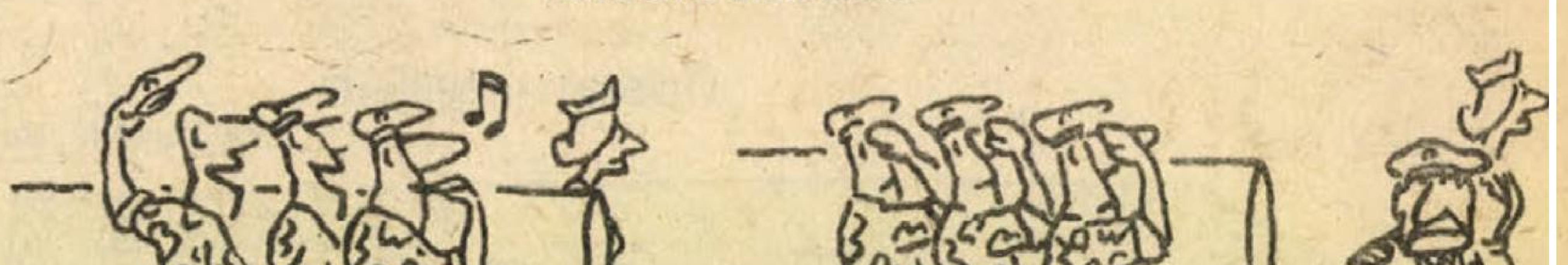

(„Paris Match")

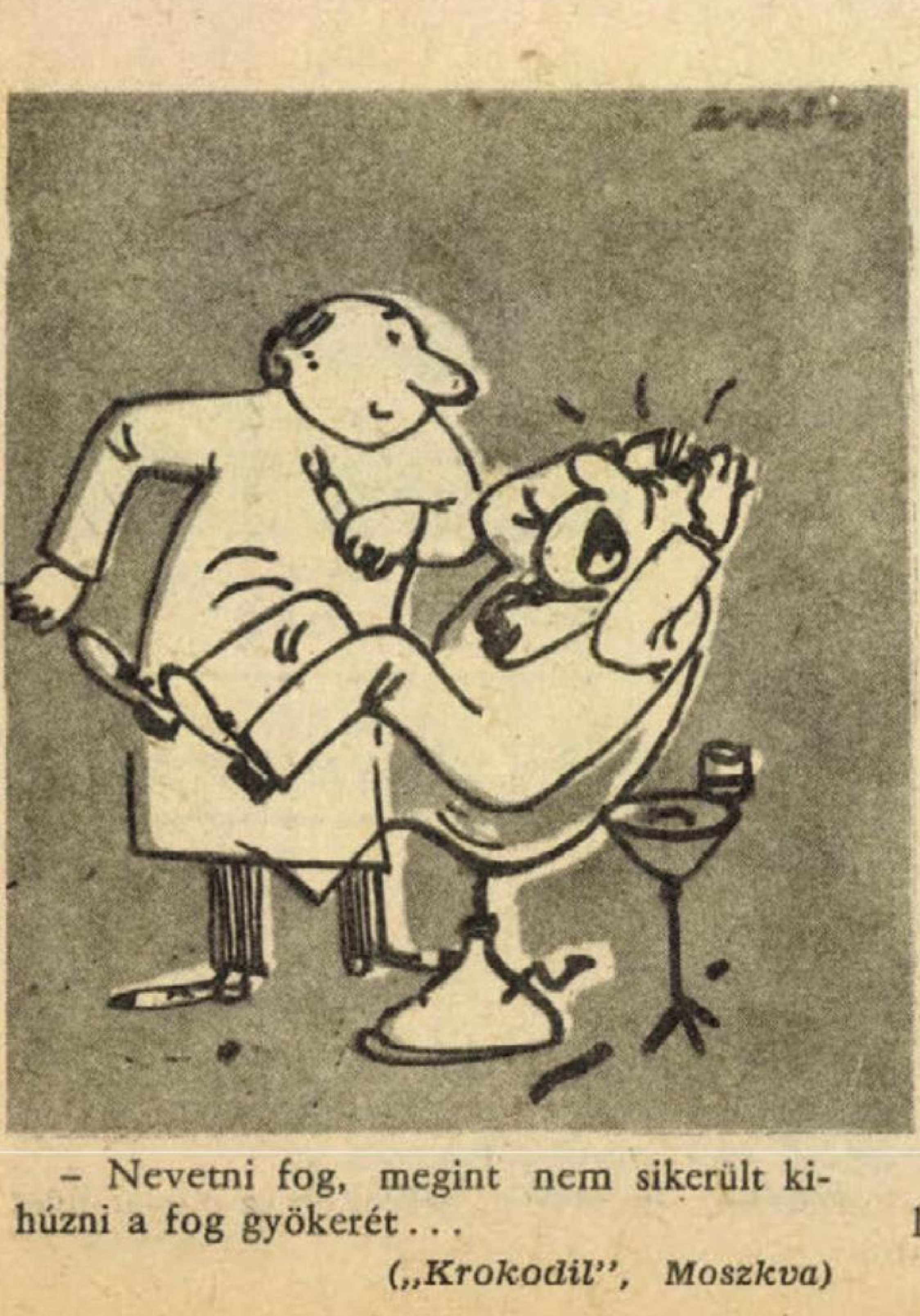

– Nevetni fog, megint nem sikerült kihúzni a fog gyökerét...

(„Krokodil", Moszkva)

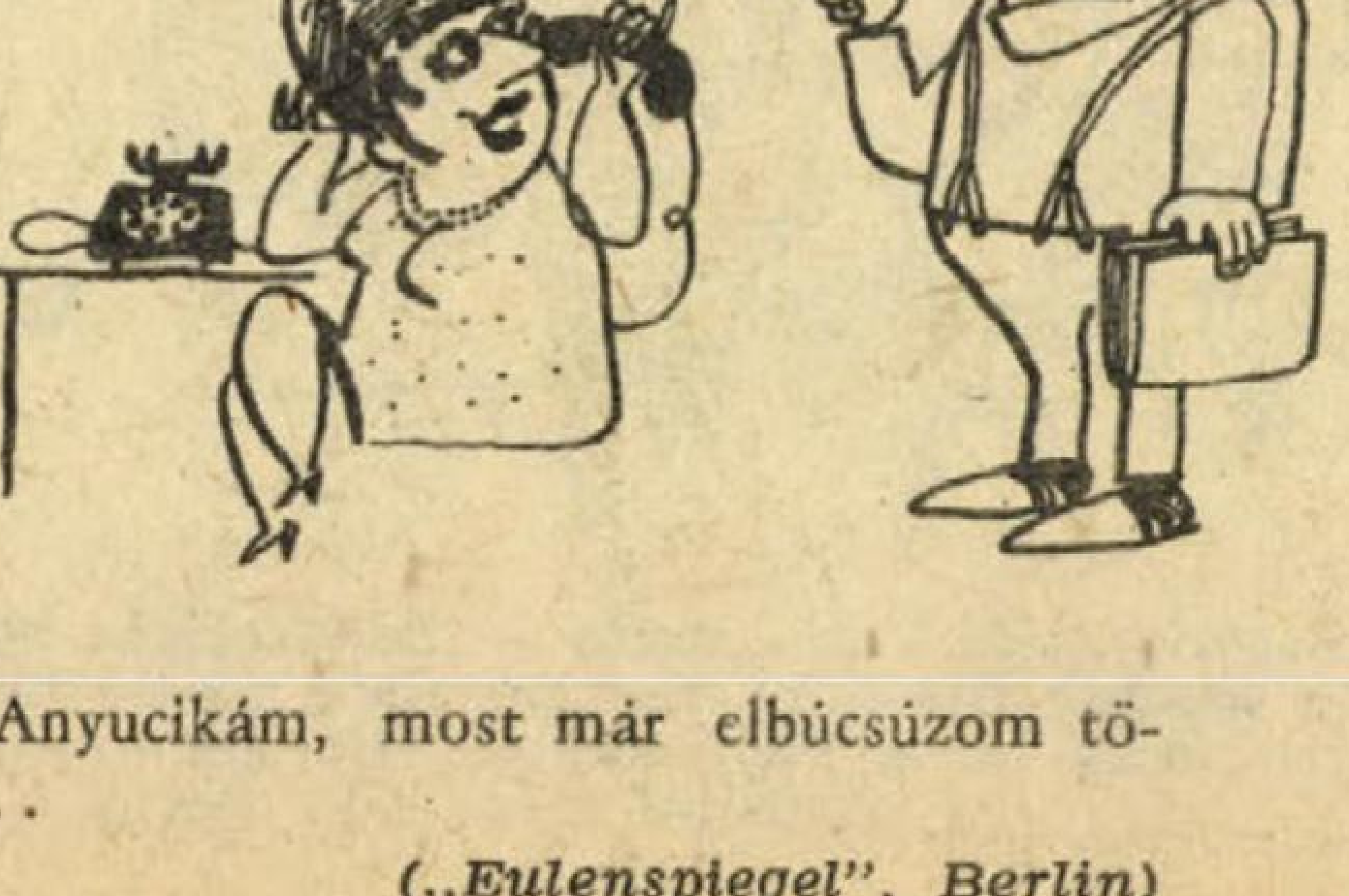

– Anyucikám, most már elbúcsúzom tőled...

(„Eulenspiegel", Berlin)

ERŐS LÖVÉS

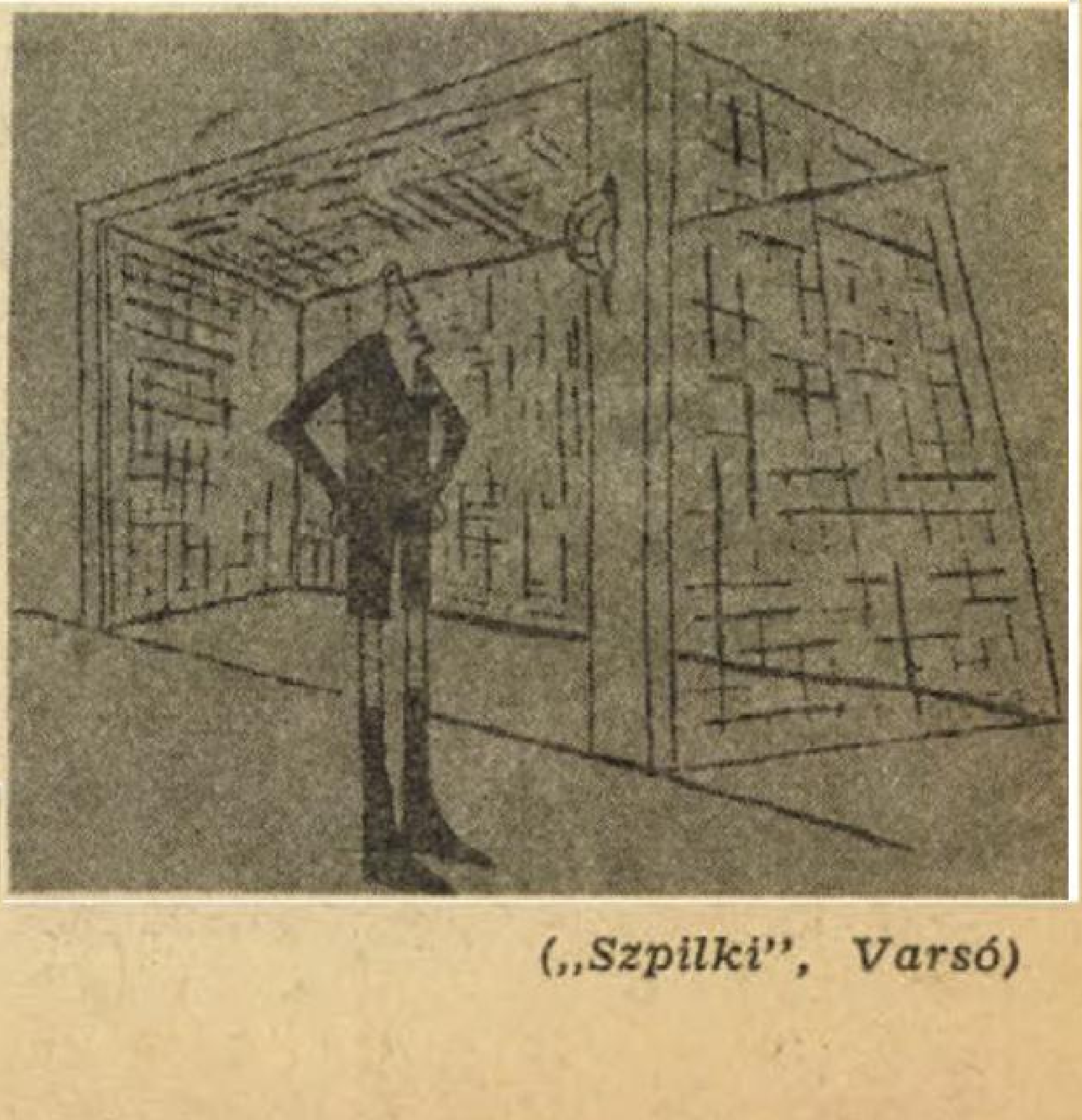

(„Szpilki", Varsó)

ÁPRILIS ELSEJÉN

Ezen a napon sok embernek
Agyában éretlen vicc érik,
Ezért van az, hogy szegény Jónást
Folyton a telefonhoz kérik.

Ha az idén is felújítják
Az ócska viccet, ezt a régit,
Beugrathatják könnyűszerrel
Az újszülött vízilóbébit.

Odatotyog a telefonhoz,
Mi az egy vízilókölyöknek?
Számára nincs még régi vicc, mert
Minden vicc új egy újszülöttnek.

Hidvéghy Ferenc

Magyar gyártmányú számítógép

Várnai György rajza

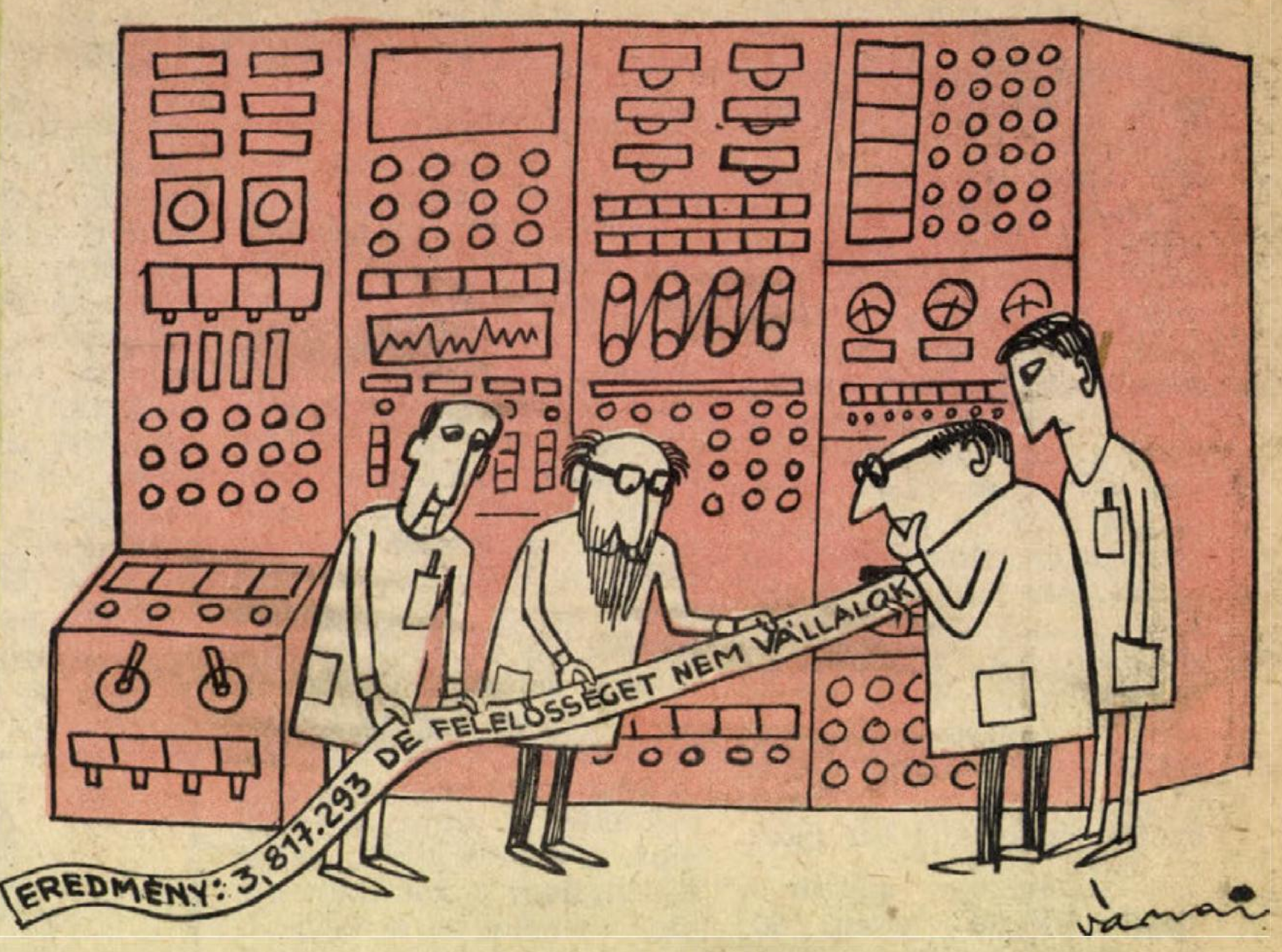
EREDMÉNY: 3,817.293 DE FELELŐSSÉGET NEM VÁLLALOK
várnai

Az időhúzás új módja

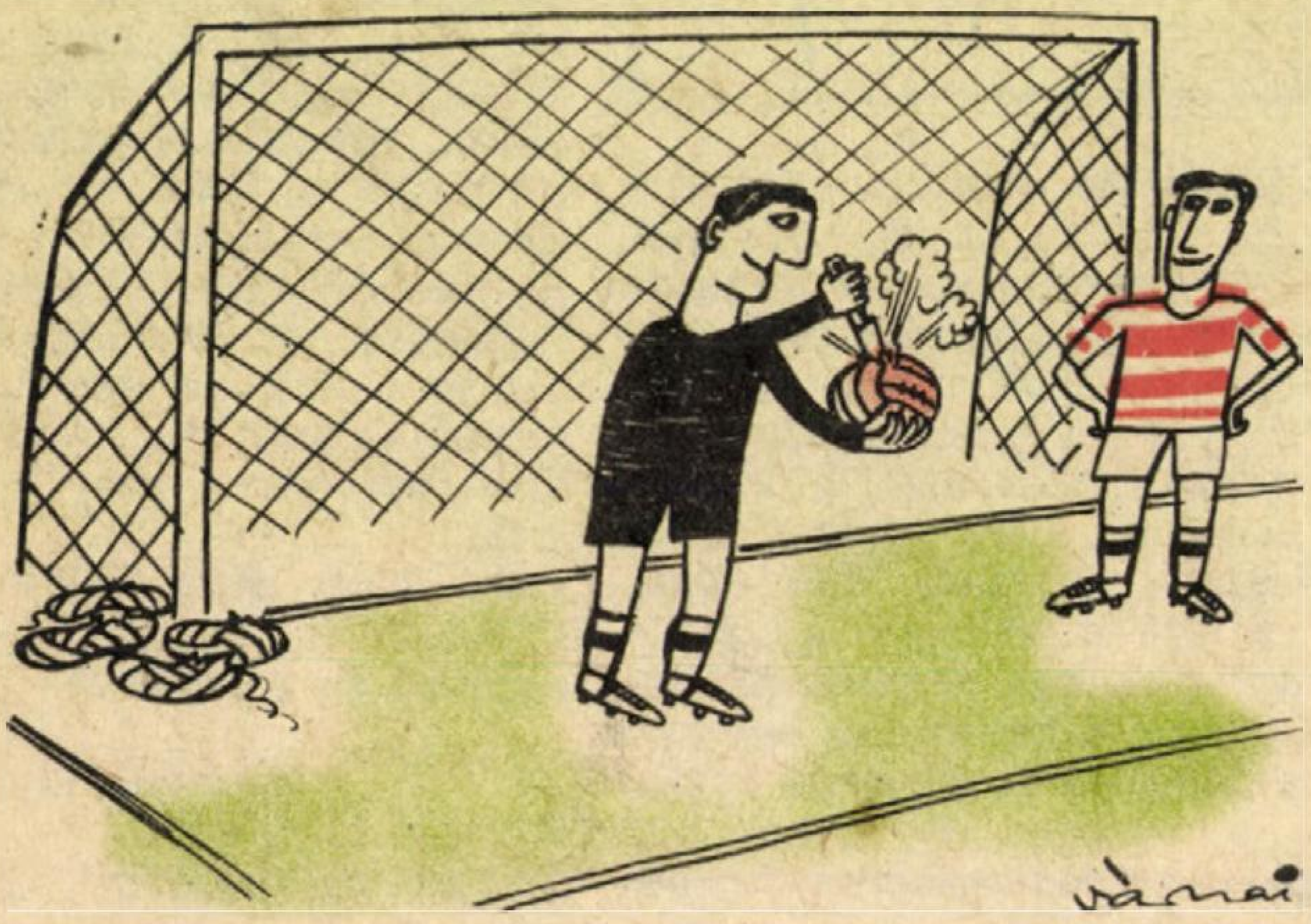

Új kocsi

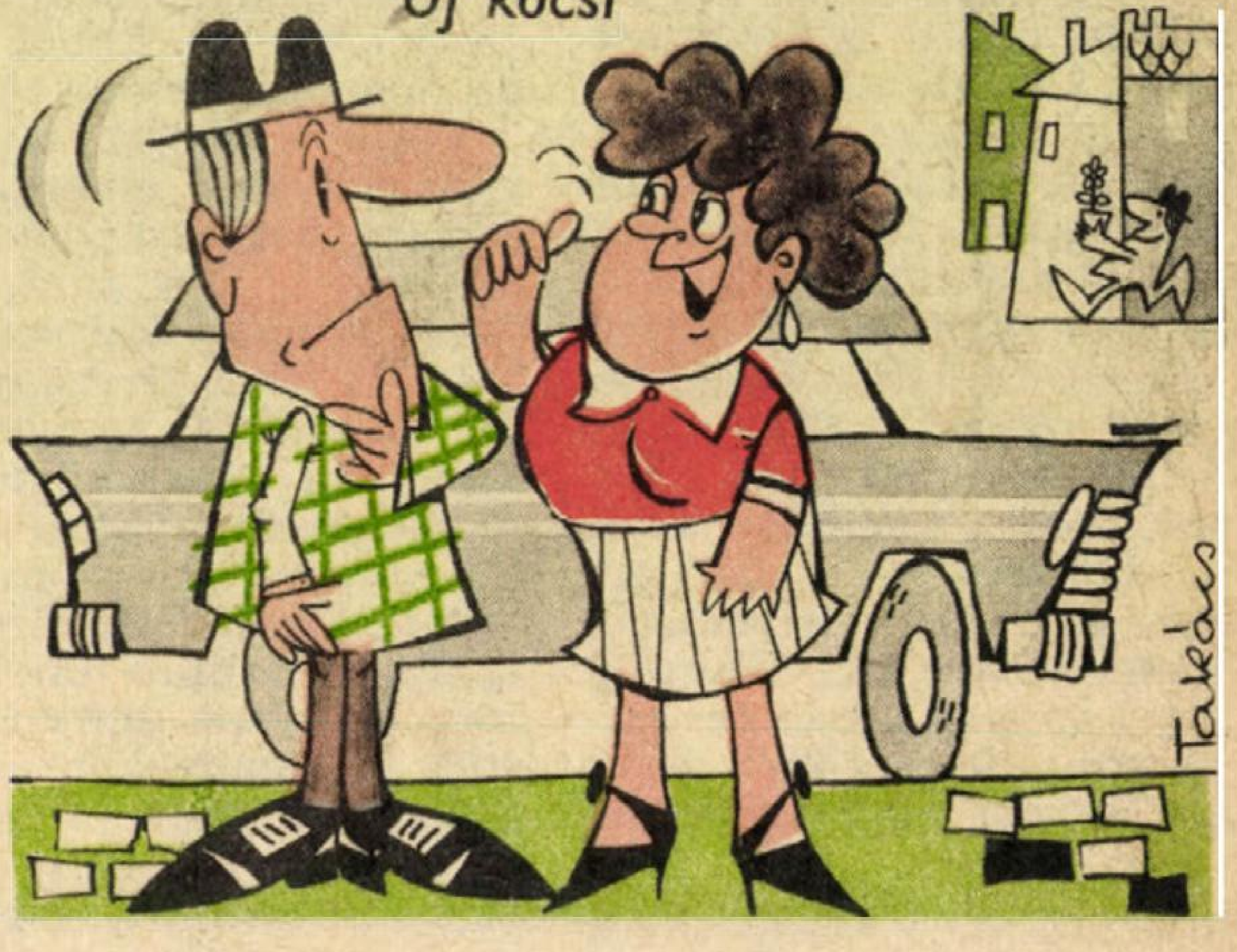

– A gyerek kereste a húsvéti locsoláson . . .

Ötletes megoldás

Balázs-Piri Balázs rajza

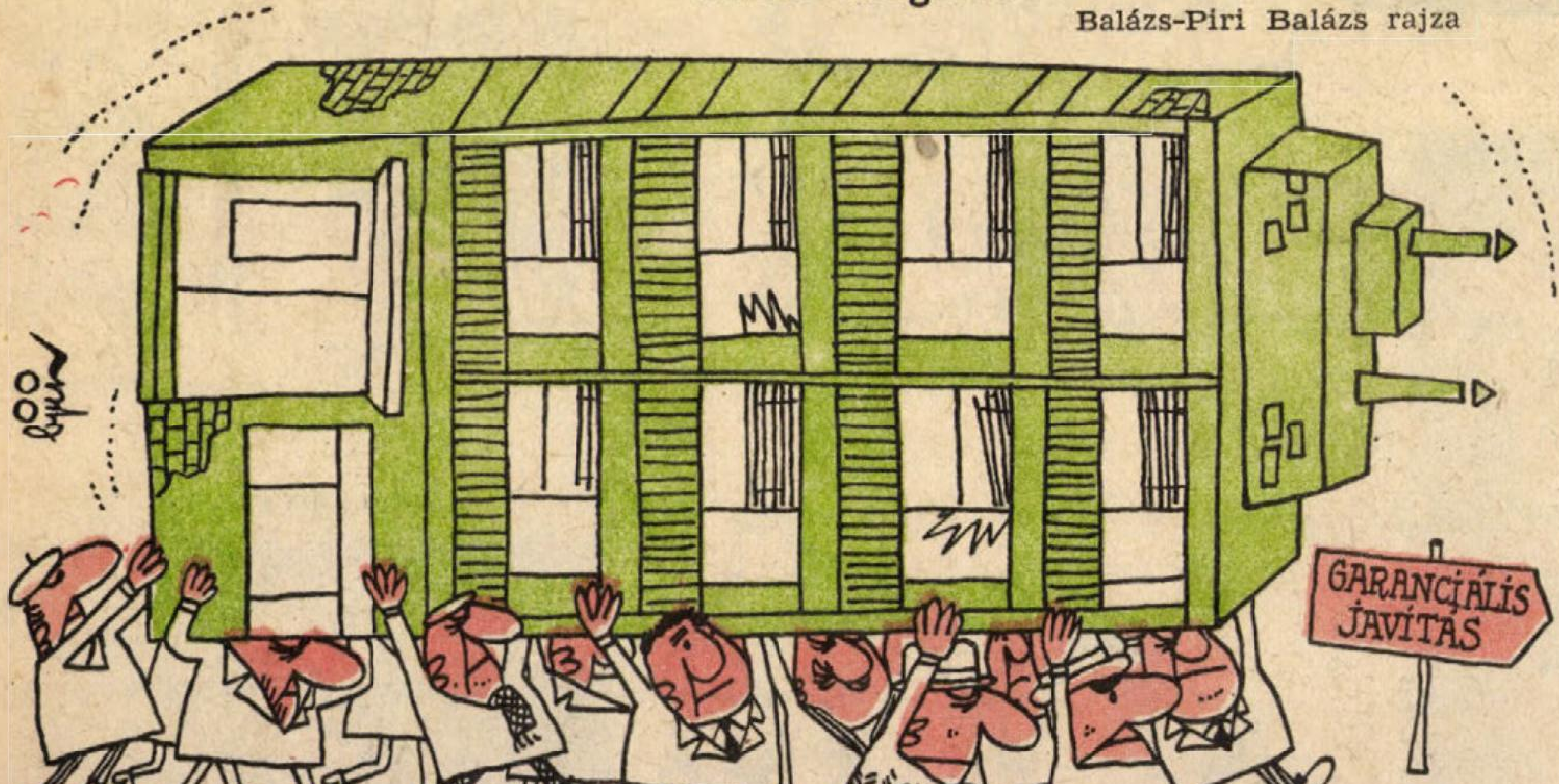

Ludas Matyi

mozija

De.:	FINOM KIS HÁBORÚ
Du.:	A DZSUNGEL ÖSVÉNYEIN

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0471 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504